

NOVI TEDNIK

GLASILO OBCINSKIH ORGANIZACIJ SZDL CELJE, LAŠKO IN ZALEC

K srebrnemu jubileju

Upam in prepričan sem, dragi bralci, da bomo kljub lastnim skrbem in težavam tudi v prihodnje ohranili lepo staro navado. Navado, ki se kaže v tem, da našim prijateljem in znanecem, ko proslavljajo pomembnejše življenjske jubileje, na nek način pač izkažemo našo pozornost.

Ce je tako, potem bržčas ne bo nobene zamere, če vas spomnim, da naš stari znanec, ki nas vsak teden redno seznana z vsemi novicami, in kateremu tudi mi, čeprav premalo, pa vendarle tu in tam, zaupamo svoje skrbi, prav letos proslavlja 25-letnico svojega poslanstva. Čeprav je večkrat spremenil svoje ime, menjal tudi svojo zunanjo obliko in podobo, je bil vendarle vsem, ki smo želeli zvedeti, kaj se je zgodilo novega v naši ožji in širši okolici, vedno dobrodošel gost.

Ce bi skupaj želeli prelistati vsebinsko, potem pisanju in obujanju spominov ne bi bilo ne kraja ne konca. Stevilke, ki so tekle prva leta po vojni, če bi jih imeli pri roki, bi nam priklicale v spomin mnoge že potlačene dogodke. Na njegovih straneh bi lahko ponovno spremljali in doživljali stež naših petindvajset let, ki so z neverjetno hitrostjo zdruvali mimo nas. Mnogo kaj se je v tem času spremenilo. Tudi to, kako se je iz dneva v dan, iz leta v leto spreminjalo življenje, kako je iz starega nastajalo novo in kako smo se ob tem spreminjali tudi sami, bi lahko razbrali iz njegovih porumenelih strani. Ob takem prebiranju bi znova spoznali in doživeli, da se ničesar ne spremeni in doseže samo po sebi, da so za uresničitev naših želja, potreb in hotev, potrebni vedno zavestni in skupni napori.

Prvo, kar si želim, dragi bralci, je, da bi bili z mano vedno kar najbolj zadovoljni, da bi me vedno z nestrpnostjo in veseljem pričakovali, da bi ostali vedno verni in dobri prijatelji. Zeleni bi, da me predstavite in priporočite tudi drugim, da se bom lahko, če že romam od Obsotelja do Zgornje Savinjske, od Konjic, Velenja pa do Laškega, oglašal pri vseh hišah. To med ostalim tudi zaradi racionalnosti in ekonomičnosti. Ne bi bilo slabo, če rečete kakšno dobro besedo zame tam, kjer se odloča o soustanoviteljstvu. In seveda tam, kjer se odloča o sredstvih, namenjenih za informiranje občanov. To je vaša organizacija socialistične zveze in občinska skupščina. Naj vam povem, da sem z majhnim zadovoljen. In končno, dragi bralci, ni moja želja in naloga samo, da vam vsak teden prinašam novice, da vas kolikor se da objektivno informiram o dogajanjih. Želim vas spodbujati tudi k lastnemu razmišljanju o vseh družbenih vprašanjih. Želim zvedeti za vaše ocene, želje, mnenja, predloge in pobude, da bi jih lahko posredoval drugim. Želim, da ste še

bolj zaupljivi do mene, da mi zaupate, kaj vas moti, ovira, razveseljuje, hrabri in spodbuja pri vsakodnevnem delu in življenju. Da bi postal tak, kakršnega želite, ni torej odvisno samo od mene, ampak v precejšnji meri tudi od vas, dragi bralci.

No, in sedaj na koncu imamo besedo še mi, bralci.

Ker ravno praznuješ — o slavljenču pa se navadno govori samo najlepše — se bomo to pot omejili zgolj na nekaj želja.

Najprej želimo, da nas o vsem vsestransko, pošteno in objektivno informiraš. Če zahtevaš od nas, da smo bolj zaupljivi do tebe, je prav, da imaš tak odnos tudi do nas. O vseh pomembnejših vprašanjih in problemih navadno obstajajo različna mnenja in predlogi za njihova razreševanja. Potrudi se, da zveš, spoznaš in ugotoviš, pa potem tega seveda ne obrati zase. Piši vedno tako, da te bomo lahko vsi razumeli. Vidi, da mi vedno najbolj račno in pomembno to, kar se dogaja na višjih ravneh in v večjih sredstvih. Zato od časa do časa pogledaj, kaj se dogaja in kaj je novega v delovnih organizacijah, krajevnih skupnostih, naših vaseh in zasekih. O nogometistih, pevcih in drugih podobnih belicah lahko dovolj zveš v drugih časopisih. Zato naj na tvojih straneh kaj neč zveš o navadnih ljudeh, o njihovem delu, njihovih skrbih in težavah. Večkrat bi bil lahko pobudnik za kakšno solidarnostno akcijo, ko se nekdo ne po svoji krivdi znajde v zares težkem položaju. Tako bi lahko besede spreminjal v dejanja. Bodi še bolj kritičen do pojmov in posameznikov, toda nikoli pri tem ne pozabi, da lahko z neresničnimi in ne-preverjenimi trditvami napraviš določni skupini ali posamezniku veliko krivico.

Ce je za to priložnost naših želja in nasvetov malo preveč, upam, da tega ne boš zameril.

No, in na koncu še naše iskrene čestitke, da bi se tako tvoje kot naše želje uresničile.

Vsem, ki so v teh petindvajsetih letih na kakršenkoli način pomagali in prispevali, da je naš regijski časnik lahko redno izhajal, da so se uspešno prebrodile številne krize in težave v njegovem petindvajsetletnem izhajanju, res najlepša hvala. Posebna hvala in zahvala gre vsem glavnim in odgovornim urednikom, vsem novinarjem, posebno pa še tistim, ki so mu v vseh dolgih letih ostali zvesti. Takšna zahvala velja seveda tudi vsem zvestim dolgoletnim naročnikom, saj ste k njegovemu jubileju tudi vi veliko prispevali.

Naše čestitke in mnogo uspehov v nadaljnjem delu.

Občinske konference SZDL Celje, Laško, Zalec

JAKA LESKOŠEK, kozjanski ljudski tribun! S temi besedami bi se dalo skoraj vse povedati. Kozjansko je živelo za Jako in Jaka je živel za Kozjansko. Koliko je bilo mrzlih in vetrovnih, tudi deževnih noči, ko je Jaka prespal kar zunaj. Na teren je bilo treba iti. Elektrifikacija, ceste, prosveta, krvodajalstvo, urediti to in ono. Jaka pa je imel samo dve roki in eno samo glavo. Bil je v eni osebi marsikaj. Od župana do poštarja je vodila njegova pot. Dolga leta je dajal kri; dobil za to zlato in srebrno značko. Nekdanji medvojni kurir Kozjanskega odreda z medaljo za hrabrost, ordenom za delo in priznanjem Osvobodilne fronte, ki ga je dobil lani, danes leži v postelji, iz katere redko krene kam dalje od koče. V svoji bajtici gleda televizijo in bere časopise, ki so mu že od nekdanj prijetna zabava. Tudi naš Tednik bere od vsega začetka, tu in tam pa še kaj napiše. Le v dolino ne more. Kadar je toplo in suho, počasi pridrsa s svojimi dvainšestdesetimi leti pred bajto in se zagleda v dolino, kjer je nekoč »urejeval stvari«, kot pravi.

Milenko Strašek

ODLIKOVANJA ZA DELO

Jutri, v petek, 26. t.m. bo predsednik celjske občinske skupščine, inž. Dušan Burnik izročil 59 javnim in družbeno političnim delavcem odlikovanja za njihovo dolgoletno delo.

Red bratstva in enotnosti z zlatim vencem bo prejel Franc Rojšek-Jaka.

Red dela z zlatim vencem: Alojz Koren, Vinko Završ-Jože Krebs, Anton Erjavec, Marija Pleteršek, Vera Krašovec.

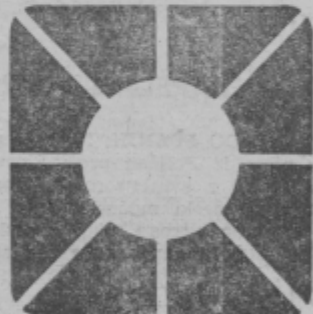
Red zasluge za narod s srebrno zvezdo: dr. Alfonz Debeljak, Veljko Repič, Ivan Sešel, Franc Blagotinšek.

Red zasluge za narod s srebrnimi žarki: Franc Streho-vec.

Red dela z zlatim vencem: Alfonz Koren, Vinko Završ-nik, Stane Mavrič, Slava Mavrič, Anton Mavrič, Franc Mavec, Anton Lah, Anton Gabrič, Vaso Starovič, Florjan Pelko, Janko Zevart, Zofka Stojanović, Anton Aškerc.

Red dela s srebrnim vencem: Ivanka Kovačič, Ivanka Lesjak, Miha Petan, Rajko Mirtič, Pavla Rovar, Terezija Srdič, Milla Stamejčić, Ljubivoj Tomažič, Avgust Vovk, Albin Zupanc, Juro Toplak, Ivan Špacapan, Ivan Kramer, Janez Stojkovič, Zdenka Baša, Stanka Jurčec, Alojz Borinc, Edvard Gaspari, Pavle Jeršin, Bernard Krivec, Marjan Medved, Antonija Stermečki, Jože Lončarič, Ignac Korošec, Ivan Košir, Ludvik Kolar, Stefan Dolar, Milko Starc, Viktor Onič, Milan Hohnjec, Viktorija Kavčič, Franc Ramskugler, Adolf Urbančič, Martin Veber.

Medalja dela: Edo Završki.

VREME

V prihodnjem tednu pričakujemo dokaj suho in hladno vreme. V območju severozahodne Slovenije bodo še rahle snežne padavine. Najnižje nočne temperature bodo med -6 in -11 stopinjami Celzija, najvišje dnevne pa do +2 stopinje Celzija.

SLAVNOSTNO RAZPOLOŽENJE

inž. DUŠAN BURNIK, NOVI PREDSEDNIK, IN MARJAN AŠIČ, NOVI POD-PREDSEDNIK CELJSKE OBCINSKE SKUPŠČINE — VISOKO ODLIKOVANJE OLGI VRABIČEVI

Kakršnen začetek, takšen konec. Na 35. skupni seji članov obeh zborov skupščine občine Celje, v petek, 19. novembra, sta bila začetek in konec zasedanja slavnostna. Vtem ko je prvi del veljal izvolitvi novega predsednika in podpredsednika skupščine, so odborniki ob koncu zaploskali dosedanjim predsednici Olgi Vrabičevi, ki je prejela visoko odlikovanje.

Za podpredsedniško mesto sta na predlog občinske or-

ganizacije SZDL kandidirala dva odbornika: Marjan Ašič in Franjo Kotnik. Pri tajnem glasovanju je Ašič dobil 52, Kotnik pa 20 glasov. Tako je bil za novega podpredsednika izvoljen Marjan Ašič, ki bo predvsem delal na področju urbanističnih in komunalnih zadev.

Ob koncu je novi predsednik, inž. Dušan Burnik, izročil dosedanjim predsednici občinske skupščine Olgi Vrabičevi red republike z zlatim

vencem, s katerim jo je odlikoval predsednik Tito za njeno dolgoletno revolucionarno in družbeno delo.

Ob tej priložnosti se je tov. Vrabičevi zahvalil za njeno delo v imenu občinskih družbenopolitičnih organizacij in občanov predsednik občinske konference SZDL Janko Zevart, zatem oba predsednika zborov pri skupščini, Franjo Kotnik ter inž. Milan Zupančič in še odbornica Slava Marinčkova.

z urednikove mize

Ali je kdaj prijetneje pisati kot danes — v jubilejni in praznični številki? Dragi bralci, saj delimo veselje in jubilejno slavo, ali ne?

Sicer pa — danes sem dolžan nekaj pojasnil. Tednik nima le 24 strani, temveč še štiri zraven. Zares veliko branja! Zato smo morali običajni vrstni red strani nekoliko spremeniti. Tudi rubrike ne stojijo na stalnih mestih. Pa saj nam boste to oprostili?

Kakor smo zapisali, se naš novinar Tone Vrabl posavlja — odhaja v JLA. V tem času bo športno stran urejal Edo Goršič. O dogodkih v žalski občini pa bosta poročala Milan Božič in Milan Seničar.

V prazničnih dneh vam želim mnogo zimskega veselja. In seveda prijetnega razpoloženja ob branju vašega tednika.

V četrtek, 9. decembra pa na svidenje.

Vaš urednik

prometne nesreče

NENADOMA JE STOPILA NA CESTO

STANKO CVERLI, iz Brestovca pri Rogaški Slatini, se je pripeljal v Rogaško Slatino s kolesom na pomožni motor, ko je izpred trgovine nenadoma stopila na cestišče ELIZABETA TRAMSEK, iz Rogaške Slatine, katero je kljub zaviranju zadel. Zaradi hudih poškodb so Tramsekovo prepeljali v celjsko bolnišnico.

POVZROČIL NESREČO IN POBEGNIL

Neznani voznik osebnega avtomobila je na križišču v Smarjeti pri Celju podrl mopedista FRANCA BUKOVSKA, 33, z Rinfika, ki je pravilno zaustavil na sredini ceste, da bi zavil na levo. Po nesreči je pobegnil. Se isti dan so ga prijeli v Slovenski Bistrici. Avtomobil je vozil državljani ZRN, JOŽE LIPOVSEK, 27.

ZADEL JE V KUP ZEMLJE

ANTON PODGORSEK, 35, z Petrovc se je pozno ponoči peljal s pony ekspresom iz Celja proti Zalcu. V Levcu je zapeljal na nekoliko nižjo bankino, padel ter se poškodoval po glavi.

SPREGLEDAL JE VLAK

DUSAN KOSIČ, 26, iz Celja je neprevidno prečkal železniški prehod na ulici Bratov Kresnikov v Celju. Ko je odpeljal mimo tovorni vlak, je stopil na progo in pri tem spregledal osebni vlak, katerega sta upravljala strojevodja JOŽE KOKALJ in asistent LEOPOLD STRAFETA, oba iz Maribora. Stroj osebnega vlaka ga je zadel in vrzel dvajset metrov po nasipu. Kosič je bil takoj mrtev.

ZADEL JO JE S KOMOLCEM

IVAN GOLEC, 29, iz Zorca se je peljal z mopedom proti Vranskemu, ko je v Šempetru nenadoma zagledal pred seboj kolesarko ANO JELEN, iz Andraža. Zadel jo je s komolcem. Jelenova je padla ter dobila pretres možganov.

IZSILJEVANJE NA KRIŽIŠČU

ROMAN SELIGO, 30, iz Celja je pripeljal v Celju na križišče Ljubljanske ceste in Jurčičeve ulice skupaj z voznikom kolesa na pomožni motor MILANOM GROBELSKOM, 20, iz Celja, ki je vozil tudi sopotnika KARLA PLEVNICA, 20, iz Virštajna. Voznik kolesa je izsiljeval prednost in trčil v avtomobil. Pri tem se je hudo poškodoval sopotnik Plevnik.

ZAPELJAL JE NA GRAMOZ

VLADO PUČNIK, 36, iz Tepanja, se je peljal z motorjem iz Poljčan proti Slovenskim Konjicam ter se srečaval z avtobusom. Pri tem je zapeljal na desno, kjer je cesta močno posuta z gramozom. Zaradi neprimerne hitrosti ga je zaneslo na levo, kjer je padel in se poškodoval. Odpeljali so ga v bolnišnico.

NEPREVIDNA VOŽNJA S KOLESOM

Desetletni DARKO VERK iz Celja je neprevidno zapeljal s kolesom na Mariborsko cesto, ko je po njej pripeljal z osebnim avtomobilom IVAN KRAČUN iz Bezenškovega Bukovja. Dečka so hudo poškodovanega odpeljali v celjsko bolnišnico.

ZASNEŽENA CESTA

ANTON PRESICEK, 29, iz Ješovca pri Kozjem, je na cesti Arja vas—Velenje z veliko hitrostjo prehitel drugo vozilo. Na mokri in zasneženi cesti ga je zaneslo v levo, kjer je trčil v drog električne napeljave. Voznik se je laže poškodoval. Škode na vozilu je za 2.000 dinarjev.

CELJE

Ludvik Senegačnik in Ivanka Ivankovič, oba iz Celja; Jožef Golež in Marija Ivankovič, oba iz Celja ter Franc Kranjčević in Zvezdica Strehar, oba iz Sevnice.

SLOVENSKE KONJICE

Stefan Virag, 27, Murska Sobota in Ivanka Mave, 21, Vitanje.

SENTJUR PRI CELJU

Kenrad Firant, 21, topilec in Eva Trupej, 21, delavka, oba iz Podlešja; Stanislav Zveglar, 23, mizar in Martina Teržan, 19, delavka, oba iz Vodruža; Jožef Preskar, 25, elektrotehnik in Marija Pintar, 20, delavka, oba iz Krškega ter Franc Salobir, 32, delavec, Suho in Ana Tovornik, 26, poljedelka, Skarnice.

ZALEC

Poročili so se trije pari, led njimi: Martin Lebič, 27, Galicija in Ana Dolar, 20, Zavrh pri Galiciji.

CELJE

18 dečkov in 22 deklic. SLOVENSKE KONJICE 4 dečki in 2 deklici. SENTJUR PRI CELJU 1 deček. SMARJE PRI JELSAH 1 deček.

CELJE

Franc Novak, 83, Celje; Stanko Modic, 70, Celje; Matevž Cvirn, 71, Babna re-

ka; Marija Murgelj, 73, Skofja vas; Ludvik Klinčar, 66, Zlakova; Matija Lavrinec, 24, Zg. Rečica; Dula Varga, 31, Velenje; Monika Repas, 67, Bohorina; Franc Kranjc, 75, Vrbje; Henrik Uranjek, 61, Kasaze; Marija Kveder, 77, Arcelin; Ivan Videc, 78, Sveti dol; Frančiška Mikolč, 69, Dobrna; Frančiška Kugler, 43, Otemna; Marija Feldin, 83, Ljubecna; Anton Skoberne, 48, Velenje; Anton Primožič, 62, Soštanj; Ivan Bušar, 46, Ponikva in Frančiška Jošt, 57, Celje.

SLOVENSKE KONJICE

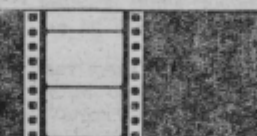
Kristina Smid, 61, Spitalič; Marija Leber, 75, Spitalič; Ana Hrašan, 87, Sl. Konjice; Angela Rančnik, 63, Zreče in Marija Kekotee, 98, Ziče.

SMARJE PRI JELSAH

Maks Jezovšek, 38, Roginska gorca; Jože Kramer, 69, Srebrnik; Marija Kunelj, roj. Gersak, 67, Bistrica.

ZALEC

Ivan Vodovnik, 78, kmet, Polzela; Janez Verdev, 71, upokojenec, Zalec; Marija Kolšek, roj. Maurer, 70, gospodinja; Preserje; Ivan Potočnik, 54, upokojenec, Sešče.

UNION: do 2. decembra ameriški barvni film »Tora, tora, tora«.

od 3. do 6. decembra španski barvni film »Usoda neke ženske«.

od 7. do 9. decembra švedsko-danski barvni film »Jaz ljubim«.

METROPOL: 25. novembra še nemški barvni film »Življenje v dvojcu«.

od 26. do 29. novembra ameriški barvni film »Plačalec«.

od 30. novembra do 2. de-

cembra angleški barvni film »Družba za umore«.

od 3. do 5. decembra italijanski barvni film »Preiskava nad brezhibnim državljanom«.

od 6. do 9. decembra japonski barvni film »Prva ljubezen — Nanania«.

DOM: 25. novembra še ameriški barvni film »Rošil se je deček«.

od 26. novembra do 2. decembra ameriški barvni film »Bombaž prihaja v Harlem«.

od 3. do 5. decembra ameriški film »Balalaika«.

od 6. do 9. decembra nemški barvni film »Leteči Holandec«.

DOBRNA: 27. in 28. novembra angleški barvni film »Wayomina«.

SLG

Četrtek, 25. novembra ob 19.30 uri Jovanovic: »Norci« za III. mladinski abonma in izven.

Petek, 26. novembra ob 15.30 uri »Norci« za I. mladinski abonma in izven. Sobota, 27. novembra ob 18.00 uri Lawrence: »Snaha« — gostovanje v Zrečah.

Četrtek, 2. decembra ob 19.30 uri »Snaha« za IV. mladinski abonma in izven.

Petek, 3. decembra ob 15.30 uri »Norci« za V. mladinski abonma in izven.

Sobota, 4. decembra ob 15.00 uri »Snaha« — gostovanje v Turnišču.

Sobota, 4. decembra ob 19.30 uri »Snaha« — gostovanje v Čremševcih.

Nedelja, 5. decembra ob 14.00 uri »Snaha« — gostovanje v Veliki Polani.

Nedelja, 5. decembra ob 19.00 uri »Snaha« — gostovanje v Lendavi.

Torek, 7. decembra ob 19.30 uri »Norci« za VI. mladinski abonma in izven.

Sreda, 8. decembra ob 16.00 uri Elliot: »Umor v katedrali« — gostovanje v Celovcu.

OBNOVLJENO GRAŠČINO

Na baročni graščini Sanek pri Polzeli so te dni končali z obnovitvenimi deli. Starodavno stavbo so namenili domu počitka, skupščina občine Zalec pa je investirala znatna sredstva, da je to, od starostni že precej betežno stavbo, primerno uredila. Obnovili so vse fasade v prvotni barvi, posebno skrb pa so posvetili ureditvi notranjih prostorov, ki jih je bilo treba prilagoditi sodnim stanovaljskim zahtevam. Posebno velja pohvaliti skrb investitorjev, da so v veliki dvorani obnovili tudi dragocene zgodovinske štukature okras na stropu, ki nedvomno sodi med umetniško najbolj dozorele baročne strovine na območju žalske občine. Obnovo čaka še kapela z baročnimi freskami, ki je eminentna sestavina celote in zastran katere se doslej še niso sporazumeli o njeni bodoči funkciji.

OSKAR NAGLAV SPET DELA

Te dni se je po nekajmesenčnem bolezenskem izostanku znova vrnil na delo tajnik celjske občinske skupščine, Oskar Naglav.

USTAVNI AMANDMAJI

V organizaciji celjske Delavske univerze bo jutri, v petek, 26. t.m., ob 9. dopoldne v dvorani doma JLA posvetovanje o uresničevanju ustavnih amandmajev v delovnih organizacijah.

Pogovor bosta vodila Zvonko Dragan, predsednik komisije za družbeno ekonomske odnose pri CK ZKS, in Janko Česnik, predsednik zakonodajno pravne komisije republiške skupščine.

PROSTE KAPACITETE

Povsod na celjskem turističnem področju je dovolj prostih mest; ob prazniku Republike priporočajo rezervacije.

PLANINSKI DOMOVI IN IZLETIŠČA

Planinske kočice v Savinjsko-Solčavskih Alpah so zaprte. Redno obratujejo vsi gostinsko-turistični obrati. Hotel z depandansami na Golteh je odprt, kakor obratuje redno tudi velika gondolska žičnica. Odprti so Planinski dom v Logarski dolini, Mozirska koča, Andrejev dom na Slemenu, ob nedeljah dom na Resevni, Celjska koča, dom na Svetini, dom na Gori Oljki in dom na Šmohorju.

KOPALNI BAZENI

Redno obratujejo pokriti termalni bazeni na Dobrni in v Laškem, pokrit bazen v Velenju ter v Atomskih Toplicah.

DEŽURNA LEKARNA

Do 27. novembra do 12. ure je dežurna lekarna Center, Vodnikova 1, od sobote dalje pa Nova lekarna, Tomšičev trg 11.

GRADBENO INDUSTRIJSKO PODJETJE »INGRAD« CELJE

opravlja vse vrste gradenj strokovno, kvalitetno in hitro ter po konkurenčnih cenah. Dela z uporabo sodobne mehanizacije in z lastnimi obrati zaključnih del.

Podjetje gradi stanovanja za prodajo v klasični in montažni izvedbi ter nudi izdelke lastnih obratov proizvodnje gradbenega materiala.

KOLEKTIV SE PRIPOROČA VSEM INVESTITORJEM IN KUPCEM TER JIM ČESTITA ZA DAN REPUBLIKE — 29. NOVEMBER.

SEJA SKUPŠČINE V SLOV. KONJICAH

Dne 26. novembra 1971 bo v Slovenskih Konjicah 21. seja občinskega zbora in 25. seja zbora delovnih skupnosti ter seja volilnega telesa.

Najprej bo skupščina kot volilno telo skupno z delegati delovnih organizacij volila poslanca v gospodarski

zbor skupščine SR Slovenije za volilno enoto 6 Slovenska Bistrica.

Obravnavali bodo predloge svetov, komisij in drugih kolegijskih organov sveta za komunalne zadeve in urbanizem, sveta za splošne in notranje zadeve, predloge ko-

misijske za zadeve borcev in invalidov NOV ter predloge upravnega odbora sklada za komunalno urejanje stavbnih zemljišč. Prav tako bo podana informacija sveta za kmetijstvo in gospodarstvo ter informacija o programu dela upokojencev.

VELIKA NAGRADNA IGRA

Žrebanje kuponov »T« — 29. decembra 1971 Barvni televizor in vrsta lepih nagrad za Novo leto

TEHNO-MERCATOR CELJE

SLEDITE

OD 1. DO 1250. ŠTEVILKE

DO JUBILEJNEGA SREBRA Z BRALCI

Vsa naša domovina je kipe-la v zmagoslavnem vzdušju nad poraženim fašizmom ter reakcijo, ko je 2. junija 1945 v Celju izšla prva številka časnika NOVA POT. Mlada partizanska propagandistka Lidija Potrč je kot urednica usmerila svoje in misli bralcev v bodočnost, na novo pot, ki jo je simboliziral že naslov časnika, na pot ljudstva, ki se je po tolikšnih žrtvah odločilo za ko-renite družbene spremembe, za socialistični družbeni red. Nova pot je terjala nov nezadržni juris, toda tokrat s krlinpi, lopatami, zidarskimi lopaticami v rokah. Kako razumljiva je sprememba, ko »NOVA POT«

Petindvajset let in eno leto čez prihaja desetletnemu občanov v roke naš pokrajinski časnik. Celjski časnik ves ta čas ni bil le verni poročevalec kot ogledalna podoba časa ter dogodkov, ves čas je bil tudi spodbudnik k neštetim delovnim uspehom, a hkrati kritik mnogih negativnih pojavov. Bil pa je tudi okno v svet, zabavnik, ki je prinašal v domove delovnih ljudi razvedrilo, leposlovje in humor.

bi se tudi po imenu izkazal kot pokrajinski časnik, vendar, je pri tem izpušal iz take geografske označbe ves severni in vzhodni del celjskega okraja. Prav zato leta 1955 povzame spet staro ime »CELJSKI TEDNIK«, ki ni bilo zamenjano vseh naslednjih štirinajst let.

V tem obdobju je tednik

spodbudnik samoupravnih odnosov, boja za neposredno socialistično demokracijo, vedno bolj kritičen tudi do raznih subjektivnih pojavov, pa si zato pogosto nakopije nenaklonjenost posameznikov, zato pa večje zaupanje bralcev. To so bila leta, ko je časnik bil bitko za bralce, ko je zato postal tudi zani-

val v letih po ukinitvi celjskega okraja, ko je bil kot pokrajinski časnik uvrščen v vrsto ostalih medobčinskih institucij, s to nesrečo, da so se ga večinoma vse občine, kot dediči okrajne zapuščine, že kar prvo leto odpovedale. Hudo okrnjen mošnjiček je zoževal obseg časnika, največkrat na račun zabavnega čtiva. To mu bralci seveda niso spregledali, pa je naklada začela padati. Časnik, ki so se ga vsi odpovedovali, (razen Celja) je skupaj s svojim manjšim bratom radiom nekaj let ostal brez organa družbenega upravljanja, ker bi bile kakšne pravice nesmiselne, če ni nihče čutil do obeh medijev kakšne dolžnosti. Ostal je iz leta v leto praznih rok, ta naš časnik in se pustil vzdrževati od svojega mlajšega radia. Se pa tedniku mora šteti v čast, da je njegov kolektiv v času, ko so vznikali po domovini časopisi, katerih edini cilj je bil visok zaslužek in dobiček, ostal zvest svojemu politično informativnemu konceptu. NOVI TEDNIK s svojim novim konceptom je precej časa izdajal kolektiv sam in dočkal dan, ko je pred dobrim letom spet zapisal pod svoje ime še podatek, da je ponovno, kot je vselej bil, glasilo delovnega ljudstva, socialističnih zvez treh občin — Celja, Laškega in Zalca.

Svojo petindvajsetletnico praznuje naš časnik predvsem po zaslugi svojih bralcev, svojih zvestih sodelavcev, pa tudi dolge vrste urednikov in častnikov, katerih število je precej višje od let izhajanja, od članov izdajateljskih svetov in vseh, ki so mu po svojih močeh bili naklonjeni in mu stali ob strani.

VSE NAJ... O TEDNIKU

... NAJMANJ SKRBI je bilo pri celjskem časniku od leta 1945 do 1950, ko so uredništvu precej natanko povedali, kakšna naj bo vsebina, o čem naj piše. Toda takrat so na okraju tudi plačali vse račune.

... NAJVIŠJO NAKLADO je imel Celjski tednik v letu 1967, ko je bilo v povprečju vsak teden tiskanih 19.300 izvodov.

... NAJDLJE JE BIL UREDNIK pri celjskem časniku Tone Maslo, ki je krmilil uredniški čolnček 15 let. Je tudi prvi poveljni celjski novinar, ki je učkal v tem poklicu pokojnino.

... NAJKRAJŠI UREDNIŠKI STAZ je imel Jure Krašovec, ki je leta 1950 po odhodu Lojzeta Jurca in pred prihodom Toneta Masla uredil tri številke. Toda bil je tudi ...

... NAJVEČKRAT UREDNIK, in sicer trikrat. Leta 1950, leta 1964 in leta 1969.

... NAJMLAJŠI ČASNIKAR pri tedniku je Milenko Strašek, ki se je rodil mesec dni pozneje kot časnik, pri katerem dela.

... NAJMLAJŠA UREDNICA je bila hkrati prva urednica Lidija Potrč, ki je na tem mestu štela komaj 18 pomladi.

... NAJBOLJSI MED SLOVENSKIMI POKRAJINSKIMI ČASNIKI je bil Celjski tednik leta 1955 ob svoji desetletnici izhajanja. Za najboljšega ga je proglasil glavni odbor SZDL Slovenije.

... NAJTANJSI JE BIL TEDNIK v letih 1948 in 1949, ko je pogosto izšel le na dveh straneh, torej na enem listu. Vzrok — pomanjkanje časopisnega papirja.

... NAJSIRSE OBMOČJE V SLOVENIJI bi Celjski tednik pokrival, če bi mu uspelo obdržati področje Posavja (občine Brežice, Krško in Sevnica) v letu 1963 in Zasavje (Trbovlje, Hrastnik, Zagorje) v letu 1967.

Ker smo že pri č, torej moramo nehati z n a j ...

NOVEGA TEDNIKA TA LETOŠNJI „PUŠELJC“

Od leve proti desni: Jože Volčand, Drago Medved, Milán Seničar, Jure Krošovec, Milan Božič, Milenko Strašek, Berni Strmčnik, Zdenka Stopar, Tone Vrabl.

postane v letu 1947 vsesplošni odmev poglobitve cilja kot mobilizacijski klic »NA DELO«. Kjer pa geslo postaja stvarnost, se grmadijo tudi uspehi in še isto leto se na prvi strani pojavi novo ime, ki ni več klic, marveč že odmev. Časnik postane »NAŠE DELO«.

Kaj je v tem času pokrajinski časnik prinašal? Predvsem je poročal o uspehih frontovcev in zlasti mladine pri obnovi domovine, obnovi tovarn, delavnic, hiš, cest, mostov. O ustanavljanju kmetijskih delovnih zadrug, o prvih žetvah. Z gorečnostjo se je oklepal vsekaega uspeha, s

srdom spopadaj z vsem, kar se je novi pot in začetnemu delu zoperstavilo, od špekulantov, vojnih dobičkarjev, do izdajalskih agentov reakcije doma, do protagonistov svetovne reakcije, ki jim je bila nova Jugoslavija trn v očeh. Dvigal je glas ljudstva za priključitev Trsta, Primorske in Koroške, istočasno pa mobiliziral udarne brigade mladine.

Zakaj časnik leta 1947 ni več izhajal, ostaja uganka? Morda se komu, ki je imel dovolj moči, ni zdel potreben, kot se tudi danes komu zdi, pa na srečo te odločujoče moči nima.

V začetku leta 1948 časnik spet pride med ljudi kot Celjski tednik in se že isto leto pokaže kot nepogrešljivo sredstvo za izražanje ljudske volje ko nas je usoda postavila pred najtežje preizkušnje v spopadu s stalinizmom. Naš časnik se v naslednjih letih otrse prenapetega aktivizma, vse močnejše uveljavlja moč dokazov, list pa svojo priljubljenost izkazuje v rastoči nakladi, ki kot živo srebro leze navzgor.

Leta 1954 časnik za tri leta spet spremeni ime. Postane »SAVINJSKI VESTNIK«, kar je gotovo izraz želje, da

»Nova doba« je bila po prvi vojni nekaj časa last Zvezne tiskarne, zatem posebne konzorcija. Naslednik za službenega časnikarja Vekoslava Spindlerja je bil najprej na uredniškem mestu Edvard Šimnic, potem Vinko Gaberc in Janko Lešničar (žrtev ustaškega terorja 1931 v Beogradu), od leta 1924 do konca vojne pa je časnik urejeval Rade Pečnik, ki je organiziral široko dopisniško službo, le ti pa so vsa leta pridno sodelovali — toda popolnoma brezplačno. Nenehno je imel težave s cenzuro, ki je bila v Celju še zlasti ostra, da ni dovoljevala zlasti ponatisov že objavljenih člankov iz beograjske »Politike«.

Dne 7. julija 1935 sem se udeležil velikega shoda »Svoboda« v Celju in prisostvoval govoru Franca Leskoška in drugih predstavnikov marksističnega delavstva. Pisal sem o veliki stavki v Westnovi tovarni, ki je trajala od 27. avgusta do 6. septembra 1936. Ko je orožništvo po nalogu visokih Westnovih prijateljev na brutalen način zlomilo stavko, so bili vsi organizatorji stavke, njihove delavske knjižice pa je vodstvo tovarne opremilo z malimi rdečimi žigami kot opozorilo kapitalističnim delodajalcem, da je lastnik delavske knjižice nevaren »puntar«. Ti delavci

Rade Pečnik

IZ NOVINARSKÉ BELEŽNICE MED VOJNAMA

Rade Pečnik je najstarejši celjski časnikar, nosilec jubilejne plakete srebrnega jubileja društva novinarjev Jugoslavije, urednik »NOVE DOBE« med obema vojnama, predvojni celjski dopisnik »JUTRA« in »SLOVENSKEGA NARODA«, pa tudi od vdora fašizma v Avstrijo dopisnik graškega »Tagespost«. V svoji jugoslovansko in napredno usmerjeni »Novi dobi« si je prislužil maščevalnost nemškutarjev, tako da je bil med prvimi, ki jih je okupator izgnal v Srbijo, kjer je ostal še po vojni in do svoje upokojitve delal kot časnikar. Priobčujemo nekaj drobcev iz njegovih spominov časnikarja, ki je spremljal življenje našega mesta med obema vojnama.

so potem zaman iskali za posilive v drugih podjetjih. Ker se je »Nova doba« zavzemala za pravice Westnovih delavcev in odločno obsojala Westnove postopke, je tovarna, ki je bila naročnik lista, v znak protesta odpovedala »Novo dobo«, nato pa jo je kupovala — pri kolporterju...

Poleg očeta Adolfa se je posebno »uveljavljala« njegov sin Maks Adolf Westen. Izvedeli smo, da namerava Westen v bližini tovarne graditi veliko športno igrišče. Kmalu smo ugotovili, da gre za kamuflačo in da bi naj to igrišče služilo pozneje kot pomožno letališče za nacistično vojsko. Posrečilo se nam je gradnjo tega objekta preprečiti.

Bilo je nekako dve leti pred napadom Hitlerjeve Nemčije na Jugoslavijo. Nekega večera se je tovarnarjev sin Maks Adolf Westen pojavil v gostilni Rose Zamparutli (sedanji restavraciji »Kopera«) v Prešernovi ulici. Med drugimi gosti sta tam mirno sedela znana slovenska obrtnika Kraupner in Bebenjak. Westen je stopil k njima in ju brez kakršnegakoli povoda nadržal z besedama »swindische Schweine« (slovenski svinja). Bil sem takoj obveščen o tem incidentu in se posvetoval z državnim tožilcem dr. Jožkom Požarjem. Ta mi je svetoval, da zadevo objavim v »Novi dobi«, nakar bo državno tožilstvo na podlagi tega poročila uvedlo kazenski postopek proti Westnu. Tako je tudi bilo. Westen je bil na razpravi na okrajnem sodišču obsojen za svoje dejanje in na podlagi te obsodbe pozneje izključen iz Združenja rezervnih oficirjev Jugoslavije.

Nekega dne leta 1940 me je obiskal v redakciji moj prijatelj,

tedanji starokatoliški župnik in poznejši škof Radovan Jošt. Rekel mi je, da skoraj vsak večer čuje neko sumljivo tipkanje, ki prihaja iz sobe v prvem nadstropju tovarne Brauns. To sobo je uporabljal mladi Ržimek, sin direktorja tovarne, znan kot zagrižen nacist. Izgledalo je, da gre za tajni nacistični radijski oddajnik. Jošt je predložil, da se organi oblasti skrivajo zvečer v njegovem stanovanju, od koder bi lahko opazovali, kaj se dogaja v sobi v Braunsovi tovarni, nato pa stopili v akcijo.

Odšel sem takoj na policijo in javil stvar kriminalnemu in političnemu oddelku. Poudaril sem, naj policijski organi podnevi ne ukredujejo nečesar, ker je omenjena soba čez dan prazna, temveč naj zvečer neopazno odidejo v Joštovo stanovanje. Na policiji so mi obljubili, da bodo ravnali po tem načrtu.

Nekim ljudem na policiji nisem povsem zaupal. Pozneje se je pokazalo, da sem imel prav, saj so imeli Hitlerjevci tam nekaj svojih simpatizerjev in pristašev. Zato sem prijavil zadevo tudi poveljstvu 39. pešpolka v sedanji vojašnici Slavka Slandra. Sprejel me je poveljnik polka Ivo Tomašević, prikrit ustaš, ki je postal v tako imenovani Neodvisni državi Hrvatski poveljnik vojnega okraja v Karlovcu in ob koncu vojne dobil zaslužen plačilo za svojo izdajo. Tomašević me je brez komentiranja napotil k svojemu namestniku — podpolkovniku, ta pa me je poslal k nekemu kapetanu, mojemu dobremu znanju. Kapetanu sem podrobno razložil vso zadevo in prošni, naj vojaka ukrene vse potrebno.

Prihodnji dan sem doživel zelo neprijetno presenečenje. Policijski organi so bili namreč že popoldne vdrli v eno Ržimekovo sobo v Kocenovi ulici in našli tam — samo nekaj knjig in papirja... Nekdo je bil opozoril Hitlerjevke špijone na nevarnost in ti so jo še istega popoldneva ubrali čez Savinjske planine v Avstrijo. Bili so to mladi Ržimek, celjski veletrgovec Werner Stiger in sin fotografa Martinija. Tako je ta trojica po »zaslugi« nekega našega izdajalca ušla zasluženi kazni.

V začetku aprila 1941, ko so nacistične horde že prodrale proti Mariboru, so člani redakcije mariborskega »Večernika« zapustili Maribor. Neki izmed njih so prišli v Celje in v redakciji »Nova doba« v naglici uredili zadnjo številko »Večernika«. Dne 16. aprila ponoči so me gestapovci, obenem z mnogimi drugimi patrioti in antifasisti aretirali in odvedli v vojašnico. Tam nas je 20. aprila, na Hitlerjev rojstni dan, obiskal vrhovni šef gestapa in eden največjih krvolokov v zgodovini človeštva — Heinrich Himmler in nas žalil in poniževal. Tako se je z izgonom v bratsko Srbijo končalo moje dolgoletno javno udejstvovanje v lepem, rodnem Celju. Novinarsko delo sem po osvoboditvi nadaljeval v Beogradu.

ČASNIK IN SEDANJOST

»Vaš časnik mi je zelo všeč, a ga moram zaradi dražnje odpovedati. Poglejte, imam komaj 600 dinarjev pokojnine in...«

Tako mi piše bralka, doma nekje blizu Zalca. Besedilo na dopisnici je nedvoumno, jasno. Lahko bi ga priredil drugače, češ — moram imeti za kruh, pa se odpovedujem tedenskemu branju. Morda edinemu branju.

Najprej sem se pri sebi primojdušil: »Aha, zdaj, pri teh cenah pa bo v družinskem proračunu najprej prečrtana duševna hrana! Časopis mora ven? Vedno naprej časopis?« In občutil sem, da bralko obsojam. Da nam ni zvesta, čeprav vsi v redakciji živimo za vsak tednik, za vsakega bralca. Ona pa kar takole! Zaradi tistih treh starih tisočakov naročnine pa njen standard ja ne bo padel! Ali pa... Ali pa vendarle...

Potem so mi predstave nastikale podoba neznane osebe, bralke, njen položaj in njeno razmišljanje. Videl sem jo, kako računa, kako tehta in preudarja, kako razmišlja, ali se naj odloči ali ne... Ali naj počaka z odpovedjo? Saj bo bolje! In ko se je odločila, je morda še isti trenutek ugotovila, da bo že kmalu napisala novo dopisnico.

»Želim postati vaša naročnica. Tednik mi začnite pošiljati...« In tako naprej.

Morda ne mislim prav. Vendar pa taki primeri silovito spodbujajo k razmišljanju o vrednosti časnika v samoupravni družbi. Le kaj bi bilo enostavnejše, kot bralki poslati obvestilo, da bo nekaj mesecev prejela časnik zastoj...

A kako to storiti? Kako, če je časnik v tej preljudi sedanosti razplet med željami in omenjenimi, nestalnimi finančnimi možnostmi. Odvisen od politične odgovornosti ali neodgovornosti, pripravljenosti ali nepripravljenosti in tudi možnosti in nezmožnosti.

Ceprav na vsakem koraku ugotavljamo, kako nujna je primerna obveščena samoupravljalcev. In ko v Obnovi na enem sestanku razpravljajo o tem, da za zaposlene ne bodo odkupili 50 izvodov našega časnika, na drugem sestanku ugotavljajo kako slaba je stopnja obveščeniosti vseh zaposlenih.

Tako je to. To je seveda resničnost. Prav pri pokrajinskih časnikih so znaki te resničnosti pretirano ne-spodbudni.

Zakaj? In kdo je za to odgovoren, če vemo, da je v vsej republiki, pri vseh pokrajinskih časnikih tako.

Pa vendar — bo ja vse manj bralcev s takimi dopisnicami, kot sem jih navedel v uvodu. In vse manj tistih, ki z besedami poudarjajo vzvišeno vrednost tiska, a te besede premnogokrat postanejo »suho zlató«.

JOŽE VOLFOND

NA TISOČIH SEJAH

Katera številka je prava? Tisoč? Ne! Blizu pet tisoč jih je že! Toda, kaj bi jih štel. Tu se zdržnem in kar prav je, da si nisem beležil vseh izgubljenih ur. Izgubljenih? Mnoge med njimi so bile zapravljene v pravem pomenu besede. Zanje mi je žal. In kdo ve, kdaj bomo nehal delati na sejah?

Zivimo v dobi stabilizacije, umiritve gospodarstva. Ko bi ta val zajel tudi seje, sestankarstvo. So to le tihe želje?

Oni dan in kdo ve kolikokrat prej me je zabolelo. Kot po navadi sem prišel na sejo pravočasno. Na njej bi se moralo zbrati večje število ljudi. Ob napovedani uri jih je bilo premalo. Okoli 60 udeležencev je čakalo približno pol ure. Trideset izgubljenih ur samo tisti dan in samo na tisti seji! In koliko ur smo zaradi takšnih zamud doslej že izgubili? Kdo se zanje sprašuje? Komu pomeni kaj ta čas? Smo mar res tako bogati, da si lahko privoščimo takšno zapravljjanje dragocenega časa?

Seje, sestanki, zborovanja, konference, posvetovanja... so žal sestavni del skoraj slehernega časnika-jetnega delovnega dne. Tu so še vedno bogati viri materialov za pisanje, četudi bi bilo bolje, da bi jih črpali drugje. Takšno »delo« je tudi tisto, ki te povsem prevzame, utruja. In potem, ko se oddahnejo, se za novinarja začne drugi del seje. Zdaj je treba vse tisto, kar je bilo izrečeno in ugotovljeno napisati. To je treba opraviti hitro in v nekaj vrsticah. Zdaj se vključi tisto selektivno rešeto v možganih, ki mora iz referatov, koreferatov, razprave in zaključkov izbrati najpomembnejše. Včasih ostane bore malo. Pa vendar mora poročilo ali komentar ostati na nivoju. Toda, kaj bi bilo, če bi lahko napisal vse? Morda je celo bolje, da takšne možnosti ne obstajajo. Odnos do seje in poročanja o njej je odgovorno delo. Tudi težko. Časnikar je pri tem delu pomemben družbeni filter.

Milan Božič

LJUDJE NISMO IZ MODELOV

Casnikar je človek, ki za ljudi piše o ljudeh, povezanih v najrazličnejše interesne skupine. Casnikar je tudi človek, ki si ga vsi lastijo in od njega pričakujejo popolno uglasenost z vsem, kar sami mislijo, čutijo in želijo. Toda te želje, ta počutja, te misli so si nenehno v navzkrižju, ker ljudje pač niso iz modelov, ker so samostojne osebnosti, povezane zdaj v to ali ono interesno skupino, na tej ali oni ravni.

Najhuša prepreka, s katero se časnikar srečuje, je hkrati največja lastnost človeka, da izhaja predvsem iz sebe. Danes se najde pred objokano materjo, ki jo mečejo iz stanovanja, ki pa ničesar ne pove o tem, da se je z družino nasilno vselila. Sreča se s človekom, ki vpije, kako mu nočejo priznati dveh, treh let službe, zamolči pa, da je bil v okupatorski vojski.

Se bolj zapletene postajajo stvari, kadar novinar spriči prevelikega zaupanja v izvoljenega funkcionarja postane preizkusni zajec, ko izrečena funkcionarjeva beseda doživi negativen odmev, pa se rado zgodi, da je grešni kozel zapisovalec, ne govornik, avtor mnenja, stališča. Celó to sem že doživel, da sem na tiskovni konferenci izjavo funkcionarja posnel na trak, jo dobesedno prepisal, poltelj pa doživel avtoritativno ploho, češ da je bilo tisto, kar je rekel, funkcionarjevo zasebno mnenje.

Največkrat se časnikar znajde v ognju povratnih učinkov, kadar zapiše stvari, ki našim načelom niso v čast. Oh, ja, saj je res, toda zakaj buriti javnost. Problem, kot kaže, postane boleč, ko je javen, sam po sebi pa redko. Tako z vrhov slišimo, da smo si izmislili problem kozjanske revščine, da pretakamo krokodilje solze nad njo in topimo žalost ob bogato založeni mizi. Krivi smo, ker smo še komu pokvarili tek!

Globoko sem prepričan, da časnikar ni sodnik in ne nezmožljiv. Pa tudi o tem, da je predvsem človek in zato raje vidi čim več dobrega kot slabega okoli sebe. Toda kako mu bodo bralci in poslušalci verjeli, kadar piše o dobrem, če so slabemu hoče izogni. Le kdor gleda naravnost v sonce, nikjer ne vidi sence, pa zato tudi oslepi.

In še nekaj? Nikoli ne vemo, kako smo v sedlu časnikaškega konjička. Malokdo nam sporoči: Dobro jezdíš, a drži se! Prav vsi nam to pripisujejo v dolžnost, ki je brez spodbud, priznanj in dobrohotne graje toliko težja. Tudi mi nismo iz modelov.

JURE KRASOVEC

STROKOVNJAKI, KAPITAL...

Šentjur pri Celju oziroma njegovo gospodarstvo nima težav samo zaradi premajhnega razpoložljivega kapitala. Njegova sredstva izčrpavajo tudi nerazvitosti in velike potrebe na področju šolstva in komunale, saj mora zanje kljub svojemu nizkemu potencialu vedno znova več prispevati. Kako so gospodarili letos? O tem smo govorili z ing. agr. FRANCETOM SENICO, načelnikom oddelka za gospodarstvo pri skupščini Občine Šentjur.

— Kako ocenjujete rezultate gospodarjenja v tem letu?

»Rezultati gospodarjenja delovnih organizacij v obdobju januar—september letos so uspešni, saj beleži gospodarstvo šentjurske občine v tem obdobju ugodna gibanja tako na področju povečanja družbenega proizvoda, števila zaposlenih kot tudi dela ostanka dohodka, ki pripada delovnim organizacijam. Ena izmed osnovnih vprašanj je vprašanje nelikvidnosti, saj je imelo nekaj delovnih organizacij dalj časa blokiran žiro račun. V omenjenem obdobju beležimo povečanje družbenega proizvoda za 70,4 odstotka, število zaposlenih za 7 odstotkov in ostanka dohodka za 251,3 odstotka v odnosu na enako obdobje 1970.«

— Kakšna je perspektiva šentjurskega gospodarstva v naslednjih petih letih?

»Glede na dejstvo, da še ni pripravljen srednjeročni program razvoja občine za obdobje do leta 1975 in da občina sodi v skupino manj razvitih občin v SR Sloveniji, je težko podati perspektivo gospodarstva na manjšem prostoru. Osebnost sem mnenja, da je pri nadaljnjem načrtovanju treba izhajati iz realnih ocen dosežanj stana, strukture posameznih panog, možnosti večje usmeritve blaga za izvoz in ne zadnje tudi povezovanje posameznih organizacij z večji-

Franc Senica

mi grupacijami, bodisi v okviru celjske regije ali pa širšega prostora. V nadaljnjem razvoju bo potrebno posvetiti posebno skrb tudi razvoju zasebnega kmetijstva, saj znaša delež kmečkega prebivalstva v občini še vedno 49 odstotkov.«

— V Šentjurju občutite pomanjkanje kadrov?

»Pomanjkanje kadrov je poleg pomanjkanja kapitala osnovni problem našega razvoja. Ker v občini ni bilo možno zaposliti določene kadre, so ti odšli v druge delovne organizacije zunaj občine. Delna posledica pomanjkanja kadra v sedanjem obdobju je tudi neurejena politika štipendiranja, na drugi strani pa nizki OD, zaradi katerih je nekaj strokovnjakov v preteklem obdobju odšlo iz občine. V kolikor analiziramo kvalifikacijsko stru-

kturo zaposlenih v občini, ugotovimo, da nam primanjkuje predvsem kadrov z višjo in visoko strokovno izobrazbo tako v gospodarstvu kot v družbenih službah, imajo pa velik odstotek nekvalificiranih in polkvalificiranih. Mnenja sem, da bo potrebno v prihodnje vzporedno z vlaganjem v proizvodnjo zagotoviti tudi sredstva za kadre in to še predvsem v panogah, ki predstavljajo osnovne nosilce razvoja.«

— Kakšne so možnosti za odpiranje novih obratov ali tovarn? So konkretni predlogi?

»Na to vprašanje je težko dati pozitiven odgovor, kajti vplivi občine na odpiranje novih obratov so majhni. Rečem lahko, da smo v razgovorih, kjer se kaže, da bi bilo možno v prvi vrsti povečati obseg proizvodnje v obstoječih dislociranih obratih, nadalje ustanovitvi novih (TOLO). Osnovni problem ustanavljanja obratov posameznih delovnih organizacij je pomanjkanje kapitala, čeprav v občini razpolagamo z zemljišči in bomo ukrenili tudi vse, kar je v naši moči, da bi prišlo do realizacije naših načrtov.«

— Kako bi opredelili odnos med šentjurskim in celjskim gospodarstvom?

»Težko je odgovoriti o določenem odnosu med gospodarstvi dveh občin. Mislim, da med njima ni preprek, ki bi negativno vplivale na razvoj. Dodati je, da imamo v občini nekaj obratov delovnih organizacij s sedežem v celjski občini (Merx, Toper, Elegant), pa tudi na ostalih področjih smo tesno povezani s celjskim gospodarstvom. Zavedati se moramo, da težave v gospodarstvu celjske občine posredno vplivajo tudi na probleme v naši občini (zaposlovanje, zbiranje sredstev itd.).«

M. S.

OBŠIREN PROGRAM ZA MLADE

Na razširjeni seji predsedstva OK ZMS Laško so razpravljali o novem pravilniku in poslovniku ter o programu dela za obdobje november 71 — november 72. Seje so se udeležili tudi predstavniki drugih družbeno političnih organizacij v občini.

Potrebe po sprejetju novega pravilnika in poslovnika OK ZMS Laško so nastale z nadaljevanjem reorganizacije Zveze mladine. Na seji so obravnavali in dopolnili predloga Pravilnika in Poslovnika, katera bodo predložili občinski konferenci v potrditev.

Zatem so obravnavali predlog programa

dela za novo delovno leto. Ker organizaciji primanjkuje kadrov, zavzemajo važno vlogo v tem programu izobraževalni seminarji in posvetovanja za vodstva mladinskih aktivov. Poleg tega bodo ustanovili mladinske aktivne v Laškem, Rečici, podjetju Kora v Radečah in v Tovarni lesne galanterije v Rimskih Toplicah. Organizirali bodo pohod po partizanskih poteh z željo vključiti mlade v priprave za SLO, sodelovali bodo v »Akciji 75« ter razvili prapor Mladinskega odseka pri Planinskem društvu Laško. To je le nekaj glavnih akcij iz njihovega programa dela.

moj idol

BOJAN MANENICA

DARJA GASPARI

MARJANA KRAMER

Občutek da bo pogovor o idoli z učenci zadnjega razreda osemletke le težko stekel, ni bil pravilen. Prav prijetno je bilo pogovarjati se s temi mladimi ljudmi, ki so tik pred drugo važno življenjsko stopnico — pred srednjo šolo — in ki so mnogo raje povedali marsikaj o tem, kar čutijo, kot njihovi starejši tovariši. Pogovarjali smo se s tremi — z učencem in učenkami, 8. razreda II. osnovne šole, kar nam je ljubeznivo omogočila ravnateljica Vera Strehovec.

BOJAN MANENICA, iz Celja: »Moj idol je moja mati, zato ker je vedno naredila same vse, kar je mogoče.

Zelo rad bi ji nekoč povrnil vse to, sedaj pa se ji lahko oddolžim samo z učenjem. Tudi sam bi rad bil nekoč tako dober. Moj vzornik je Dragan Džadžić, nogometaš, zaradi svoje izredne igre in tudi zunanosti. V glasbi mi je všeč Vice Vukov, v politiki pa tovariš Tito. Med pisatelji pa imam najrajši Zane Graya.«

DARJA GASPARI, iz Celja: »Imam idola. To je Vladimir Ilič Lenin. Zakaj? Zato ker je bil tako močan, da je združil narode v Sovjetski zvezi v borbi za mir in pravico ter osvoboditev človeka. Bil je kos svojim številnim sovražnikom. Drugače pa mi

je na področju glasbe všeč Ljupka Dimitrovska, v športu pa Ana Boban.«

MARJANA KRAMER, iz Celja: »Imam več idolov ali vzornikov. Poleg mame imam najraje mojo prijateljico Ireno Jurak. Z njo se najprej nisva marali, nato pa sva se spoznali. Štiri leta je starejša, svetuje mi in mi pomaga. Ne vem, kaj bi brez nje. Če jo premalokrat vidim, sem nesrečna. V glasbi mi je najbolj všeč ansambel Midle of the Road, od naših pevcev pa Mišo Kovač. Obušujem tudi Titu, Ano Boban in Marjano Lubej. Rada pišem pesmi, pletem in tipkam.«

M. S. — D. M.

OBJEK- TIVNOST NI VŠEČNOST

Je pač tako, da ima vsak dogodek, vsak pojav, pa najsi s tega ali onega področja našega življenja vedno dve plati. Pristopiti k pisanju samo z ene, bi pomenilo posredovati bralcu le pol resnice. Včasih pa tudi izkrivljanje dejstev. Resnica, ki je vedno pač samo ena in edina, leži nekje tu vmes. Med obema stranema. Pri iskanju in odkrivanju resnice pa praviloma vedno naletimo na težave. Tisto, kar je resnica za enega, ni vedno tudi resnica za drugega. In seveda obratno.

Za vsako stranjo medalje vedno stoji določeni interesi bodisi ožjih ali širših skupin znotraj podjetij, bodisi so tu nasprotja med interesi delavcev na eni strani in vodstvom podjetja na drugi strani. Tu vmes nekje pa se pojavijo novinarji s svojo beležnico, ko zbira podatke in išče resnico. Resnica je vedno konkretna, vedno samo ena. Najti resnico, pomeni zapisati objektivno. Da objektivno, to pa ni vedno vsečno. Resnica ne nosi vedno simpatičnega obraza. Včasih je tudi dokaj nesimpatičnega videza. Je žalostna in grenka, je otožna in zaskrbljujoča...

Vsako pač gleda na nek pojav s svoje plati. Tako ga analizira, tako ocenjuje in na takih izhodiščih dela zaključke. Po svojem prepričanju pravilne, lahko pa tudi zmotne. Tu pa se novinar čisto znajde v precepu, vedno stoji pred problemom, da se nekomu nujno zameri. Resnica vedno boče v oči, treba jo je najti, jo izluščiti in opisati tako, kot je. To pa, kar je enemu prav, ni po volji drugemu in navzkrižja interesov spodbujajo tudi različno oceno. Tudi oceno novinarjevega dela. Zapišeš resnico o nekem dogodku, pa ti prilepijo etiketo tako ali drugačno... Nekdo hvali, drugi kritizira. Včasih so odmevi na določena pisanja kar prehud, ker pač nekomu ni prav, da je to ali ono prišlo v javnost. Pa mora priti. Smo pač tako organizirana družbe, da je objektivno pisanje v vsem, kar se dogaja, osnova uspešnega razreševanja. To pa vsem vedno ne ustreza. Če je nekaj za nekoga belo, za drugega črno, za novinarja ne sme biti sivo, ne more biti sredina, lahko je samo tako, kot je. Toda kaj je tisto, kar je res? To je vedno krizarjenje med Scilo in Karibdo, pri čemer pa ni važno samo to, kako prekrizariti skozi. Važno je priti na cilj...

Objektivnost ni vsečnost, ker je resica včasih vse preveč zapletena s posameznimi interesi. Ni vedno vse lepo in tudi resnice so grenke, pa je treba o takih tudi pisati. Kajti le to je pot, ki pelje k boljšemu in lepšemu, ki pelje k temu, da nam pred resnico ne bo treba zatiskati oči, temveč jo bomo korajžno in smelo prikazali tako, kot je!

B. STRMCNIK

ANEKDOTA

Direktor neke norišnice je telefoniral iz svoje pisarne. Ker je moral dolgo čakati na zvezo, je oštel telefonistko v centrali.

— Ali sploh veste kdo sem? je zavpil.

— Ne je odvrnila telefonistka — Ne vem, KDO STE, vem pa, KJE STE!

ZAKAJ VAM JE PRIRASTEL K SRCU?

Čas, ko slavimo tako pomembno obletnico, kot je srebrni jubilej časnika, je pač pravi trenutek, da smo malo poklepetali z nekaterimi izmed mnogih naših starih in zvestih naročnikov. Razumljivo je, da nismo mogli obiskati vseh, ki so nam zvesti že od prvih povojnih let, čeprav bi to najraje storili. Druge bomo pač še obiskali ob kakšni drugi priložnosti, saj nam srečanja z našimi zvestimi naročniki vedno pomenijo vesel dogodek. To so srečanja, ki nam dajejo nov polet za naše nadaljnje delo.

Vse, ki smo jih obiskali, smo vprašali le eno, in sicer, kaj je razlog, da so nam ostali tako dolgo zvesti naročniki, oziroma zakaj jim je Novi tednik tako prirastel k srcu. Takile so njihovi odgovori:

Slikal in odgovore zapisoval B. Strmcnik

JANKO POGAČNIK, upokojenec: Novi tednik je dober, napreden časopis, ki najde posluha za vse številne probleme. Vedno sem ga rad prebiral, še zlasti zaradi tega, ker je pač naš lokalni list, iz katerega zcem vse, kar se na našem širšem območju dogaja. Kar tako naprej!

JANKO HOČEVAR, upokojenec: Po pravici povem da komaj čakam kdaj bo četrtek, ko pride Novi tednik. Zelo je zanimiv in v njem najdem dovolj branjaja, ker me zelo zanimajo naše lokalne novice. Težko bi rekel, kaj prebiram najraje, imam ga pač rad. Zelo dober časnik je!

FRANC FLORJANC, upokojenec: Pri hiši imamo pet različnih časopisov, toda nobenega ne prebiram tako rad kot ravno Novi tednik. Težko bi ga pogrešal. Vedno najdem kaj zanimivega, posebno iz Savinjske doline. Te novice me pač najbolj zanimajo. Vseč mi je in zadovoljen sem!

FRANC ČEPIN, upokojenec: Novi tednik mi je zelo prirastel k srcu in rad ga prebiram. Zelo me zanima vaša kronika o gibanju prebivalstva. Sem pač že kar precej star in seveda zelo rad preberem, kaj tudi o starih ljudeh. Preberem pa tudi šport. Zanimiv časnik je to!

FRAN ROS, književnik: Celja si ne morem predstavljati brez časnika kot je Tednik. Vse priznanje njegovemu poslanstvu. Velika je njegova vloga pri obveščanju ljudi, predvsem z lokalnimi novicami. Cestitam in želim še mnogo uspehov!

STEFKA PERDAN, gospodinja: Novi tednik je naš časopis, s katerim smo skupaj rasti. Težko bi se mu odpovedali. Bili so časi, ko smo morali odgovoriti kak časopis, toda Novi tednik ni bil nikoli med njimi. Preveč se nam je priljubil. V njem rada prebiram prav vse!

IVAN JERSIČ, delavec: Vsem je posebno pri srcu zaradi tega, ker piše o stvarih, ki so nam blizu, ker prinaša domače novice in mnogo zanimivega branjaja najdem v njem. Zelo rad prebiram skole, ki jih pripravite. To je zelo zanimivo. Časopis je vedno boljši. Radi ga imamo!

PANIKA PETELIN, gospodinja: Brez Novega tednika enostavno ne bi mogli shajati. Zelo rada prebiram redne rubrike, obrazi, sosed sosedu, pa seveda tudi reportaže. Rada ga imam pač iz preprostega razloga, ker je to naš časopis, ki veliko piše o ljudeh in problemih. Dober je!

IVAN POZNIČ, upokojenec: Naročnik sem od vsega začetka in na kraj pameti mi ne pride, da bi ga odpovedal. Veliko zanimivega branjaja je v njem, preberem pa vse od prve do zadnje strani. Reportaže so mi še posebno všeč. Veliko piše o ljudeh in to je prav. Radi ga imamo!

„PUBLICISTIČNA PLANTAŽA“

IMENUJE DR. FRAN VATOVEC CELJSKO ČASNIKARSTVO

NOVI TEDNIK: Nam lahko poveste nekaj o samih začetkih publicistike v Celju in o prvih odmevih te publicistike v slovenskem prostoru?

FRAN VATOVEC: Rečem lahko, da je Celje na svojo periodično publicistiko lahko ponosno. Pravo presenečenje je, da je prav v Celju pričel izhajati prvi slovenski politični časnik, ki je poleg tega še radikalno usmerjen. To so Celjske slovenske novine, ki so se pojavile v marcu 1848. Kasneje je bil naslov spremenjen v Celjske novine in zatem v Slovenske novine. Prvih dvanajst števil tega časnika je zagovarjalo revolucionarne ideje marčne revolucije. V tem času so bili vsi drugi listi, časniki in časopisi konservativno obarvani. Celjskim slovenskim novinam botrujeta slovenska misel in avstrijska svobodnomselna meščanska demokracija. Iz stolpcev tega časnika molli radikalna ost zoper cerkev. Urednik je bil Valentin Konšek.

Po teh prvih začetkih Celje spet preseneti, kot rojstni kraj prvega socialističnega časopisa. To so Svobodni glasovi, ki so izhajali leta 1897 in jih je urejeval Rok Drogenik. Svobodni glasovi so vnesli precej nemira v celjsko meščansko tihožitje. Naskočili so slovensko buržoazijo, klerikalizem...

Leta 1891 pomeni ločnico v razvoju celjske periodične publicistike. Od takrat dalje ima Celje nepretrgano tradicijo periodične publicistike. Prvi ustavljeni časnik je bil Domovina (1891—1908). Dragotin Hribar je takrat orga-

Morda je prav, če se v tem trenutku ozremo tudi malo bolj daleč nazaj, v čas, ko se v Celju pojavijo začetki časnikarske besede. Od tedaj je minilo nemalo let, zvrstila se je cela galerija publikacij, ki so pač izhajale daljše ali krajše obdobje. Vsekakor je res, da se le malokdo vseh spominja. Med redkimi poznavalci publicističnega izročila na naših tleh je doajen slovenskega časnikarstva, dr. Fran Vatovec. Prihodnje leto bo minilo štirideset let, odkar se dr. Fran Vatovec ukvarja z vprašanji slovenske periodične publicistike. Zdaj predava na Fakulteti za sociologijo, politične vede in novinarstvo teorijo o periodičnem tisku, razvoj slovenske in jugoslovanske periodike, na pravni fakulteti pa retoriko.

niziral v Celju samostojno tiskarno. Ideološko izhodišče se je za narodne pravice, časnika Domovine je bil verske pravice. Osrednji

boj pa je bil usmerjen proti nemškutarstvu v prid obrambi slovenskega Celja. Ob Domovini pa se pojavi naprednejši časnik Slovenske pravice, ki ga je urejeval Vekoslav Spindler. Ta je utri pot bolj ustaljenemu glasilu mladoliberalne struje, Narodne mladu, ki je izhajal vse do začetka prve svetovne vojne. Zadušila ga je avstrijska cenzura zaradi velesrbske usmerjenosti.

Najbolj pa preseneti publicistično Celje ob pojavi Narodnega dnevnika, ki je izhajal v letih 1909—1910. Vzporodno z Ljubljano in Trstom je bilo Celje takrat edino slovensko mesto, ki je imelo svoj dnevnik. Urejeval ga je Vekoslav Spindler.

NOVI TEDNIK: Celje je imelo torej že pred prvo svetovno vojno razgibano publicistično dejavnost, kar je nedvomno pomenilo tradicijo, osnovo za rast po vojni. Se pričakovanja uresničila?

FRAN VATOVEC: Gotovo. Leta 1918 takoj začne izhajati Glasnik narodnega sveta. Od leta 1919 dalje pa je v Celju nepretrgoma izhajala Nova doba vse do vdora hitlerjevske armade v Jugoslavijo. Celje nas v tem obdobju preseneti s slikovito galerijo najrazličnejšega periodičnega tiska, kar daje vtis prave publicistične plantaže. Zanimiv je pojav tednika Naša vas, ki je predhodnik glasila slovenske republikanske stranke, Republikanca. Ta je razglašal načela federalizma.

Zanimiv je bil tudi Ilustrovani koledar, ki ga je urejal Anton Dolar. Pri tem koledarju je sodeloval tudi Ivan Cankar. Ta koledar je

bil na visoki kvalitetni ravni slovenske revialne publicistike.

Po vsem tem Celje upravičeno lahko postavimo na četrto mesto med središči slovenske periodične publicistike (za Ljubljano, Gorico, Trstom).

NOVI TEDNIK: Bi lahko zelo na kratko orisali osnovno noto, ki se je pojavljala in izkristalizirala v celjski predvojni publicistiki in po čem se je ta razlikovala od publicistike drugod na Slovenskem?

FRAN VATOVEC: Prav gotovo, je značilnost celjske publicistike predvojne obdobja liberalna tendenca, ki je zdaj bolj, drugič pa spet manj radikalna. Prav iz tega je lahko zraslo tudi nadaljevanje te tradicije v NOB, ko je imela partizanska publicistika svoje krepke oporišče v tehniki Lojzeta Hochkrauta na področju OO OF Celja. Pojavile so se številne partizanske periodične publikacije od Novega časa do Slovenskega vestnika, Klica mladine itd.

NOVI TEDNIK: O publicistični tradiciji v Celju ni dvoma. V tradiciji je vedno tudi obljuba razvoja, nadaljevanja in bogatenja. Vprašanje obstoja se torej ne bi smelo pojaviti. Pa vendar se v Celju dogaja, da se publicistika nemalokrat srečuje s problemi, ki bi jih lahko razumeli kvečjemu v obdobju prvih razvojnih zametkov. Zakaj?

FRAN VATOVEC: Nedvomno je pomembna konkurenca v celjski izdaji Večera in Dela, konkurenca radia in televizije. Gotovo je, da v sodobnem času tednik ne more biti resno konkurenčen dnevniku. Koncept tednika je seriozno zastavljen, kar ni tako privlačno za bralce. Seveda pa se na račun privlačnosti ne more odrekati kvalitetnemu nivoju.

Z. K.

NISEM TROBILO

Ko sem pred tremi leti poklicno vstopal v novinarske vrste, sem si ta poklic predstavljal povsem drugače, kot ga doživljam v praksi. Kaj kmalu sem uvidel, da je tudi na tem področju velika razlika med teorijo in prakso. Da je velika razlika med tem, kaj bi moral po zavesti, poštenosti in novinarskem kodeksu delati, kaj pa potem lahko delaš. Ne govorim o cenzuri, ampak o ljudeh, ki si tako ali drugače razlagajo in predstavljajo novinarjevo delo in poslanstvo. Mnenje teh pa je še hujše in bolj problematično od vsake cenzure. Kajti cenzura, če bi bila, je javna, javno in z dokazi dokaže nepravilnosti, medtem ko je mnenje ljudi (jasno, da ne vseh!) zaplotniško, kavarniško, obrekovalniško, dopolnjeno z nizkimi udarci in navadno zabeljeno s potovirjenimi zabeležbami o človeku in njegovih sorodnikih.

Zavedam se, da ni nikoli prav za vse, vendar sem bil vedno za odkrit pogovor, dopolnjen z argumenti, ne pa za obtoževanje in grožnje po katerih bi, če bi se spreminile v prakso, človek že zadržal ležal v grobu popolnoma polomljen, s tisočkrat zavitim vratom. Sorodniki z njegovim primkom pa bi se lahko kopali v morju najbolj sočnih kletvic tja od turških časov naprej.

Hudo je tudi to, da te potem človek, ki je nate zlit ves svoj žolč, ker ljudje niso s pozornostjo poslušali njegovega dolgovaznega govora, temveč brali knjige, dremali, takoj za tem sprejme s široko razprtimi rokami in nasmehom raztegnjenih ustnic kot harmonika vaškega godca. Krepko te potreplja po rami z vsakdanjim — »kake si, dobro izgledaš, tisto zadnje si pa res fino napisal, dober si, boš kavico, slišiš tovarišica tajnica, kavico za tovariša novinarja, kako je kaj zdravje, boš operativček, aja, voziš, saj res, kako pa si prišel do avtomobila« itd. itd.

Potem ti vzame cigareto, ker drugače ne kadi, razen takrat, ko kdo drugi, in natrosi najnovejših novic. »Pa da boš tako zapisal, kot sem ti povedal, saj razumeš. Pa ti tako znaš...« in ponovno itd.

Imamo tudi druge, ki so drugačni od zgorajšnjih. Pa pustimo, da vode še tečejo navzdol...

Mi jih razumemo. Bilo bi dobro, da bi tudi oni razumeli nas. To pa je verjetno že prevelika zahteva.

TONE VRABL

ŽIVLJENJE NI PRAZNIK

Naslov, kakršnega tma to moje razmišljanje, je sam po sebi dovolj opredeljen, a povsem neopredeljen za delo, ki sem si ga naložil, kot moj življenjski cilj. Da je življenje težko, bi pomenilo, da je težko gledati na to, kako ga opazujemo z vseh strani, ocenjujemo vsakodnevna dogajanja v družbi in v ljudeh samih. Tukaj se stvar zaplete in kot takšna je dovolj težka, da se da o njej resno in ne brez prizadetosti premisljevati.

Cestokrat smo novinarji postavljeni pred groba, realna dejstva, katerih posledice mnogokrat omajajo pogum še tako močnega človeka. Popolnoma konkretno mislim na probleme revščine, na brezupnost ljudi, ki jih je kalila borba in danes ne vidijo več rešitve ob določenem zapostavljanju, ki ga kaže ta družba do njih — in še in še. Nas poklic, najsi bo se tako lep in mikaven, se mora soočiti dan za dnem s temi fenomeni, a reševati jih največkrat ne more. Lahko, a je vprašljivo, do kolike mere in kdaj, skromno pripomore k morebitni rešitvi. Če tega ni, novinarja krivijo ljudje, krivijo ga forumi, smejejo se odgovorni, neodgovorni.

Mislim, da bi že sam pogled na revščino, na probleme malega človeka mnoge prizadel in takrat ne bi rekli: Življenje ni praznik, pač pa tudi: To življenje je prekleto. In ker je tako, človeka ob takšnih prilikah mrzlo zabebe pri srcu, ko pomislim, da bo v najslabšem primeru vse skupaj ostalo tako kot je kljub vsemu pisanju.

Ljudje imajo težave z vodovodi, s cestami, mukoma se ubijajo po rebreh, denarja ni, dan za dnem skačejo cene strmo navkreber. Pomagati ne moreš. Spomnim se, da sem nekoč dal neki ženi dva tisoč starih dinarjev, ker je jokala od bede in vsega hudega. Toda kaj je s tem pomagano? Ali ni to miloščina? Smo Slovenci pozabili drug na drugega?

Ob močnem izobilju, ki ga danes zganjajo nekateri, lebdijo v zraku usoda ljudi, o katerih pišemo mi, novinarji, kot da bi se norčevali iz ljudi, vendar v želji — pomagati jim.

JOŽE
ŠERGAN

Rekli so mi, da bi za praznik pripravil razgovor s kmetom borcem. Ko sem ga našel v Belovem pri Rimskih Toplicah, se mi je razgrnila zgodba življenja, vredna romanopisčevega peresa.

Jože Šergan, današnji gospodar na trdni kmetiji, je kot mnogi napred-

ni kmetje, vendar posebej, v mnogem izjema. Na prste bi lahko prešteli nekdanje kmečke sinove v laški okolici, ki bi bili vneti Sokoli, kot je bil on in njegov brat Martin, katerega slika visi na častnem mestu v veliki izbi ob spomenici 1941. Martin je bil prvi partizan iz okoliša Rimskih Toplic, padel pa je leta 1942 na šempetrskem mostu v Savinjski dolini. Šerganovi so s partizani sodelovali vsa leta med vojno in Jože je bil polno leto pri gospodarski komisiji načelnik za prehrano, vse do konca vojne. Kot mladega partizana so ga takoj po vojni poslali na zadrugi tečaj, nato pa vključili kot kandidata v okrajni komite. Ni se počutil ugodno na čelu šolsko mnogo bolj izobraženega oddelka inštruktorjev, sicer pa je prišel kmalu v nesoglasja.

»Ne, da bi bil nasproten kmetijskemu zadržanju. Hudo me je mo-

tila ta huda razlika med zastavljeno politiko in nje- no praktično izvedbo. Spoznal sem, da kot kmet ne morem z vsem soglašati. Ker pa takrat ni bil čas, ko bi lahko diskutirali, sem raje svojo funkcijo odločil, odločil pa sem sčasoma tudi vse ostale, saj sem jih imel okoli petnajst. Postal sem spet tisto, kar sem vedno bil.«

Jože Šergan se je šele pred tedni vrnil iz Topliščice, kjer je zaradi bolezni pljuč preležal devet mesecev. Bilo mu je kar dolgčas, kajti žena in hčeri so imele s posetom obilo skrbi. Malce ga je bolelo, da se razen Hrastničanov ni nihče spomnil, da bi ga obiskal.

»Kmetje borci do nedavnega od svoje aktivnosti v borbi nismo imeli drugega kot to, da smo bili lahko člani ZB NOV, da smo mogli biti tudi odklo- kovani. Priznavalnine in zdravstveno zavarovanje so ugodnosti, ki so prišle pozno. Za mnoge prepo-

Sizijovo delo je tolikokrat nas poklic. Ampak vsak poklic ima težave. »Stanu se svojga spomni, trpi brez miru« je zapel slovenski poet France Prešeren. Je to res treba? Ne moremo pomagati?

Milenko Strašek

NA ZAČETKU POTI

Lep je novinarski poklic, ko se sanja o njem, ko misliš, da boš s svojim pisanjem spreobračal svet. Ko pa zaorješ prve brazde vanj, ko si postavljen pred tako ali drugačno nalogo, pa spreobrniteljske misli kaj kmalu odlete.

Pričenši z delom sem poleg novinarske vnele imela veliko življenjskih izkušenj. Te danes počasi vnovčujem, ko se srečujem z življenjem v dobrem ali slabem. Pogostokrat mi pomagajo iz čeri, na katere naletim pri opravljanju poklica. Vedno bolj pa mi postaja jasno, da novinarstvo ni literarno ustvarjanje (zlasti ob profilu našega časnika), temveč proza, sestavljena iz vesti, člankov in poročil. To je morda celo prav, da spoznaš življenje v zrcalu mnogoterih oblik, ne pa samo z enega področja. Morda, pravim. Kajti dogodki, ki sem jim priča na vsakem koraku, vsak dan, pa butajo vame s celovitostjo, da komaj izluščim jedro stvari. Usledine doživeti, pa ostajajo in legajo na srce. Najhuje je to, da se jih ne morem otresti niti doma in mi misli rojijo po glavi, ko bi se morala posvečati drugim stvarim.

Vem, morala bom najti svojo resnico. Do takrat pa naj ostane prizadetost ob dogodkih, kot na primer moje zadnje srečanje z materjo, ki je rodila 15 otrok, pa so se ji razkropili po svetu in komaj najdejo pot do nje. Ob vsem tem nisem ostala neprizadeta. Niti tedaj ne, ko sem se soočila z otrokom, ki vsak mesec pobegne od doma, ker mu je dolgčas — po ljudeh. Zgodbe se nizajo, življenje jih gnete, mi novinarji pa ostanemo njih zapisovalci. Prizadeti ali nepri- zadeti. Bolje prvo kot zadnje.

Zdenka Stopar

NOVINAR SE ZAMERI

Ko mi je dal urednik nalogo, da napišem sestavek pod tem naslovom, sem bil v veliki dilemi. Nisem pravzaprav vedel, kaj hoče. Drobne zapise o povsem konkretnih grožnjah, črnih pogledih ali zakulisnih govorjenjih, ki so stalni spremljevalec novinarjevega poklica, še posebej, če piše o nekoliko bolj občutljivih temah. Sicer pa, kaj danes ni občutljivo in katerega politika ne spremlja to, kar novinarjevega!

Povsem logično je — če je neke nastal problem, ga je nekdo ali nekaj povzročilo.

Zal pa ni pri vseh problemih tako. Večkrat je križ tisti, ki je problem zaznal in kljub vsemu ni znal držati zaprtih ust. Na primer: šef oddelka je bil zamišljen in je brez trkanja vstopil v sobo direktorja, ki je meril obline tajnice. Kriv ni bil direktor, ki je to počenjal na delovnem mestu, v delovnem času in s svojo uslužbenko, ampak šef oddelka, ki je to videl. Ali pa: ponoči je mladenič vlamjal v manjšo trgovino. Miličnik, ki je slučajno prišel mimo, je opazil nočnega obiskovalca ter ga prijel. Pozneje je mladenič vedno občutil, kakšno krivico mu je naredil miličnik. Lastne ni poznal.

Tako je marsikaj tudi v novinarskem poklicu.

Ko so nekoč v nekem podjetju stavkali in poklicali novinarja, da bi mu povedali svoje težave, se je tisti, ki je prispel pol ure za njim, hudoval, češ — kaj pa delaš tu. Tako se dolgo časa ni mogel iznebiti občutka, da je glavni krivec štrajka, ne pa razmere, ki so do njega pripeljale.

Res je, da v časopisu pišemo tudi o mnogih uspehih. V volji ljudi, da si sami zagotove tisto, kar potrebujejo v svojem kraju, pa jim to nihče ne more dati. Vendar — ali ni ob tem pošteno zapisati tudi to, da kljub uspehom vsi še ne živijo tako dobro in da umirajo sami zapuščeni in revni.

Se teže je tistim, ki pišejo o kriminalu ali poročajo s sodišča. Kriv ni krivec, ampak novinar, ki je dogodek zapisal.

Vidite, sto in sto načinov je, da se novinar zameri. Upam samo, da se tudi s tem, ko sem to zapisal, ne bom komu zameril. Pa brez zamer! MILAN SENICAR

obrazi

zno. Tudi krediti za urejanje stanovanj so dandanes marsikomu ob starosti in nezmožnosti za delo hud problem. Če se kmetoborec za kredit odloči, ve, da ga bo moral plačati, ker se mu ne zdi prav, da bi z odplačili obremenjeval naslednika.

Jože Šergan se dobro zaveda, da je sedanji čas drugačen, toda leta so tu in zdravja ni več. Veliko bi dal, da bi bil zdrav in mlajši, četudi brez borčevskih ugodnosti. Toda eden od tistih je, ki je svojo domovinsko dolžnost opravil, ki je bil dovolj kritičen do sebe, da ni vztrajal na položaju, kjer bi ne mogel biti zvest samemu sebi. In ki je marsikaj moral prenesti, ker je želel ostati, kar je bil od nekdaj — kmet.

JURE KRASOVEC

intervju

NIKOLI RAZOČARATI LJUDI

IVAN ATELESEK, generalni direktor Gorenja iz Velenja, je v kolektivu kot direktor že od samega začetka. Od leta 1953, ko je podjetje zaposlovalo sedem delavcev. Danes šteje kolektiv Gorenja 7.500 delavcev, do tega jih je v Velenju 4.500. Ivan Atelessek se je rodil pred 43 leti v Prihovi v Zgornji Savinjski dolini, je poročen in ima hčerko, ki bo letos maturantka na velenjski gimnaziji. Takole je stekel najin pogovor:

NOVI TEDNIK: O uspehih Gorenja ne kaže govoriti, ker so javnosti dobro poznani. Zanimalo pa bi nas, čemu pripisujete odločilen vpliv na dosežene rezultate. Kaj je spodbudilo tolikšen razvoj?

ATELESEK: Napredek Gorenja je rezultat ustvarjalnega dela naših delavcev, tehnikov in inženirjev. Jasno smo pred sabo videli cilj, zato ga ni bilo težko doseči. Ljudje morajo videti perspektivo, potem so pripravljeni vlagati tudi največje napore, da se to doseže. Vseskozi smo povezana družina, pred leti majhna, danes velika. Nismo izgubljali časa z medsebojnimi razprtijami in špetiri, tisti, ki se ni strinjal s postavljenimi interesi celotnega kolektiva, je moral podjetje zapustiti. Ljudje ne smejo nikoli razočarati in osebni interesi se morajo vedno umakniti interesom kolektiva. To omogoča uspehe in zaradi tega smo jih dosegli.

NOVI TEDNIK: Kako pri vas gledate na skrb za delovnega človeka?

ATELESEK: Ni dovolj, da delavec ustrezno zasluži, da ima na voljo tudi določen družbeni standard. Treba je videti tudi to, kako je urejeno njegovo delovno mesto. Tudi to je pomembno. Upoštevati je treba delo minulih let in mi že imamo poseben sistem premije, ki bo to urejeval. Razmišljamo pa tudi o tem, da bomo našim upokojencem ustrezno rasti osebnih dohodkov sami povečali njihove pokojnine.

NOVI TEDNIK: Kako uresničujete svojo vlogo direktorja?

ATELESEK: Predvsem sem samo član kolektiva z odrejenimi dolžnostmi in nalogami. Brez teamskega dela ni uspehov. Dobro idejo, pa naj se porodi kjer koli, je treba vedno podpreti. Tu imajo važno vlogo vse družbeno politične organizacije v podjetju. Samoupravljanje je gumb za sproščanje idej in interesov. To pa kaže vedno upoštevati. Dosednost pri delu je osnova uspehov.

NOVI TEDNIK: Kakšne lastnosti mora, poleg strokovnega znanja seveda, imeti vodilni delavec?

ATELESEK: Predvsem mora biti širok človek, širok po pogledih in nikoli ne sme videti samo svoje tovarne. Temveč tudi interese širše skupnosti — kommune. Gledati mora naprej, videti perspektivo, znati pa mora upoštevati ljudski faktor. Mora znati angažirati ljudi ter ustvariti pogoje, v katerih se porajajo ideje, ki jih mora dodelati in izpeljati.

NOVI TEDNIK: Veliko govorimo o plačah najnižjih kategorij delavcev. Kako gledate vi na ta problem?

ATELESEK: O tem vse preveč govorimo, premalo pa storimo, da bi stanje popravili. Sploh se pri nas preveč pogovarjamo o delitvi dohodka, vse premalo pa o tem, kako ga bomo najprej ustvarili. Težiti moramo za tem, da bo delavec določene kategorije pri nas zaslužil ravno toliko kot zunaj. Ustvarjati konkurenčnost na račun nizkih osebnih dohodkov je nedopustno. To je iz-

koriščanje ljudi. Mnoga podjetja životarijo na račun nizkih dohodkov delavcev. Tu je potrebno ali nekaj ukreniti, da se stanje popravi, ali pa fabriko zapreti. Druge rešitve ni. S plačami, kot jih imajo ponekod se danes ne da živeti.

NOVI TEDNIK: Kako gledate na problem tesnega povezovanja gospodarstva v celjski regiji?

ATELESEK: Predvsem se mi zdi, da vsak predvsem gleda svoj interes. To pa

onemogoča boljše sodelovanje. Mnogo je stvari, ki jih kaže skupno urejevati, tako v gospodarstvu kot na vseh ostalih področjih. Povezovanje v regiji pa seveda ne pomeni, da morajo biti vse skupne institucije ravno v Celju. Bodo naj tam, kjer obstoje za njihovo delo najboljše pogoji. Perspektivni program razvoja celjske regije bo uresničen le, če zadostno upošteva skupne interese vseh, če bodo vsi cilji jasno postavljeni in bodo izhajali iz realnih ekonomskih izračunov.

NOVI TEDNIK: Slišati je očitke, da se velenjska in moziška občina preveč separatistično povezuje. Kaj pravite o tem?

ATELESEK: Med občinama je predvsem veliko stičnih točk, ki so spodbudile tudi določeno povezanost, katere rezultati so že vidni. To ni separatizem, to je uresničevanje skupnih interesov. Take možnosti pa imajo tudi drugi. Celje si ne more lastiti primata, da bo vedno center vsega. So interesi, ki jih je možno na nivoju dveh občin ustrezno uresničiti in to mora biti izhodišče za enakopravno povezovanje.

NOVI TEDNIK: Kaj sodite, ali se je Celje spričo možnosti, ki jih objektivno ima, v zadnjih letih dovolj hitro razvijalo?

ATELESEK: Nikakor ne! Veliko več bi bilo možno in tudi potrebno doseči. Mislim, da predvsem manjka konceptov v delovnih organizacijah. Premalo pa, se mi zdi, da je bilo tudi enotnosti med posameznimi dejavniki, ki bi lahko bistveno vplivali na celoten razvoj.

NOVI TEDNIK: Zgornje-savinjski ste. Kako gledate na to, da je moziška občina po skoraj vseh gospodarskih pokazateljih še vedno na dnu lestvice med občinami celjskega območja?

ATELESEK: Predvsem sem trdno prepričan, da ne bo več dolgo. V občini imajo koncept, vedo kaj hočejo, imajo pa tudi dovolj ustvarjalnih ljudi v podjetjih in na nivoju občine. Dosežki letošnjega leta dovolj zgovorno pričajo o tem. Imajo nekaj trdnih podjetnih podjetij in v njih delavce, ki vedo, kaj hočejo. Tudi mi bomo razširili tamkajšnji obrat in že prihodnje leto bo na voljo novih 300 delovnih mest. Imajo jasno določene cilje razvoja in dosegli jih bodo!

NOVI TEDNIK: Kaj vas kot občana v Velenju najbolj moti?

ATELESEK: Moti me to, da vodilni v nekaterih podjetjih še vedno ne vidijo skupnih interesov v občini in se zadovoljujejo zgolj z dosežki znotraj podjetij. To je premalo. To je ozkovidno in tako miselnost bo treba čimprej podpreti.

BERNI STRMCNIK

JUBILEJNIH PETINDVAJSET LET

Pa je dočakal
petindvajset let
(čeprav že leto prej
prikukal je
na svet).
Kar lep
in čeden jubilej.
Pri tem celo
ne moti,
če niso dali
mu ne priznanja
in ne odlikovanja,
saj najbrž so
kar Haška se držali.
ki pravi,
da krogla
in odlikovanje
nikoli ne zadene
pravih prs.
Če je tako,
novinarju lahko
v uteho je spoznanje,
da enkrat vsaj ne bo
zgrešena tarča!

Teh petindvajset let
je tednik
preživel v znaku kriz,
pretresov,
zagat, ekscesov,
masovnih analiz,
okroglih
in oglatih miz,
kjer so v razprave
posegale različne glave,
probleme vagale
in reševati,
to moramo priznati,
jih manj kot bolj
pomagale.
če pač izvzamemo okraj,
ki sam bog — mir mu daj!
Ta dan
ni dosti bolje,
ni namreč volje,
da bi
v problem spoznan
na širši fronti
se spustili
in ga rešili.
Izhajaj.

kakor veš in znaš,
četudi deficit imaš!
Probleme in težave
radi ti priznamo,
denarja, ljubeči,
tega pa ne damo!
Kaj ni dolžnost,
da tisk,
če je res tisk,
pač piše,
saj tiska,
ki je tisk,
pa nič ne piše,
menda sploh ni še?!
Zatorej,

objektivno vzeto,
lahko ugotovimo,
da nam presneto
tisk koristi,
da le nameni
so njegovi —
čisti!
In prosimo lepo,
kaj tisk
res ne živi od tega,
kar se krog njega
vsak dan dogaja,
kar MISLI faktor
in dejavnik,
kar DELA državljani?

Drugače
žurnalistična svojat,
nadležna
in nehvaležna,
molitvic in levit
bila je dostikrat
deležna,
ker pač
je s kritičnim očesom
kaj opazila
in brž pero,
ne da bi kdo
ji to dovolil,
si naostrila,
s smernic skrenila,

duhove nezmotljive,
predrznost, razjezila.
Bila je, to se ve,
tendenciozna,
neobjektivna,
pristranska
in enostranska,
nekonstruktivna,
ambiciozna,
arteriosklerozna,
je delala senzacije
(in jih še dela),
o, to vemò —
samo zato,
da bolje bi živela!

Et cetera.
O, da,
je sedma sila
ljudi za nos vodila,
obljubljala jim
in lagala,
a to,
povedano le na uho —
po volji kompetena
različnih eminenc.
»Tovariši, tako,
kot rekli bomo mi,
tako se bo pisalo!
Občinski vrh,
recimo,
je vzkliknil in udaril
z roko po mizi.
Pa ni bav-bav
preveč zalegel,
čeprav
je kot močnejši,
imel močnejši prav,
kot marsikdaj
močnejše obvelja
še zdaj.

Kako se vse maščuje,
nam tole potrjuje:
na cesti znanec zadnjič
novinarja ustavi,
pa zaskrbljeno pravi:
»Ja, kaj pa je s teboj,
da si ves kriv?«
»E, kaj?« dé ta.
»Izkrivljam dejstva
pa sem kriv.«
Tak je pač ta
(in drugi posel).
A kaj zato?
Naj bo, če človek
že hoče biti osel.

Kot kaže
dolgoročen horoskop,
bo drugih 25 let
prav takih,
le s to razliko,
da dočakali
jih bodo drugi,
saj bo današnji trop
takrat že v penzi
ali pa v trugi.

DIHUR

PONATIS KARIKATURE VLADA SMEHA ŠE VEDNO VELJA

HVALA, DRAGI BRALCI IN SODELAVCI!

Dragi bralci in sodelavci, naša najlepša zahvala ob jubileju. Vsaka odvečna beseda bi kalila srečno zadovoljstvo ob zvestobi, ki si jo toliko let delimo. Res da je jubilej priložnost za pogled v preteklost. Toda skupno raje glejmo v jutri. V danes in jutri.

Skupno zato, ker verjetno ni ne dneva ne ure, da ne bi mislili drug na drugega. Neverjetno težko je izluščiti tisto besedo, ki bi najpristraneje izrazila naš, redakcijski odnos do vas, dragi bralci. Kako zagreto razmišljamo o tistih besedah, za katere menimo, da bodo naše prijateljstvo in naklonjenost še okrepili. In kako prijetno smo vzradoščeni ob vaših iskrenih, kritičnih, pa seveda spodbudnih besedah. In odmevih.

Dragi bralci, hvala. Hvala za dosedanje petindvajsetletno vernost in sodelovanje. Hvala za jutrišnje pristrano snidenje. Za snidenje vsak četrtek. Upajmo — da še ob mnogih jubilejih.

In vi, dragi sodelavci, tudi vam preprosti, a iskreni hvala. Potrudili se bomo, da bomo skovali še pristnejše obojestranske odnose.

Posebna hvala dolgoletnim sodelavcem našega časnika — Franu Rošu, Stanetu Perčaku, Pavli Rovnovi, Tinetu Orlu, Jakobu Leskošku, Tonetu Knezu, Vinku Smajsu, Vinku Langerholcu, Nacetu Krumpaku, Karlu Jagru, Jožetu Kuzmi, Tonetu Tavčarju, Viktorju Kojcu, Stefanu Žvižaju, Tonetu Goršiču, Stanetu Pertinaču, Janezu Zmavcu, Otu Holzingerju, Gustavu Grobelniku, Anici Krulčevi, Milici Romovi, Idi Gerdinovi, Francu Orešniku, Anici Padežnikovi, Jožetu Omahnu, Anici Polšak, Milki Koržetovi, Mariji Kopušarjevi, Zvonetu Korenu, Dragu Kumru, Jožetu Lubeju, Ervinu Kranjcu, Emiliji Črnilovi, Dragu Predanu, Janezu Erklavcu, Jožetu Zorku, Anici Četkovičevi, Antonu Stupici, Cirilu Golouhu, Fedorju Gradišniku — starejšemu, Albinu Podjavoršku, Stanku Skočirju, Juretu Šarlahu in mnogim, mnogim drugim.

In seveda še mnogim znanim in neznanim prijateljem našega dela v petindvajsetih letih.

Sklenimo naš jubilej s dogovorom — da bo prihodnji jubilej še slavnostnejši!

UREDNIŠTVO

JURETOV JUBILEJ

Jure Krašovec dela že skoraj toliko let pri Novem tedniku kot znese časnikov jubilej. Tako je tednikov jubilej tudi Juretov jubilej. Jure, naš mentor, prijatelj in sodelavec, je ob Novem tedniku zrasel, se prekalil in predano žrtvoval ure in ure, dneve in tedne rasti časnika. In seveda bralcem.

Jure, tebi naša iskrena čestitka! Jubilejna čestitka! Tudi za ureditev jubilejnih strani v današnjem tedniku.

SPOMIN

Ob jubileju se poklanjamo spominu naših pokojnih delovnih kolegov in sodelavcev — Vere Strmeckijeve, Mileta Iršiča, Vlada Smeha, Toneta Skoda in Jožeta Cegnarja.

Spomin nanje je neizbrisen. Živi.

NAŠI UREDNIKI

Prva urednica je bila leta 1945 mlada partizanka Lidija Potrč-Dunja. Za njo je prevzel krmilo znan partizanski časnikar Rado Zakonjšek-Cankar. Leta 1948 dobi časnik novega urednika v osebi Lojzeta Jurca. Leta 1950 lahko označimo, vsaj kar zadeva urednike, kot krizno, saj je nekaj števil uredil še tovariš Lojze Jurec, po nekaj števil pa Jure Krašovec in Branko Gombač. Za njim je prevzel mesto glavnega urednika tovariš Tone Maslo, ki je na tej dolžnosti tudi najdlje vztrajal. Skorajda celih 15 let. Njega je leta 1964 zamenjal Rudi Lešnik, v letu 1965 pa Drago Hribar. Po združitvi tednika z Radio Celje in ustanovitvi Zavoda za informacije prevzame mesto odgovornega urednika Tone Skok. Njemu sledi Berni Strmčnik, njemu pa letos Jože Volfand. Na mestu odgovornega urednika se zelo pogosto pojavlja ime Jureta Krašovca, ki ima pri tem uredništvu tudi najdaljši delovni staž.

TEDNIKOV ZELJNIK 1945-1971

V petindvajsetih letih je pod tednikovo streho vihtelo pero, uredniško taktirko in tipografsko merilce kar precej novinarjev, urednikov in tehničnih urednikov.

Kdo je drugoval prvima urednikoma Lidiji Potrč in Radu Zakonjšku, ni znano. Lojzetu Jurcu se je prvi pridružil Jure Krašovec, za njim je prišel Tone Maslo, prvi novinar upokojenec, pa današnji gledališčnik Branko Gombač. Novinarsko pot sta tu začela Marjan Kunej, dopisnik Dela v Zagrebu, in Igor Tratnik, danes profesor sociologije. V naših vrstah sta bila pokojna Vera Strmeckijeva in Mile Iršič, vse do letos tudi Franjo Krivec, Drago Hribar in Ivica Brunik. Dolgoletni člani naše redakcije so bili še pokojni Tone Skok, ki je začel kot reporter, ilustrator, tehnični urednik in bil nazadnje direktor zavoda, pokojni ilustrator, karikaturnist in časnikar Vlado Smeh, Rudi Lešnik, danes profesor v Mariboru, nadalje Jože Klančnik, danes propagandist, Janez Sever (danes Delo), Lojze Stepančič, dopisnik Arene, pa Borivoj Vudler in Bert Savodnik, ki je sedaj član redakcije Dela. Dolgoletna člana uredništva sta tudi Milan Božič, urednik Radia in Berni Strmčnik, nadalje Milan Seničar in Tone Vrabl. Letos smrtno ponesrečenega Jožeta Cegnarja je zamenjal Drago Medved, najmlajši v hiši po dolžini bivanja med nami pa so sedanji urednik Jože Volfand in časnikarja Milenko Strašek in Zdenka Stoparjeva.

Ob 25-letnici iskreno čestitamo in želimo obilo delovnih uspehov.

Prinorske novice, Koper
Naše pristrane čestitke ob 25-letnici Novega tednika.

Uredništvo Tednika, Ptuj
Čestitamo k srebrnemu jubileju Novega tednika in želimo listu tudi v bodoče vse najboljše.

Zavod za časopisno in radijsko dejavnost
Murska Sobota

PAVLA ROVAN

HREPENENJE

Življenje ima za vsakega izmed nas svoj izklesan obraz. V njem se prepletajo dejanja, vrstijo želje in hotenja, vsakdanja ali usodna, ki se nizajo kakor svetli biseri na ogrlici ali vtapljajo kot temni valovi ob motnem toku reke.

In če se kaj zamislimo in ozremo na prehojeno pot, se nam rojevajo misli in dejanja v hotenju do osebne sreče, raznolikosti pojmovanja, dobre in zavisti, ljubezni ali sovraštva in se razraščajo v svetlobi dneva ali zastrti veličini noči.

Tako je razmišljajoč o svojem življenju Alenka ležala rahlo razgaljena v sproščeni, razumski spokojnosti ob neizpolnjeni želji, skovani v pradedni sili, zavedajoča se poslanstva spolov — spočetju novega življenja — in strnila vsa čustva v jasno misel.

Ta njena razumsko opredeljena odločitev ni bila povezana s tisto pesniško opevano svetlobo neizmerne ljubezni ob združitvi dveh bitij, ne, to je bilo enkratno nezadržano hotenje nečesa, kar je bilo v njej, kar je bila njena volja!

V bolečini spominov na njeno strto mladost in prvo ljubezen, ki jo je neusmiljeno pretrgala vojna, in v grozotni moritvi človeštva, ki je za vedno ločilo hrepenenje tisočev mladih ljudi, te svoje trpke življenjske usode je hotela sedaj izpolniti del izgubljenega. Zelela si je otroka...

Spomini in spoštovanje do mučniške smrti človeka, ki ga je nadvse ljubila, so bili še vedno tako močno vrašeni v njeno sedanost, da ni čutila mogočnega utripa svobodne domovine, ki jo je spet obdajal. Nikogar več ni mogla ljubiti z žarom, ki je neskončen in vseobsegajoč.

Odprla je okno. V krošnji jablane so ptički spleтали gnezdec za svoj novi rod. Pomladni veter je plahutal v veje in predzrni, naščeperjeni vrabci so na dvorišču pikali skorjo kruha. Iz gozda je odmeval klic kukavice. Pomlad je razgnila pisano preprogo cvetja, narava je bila zapredena v čudovito delo rojstva. V zraku je opojno dišalo in dehtelo.

Toda veselje, ki ga je trenutno občutila ob prebujajoči se naravi, je kmalu spet ovila teža spominov. Pripoved znanca, ki je preživel grozote taborišča, je kot že mnogokrat prej spet težko legla v njeno srce. Da, spet so tu spomini... V taboriščni baraki, obdani z žico, je ob nekem sivem mučniškem večeru, ko je dež pronical na gnile pogače in je kaplja umazane deževnice hladila od gestapovskih udarcev in ugriza psov izmalničeno telo, obstalo neko srce ob bolestem hrepenenju po življenju in domovini. Srce je od strahot otrpnilo in izsušeno telo se je spremenilo v kupček pepela.

Taka je bila usoda človeka s taboriščno številko 11299 — Aleša, njenega fanta.

Vrnila se je k ležišču, kjer je na polteli poleg vaze z rožami stala njegova slika. Zraven je ležalo malo ogledalce. Ko je Alenka vzela v roke pravokotno ogledalce z vrezano usodno številko, je zatrepetala. Podzavestno je seštevila v sebi številke — dvaindvajset — ... Bolestno je ogledalce pritisnila na svoje grudi.

Dvaindvajset pomladi je zrla iz njegovih oči, ko je svoj pogled uprla v njegovo sliko. A te ponosne, prešerne oči so se za vedno zaprle.

Nekoč, v razigranem ljubkovanju, ji je to ogledalce iztrgal iz rok in spravil v žep. In te njegove tako tople in močne roke so v taborišču vdolbile ob trpljenju in lakoti te grozotne številke.

Ko so se po vojni vračali ljudje iz raznih taborišč, jim je senca smrti gledala iz oči. Eden izmed njih ji je izročil to njegovo ogledalce kot edini spomin nanj. Njemu je Aleš poslednjič dahnil njeno ime, v hrepenenju po sreči in domovini.

Takrat je občutila, da se v njej razrašča strašna misel, da je morda skrivaj Alešove smrti...

V taborišče je bil odgnan, ker je okupator našel v njegovi sobi letake osvobodilne fronte, ki jih je prinesla, da bi jih raztrosil še isti večer. Vendar v zaporu so se isti dan znašli tudi njegovi sodelavci in torej ni šlo samo za letake. Imel je tudi druge naloge. Kljub temu je mnogokrat obdajal globoke misli, da dolguje svoje življenje njemu.

Od takrat je hodila po ulicah z žalostjo, ki jo ni mogla odgnati. Življenje je ob njej vrsto let teklo dalje, dokler ni nekoga dne spoznala, da je osamljena, da gre vse mimo nje in jo že obkroža mladi svet, ki je ne more več razumeti. Izgubila je občutek za čas in svet, ki jo je obdajal. — Čustvenost in bolečina sta lahko tudi brezplodni — je danes omahovala v svoji notranjosti.

V tej pomladi je začutila neko vznemirjenost. In kot bi se vztrajno poskušala nečesa domisliti je že nekajkrat s težavo zbrala v sebi razsuto misel. Kakor da do zdaj ni čutila svoje telo in pozabila nanj?

V kotu sobe je stal klavir, ki jo je nekaj let reševal samote. V množici zvokov, uporno, se je z glasbo prebujala nekam, skozi čas. Hotela je živeti sama, zanj...

Ta ritem zvokov pa se je sčasoma spreminjal in prihajal iz neznanih daljav in se razvijal v komaj slišni klic po življenju, dokler se ni v tej osamljeni pomladi spremenil v žarek, poln svetlobe in hrepenenja. To je bila misel telesa, prepolnega tišine in samote, ki se je dvignila v svojem naravnem poslanstvu — želji po materinstvu. Hotela je imeti otroka...

Stopila je h klavirju, ga odprla in se zazrla v vrata, kakor bi nekoga pričakovala. Potem je zaigrala nekaj akordov in povesila roke. Na polici so ležali kupi raznih not in na vrhu je zagledala partituro — Izgubljena sreča —. Hlastno jo je potegnila k sebi, raztrgala na koščke in vrgla na preprogo. Predmeti okoli nje so utonili. Podprla si je čelo, strmela v praznino in čutila, da v tem trenutku odlaga boleče spomine, ki so jo toliko let objemali kakor plamen. V njej se je porajala krčevita odločitev, spremeniti svoje življenje.

Odtrgati se od preteklosti ni bilo lahko. Ali ji bo uspelo z miselnega sozvočja, porojenega v razgovorih s človekom, ki ga sedaj pričakuje in lastne žrtve, ustvariti sebi duševno umirjenost in srečo? Saj je to odločitev sprejela po hudih notranjih bojih.

Čakati je bilo neznosno...

Na vratih je zazvonilo. V hipni tišini se je zdelo, da širina zvoka trga preteklost in širi vedrost in svetlobo. Da, pričakovala je znanca, prijatelja. Srečala ga je

večkrat v prešerni družbi pri svoji teti, ki se je po moževi smrti trudila z dobro vpejano krémo in otrokoma. Ob prostem času ji je pomagala. Vsak torek so se v lovski sobi zbrali prijatelji ob šahovski partiji. Pri teti se je v kuhinji prav rad zanimal za šolske uspehe njenih dveh sinov. Pomagal ji je tudi ob zaupčinski razpravi. Tako je v pogovoru s teto spoznala profesorja tudi Aleška. Nekajkrat se ji je ponudil, da jo pelje domov, saj sta imela isto pot. Zelo rad je imel otroke, ki jih v lastnem zakonu ni bilo. Obkrožali so ga le v poklicnem delu.

Ta skupna pota proti domu so jima dajala možnost zanimivih pogovorov na osebne poglede skozi prizmo življenja. Tudi sicer je Alenka večkrat spominjal na fanta njene mladosti. Bil je vljuden in vendar zadržan. Resen in v pogovorih je bila vsaka njegova trditev utemeljena. Obdajala ga je širina misli, ki ji ni manjkalo življenjske vedrine. Z njim je lahko razpravljala o vsem, tudi o svojih intimnih željah s čustvom toplote kot človek — človeku.

Prepričljivi razlogi so ju zbližali in tako je danes pričakovala odgovor na svoje pred časom postavljeno vprašanje. Sodila je, da si lahko uredi svoj življenjski smoter — imeti otroka — ne da bi izgubila svoj ponos in obvarovala poštenje. Če gleda na to njeno osveščeno drugače, naj bo molk njegov odgovor. Napravila je prvi korak k tistemu, kar je hotela.

Ponovno je pozvonilo. Za trenutek se je ozrla v smer Aleševih slik. Stopila je proti vratom in jih odklenila. Vstopil je prvič v prostor njenega domovanja in obema je bilo tesno. Stisk roke in zdaj sedi na kavču poleg nje. Zaprla je oči, prikrivajoč solze.

»Zakaj jočeš?« ji je dejal.

Obstala je z besedo in ga gledala, kot da ga vidi prvič.

Prijel je njene roke in z njimi pokrtil lepoto njenega obraza. Sled solza ostaja na njeni snežni belini. Pretresen radi njene prizadetosti je njegova roka zdaj drhtela v njeni. Poskušal se je nasmehniti, da bi se rešil vznemirjenosti in bi se zaključilo reševanje nečesa, kar je oba v tem dejanju izločevalo od drugih ljudi in dogodkov.

Čutila je, kako se v nji nekaj sprošča in odločitev, da bo živela za sedanost, za trenutek lastnega življenja, jo je umiril.

Ozrl se je okrog sebe. S pogledom je premeril sobo in ni prezrl slike na polici. Hotel ji je povedati nekaj lepega, toplega, enkratnega. Ko pa je pogledal v njene vraščujoče oči in občutil, da se je trzalo spet premaknila, je vedel, da bi vsaka beseda, ki bi padla v ta čudoviti mrak sobne tišine, obležala kot kamen v nišem srcu. In vse je postalo še tišje kot prej. Misli obeh pa so se vračale iz preteklosti v sedanost in na prejšnjo prihodnost.

Mrak se je temnil z obkrožajočimi siluetami v temo in nato skrivnostno odprl pot preprostemu dogodku, vse drugačen kakor ob razplamteči ljubezni, ki dosega najvišjo točko zanosu. Z odprtimi očmi, ki so toplo strmle v eno samo točko, se ji je v trenutku izpolnitve razmejil čas preteklosti in ob združitvi razlil v eno samo globoko željo, imeti otroka.

On pa je občutil le žalost, brez krivde. V to tišino se je razlila njegova misel, da ne moreš zanikati življenja in hkrati živeti.

Odmaknil se je od njenega trzajočega telesa, jo rahlo poljubil na oči in čelo, kot da bi v lastni senci iskal oporo. Z vzdrtim pogledom se je poslovil od kraja dogajanja. Ničesar ju nikoli več ne bi moglo združevati, ker je bil tak njen dogovor. Začutil je bolečino in hlad, ki sta ga obdajali. Za trenutek je pogledal v svet, ki je in ni bil prevara. Dejanje njunega dogovora je končano.

Tiho je zaprl vrata. Po stopnicah je stopal počasi kot bi noge dvigal s silo in bi ga vlekle nazaj, kakor da njun dogovor ne sme obveljati. Lahko bi bil zakričal v svoji trenutni bolečini, a ve, da tega ne bo storil. Ali človek v življenju lahko spozna o sebi vse, lepo in grdo? Isto dejanje, ki je za nekoga lahko najvišja točka človečnosti, je za drugega poraz, bolečina ali celo krivica.

Počasi je odšel proti izhodu hiše. Stopal je ob obrežju, vzdolž motne reke, ki je komaj vidno valovila.

Ce je kdajkoli premišljeval o samem sebi, izven dnevnih vsakdanjosti, o takšnem, kakršen je bil, je to storil zdaj. Hodil je po ulici s temobno, ki je ni mogel odgnati. Ali je bilo njegovo dejanje naključje? Ne, je pritrldil. Bila je živa moč verovanja v sočloveka.

Obstal je ob reklamni deski in med številnimi objavami je njegovo oko obstalo na belem razglasu — Teden otroka — ... Nasmehnil se je. Ljudje se pomikajo mimo nje. Gleda jih, tako svobodno se obnašajo, ali so veseli ali žalostni? Globoko se je zamislil, saj je tudi sam v sebi še čutil blizino ravnokar minulega.

Mi vsi smo kakor listi v vetru. Nikoli ne veš, kam in v kaj te zanesne usoda. Vse to so nevidna pota življenja.

Izza dreves je stopila luna. Njena svetloba je utapljala odsev ulične svetilke in trudno je prečkal ulico. Mesečina v poznih večernih urah je belila trg, kjer sta roko v roki počasi stopala fant in deklica, odeta v cvetle mladosti, brez besed, zaverovana v tajnost ljubezni in pomladi.

Tako sta tavalja v svetlobi in sredi nje tudi Aleš in Alenka — je vstala v njem misel ob prisnodbah na razsvetljenem trgu. — Da bi nikoli več ne bilo vojne, ki trga našlobole človeške vezi in čustva ter jih okrutno in usodno prepleta do kraja — je povezal svoje dejanje s preteklostjo. Komaj je oazil, da že stopa čez most in ga le nekaj hiš še loči od doma. Zelel si je samote in mira. Se le v poznih jutranjih urah ga je premamila spanec.

Jutranja zora se je svetlikala skozi rožnate zastore in odkrivala podobo sobe, ki je bila edina molčeca, mrtva priča Alenkinoga sedaj do jedra dognanega dejanja. Slišala je zvečer tihe, odhajajoče korake. Ure in ure je brez sna čakala na spokojnost. In zdaj so se porajali prvi začetki prebujenega jutra.

V hiši je bilo vse tiho. Vstala je, odgrnila zastor in globoko vdihnila sveži, jutranji zrak. Poljubila je sliko svojega nikoli pozabljenega Aleša. Čutila je v sebi skrivni zanos in nikomur bi ne mogla o tem govoriti. V njej je bila neskončna širina in zadovoljstvo.

S človekom, ki si ga je izbrala za očeta — svojemu nadvse zaželenemu otroku — se nista več srečala. Izpolnil je svojo obljubo. Čez tri mesece je odšla daleč na jug domovine k dobri prijatelji. Ničesar jim ni zamočala. Njena mladostna prijateljica je vodila medicinski center obsežnega obmorskega kraja. Bila je

mati dveh ljubkih deklic. Ob Alenkin izpovedi sta se globoko zamislila z možem zdravnikom in ji ob njenem vzponu k življenjskemu cilju krepko stisnili roko.

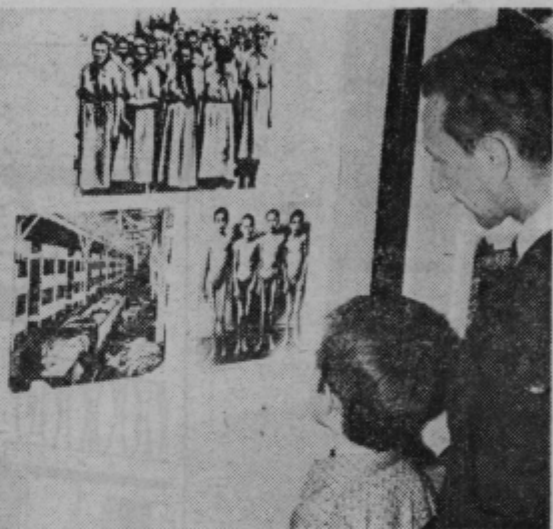
Kar hitro se je lahko zaposlila. Morda so se okoli njene tajinstvene nosečnosti dvignila raznozerna ugibanja in malomeščanske nikoli izčrpane govorice in laži, ki pa nikakor niso vdrle v njen duhovni svet.

Ko se je ob večerih sprehajala ob zatonu sonca, ki se je v mavričnih barvah poslavljalo za eno noč od srečnih in nesrečnih zemljanov, se je zavestno prištevala k srečnim. Kot beli galebi nad nikoli mirujočimi valovi morja je ponosno usmerjala svoj korak v bodočnost.

Vsrkavala je lepoto teh večerov in jih spojila z ljubečo mislijo na Aleša, ki je za domovino in za njo dal življenje. Otroka, ki ga je nosila pod srcem, je hranila z nepozabnimi spomini na čas njune mladosti.

Iz dneva v dan se je njeno novo življenje začelo utrjevati v obmorski ritem. In kmalu je čutila, da nosi v sebi srečo tistega sveta, ki črpa moč za življenje iz preteklosti in da ga spremlja z novim občutkom življenjske sreče. A to ni bila več samo preteklost, to je bila sedanost, prepojena s plodom njenega lastnega telesa.

Pred njo se je oživil njen veliki dan in jo opijal z zanosom. Ni se več obračala k preteklosti z bolečino. Prislunnila je utripom svojega telesa in uživala v njegovem izpolnjevanju.

Muzej revolucije iz Celja je pripravil v Zalcu razstavo eksponatov, ki spominjajo na 30-letnico vstaje in interniranice, ki so se v skrajno nečloveških razmerah za bodočo žico daleč na tujem borili, trpeli in umirali za svobodo naše domovine. Razstavljeni eksponati so privabili izredno veliko število ljudi, ki so želeli še posebno pred praznikom, 29. novembrom, še enkrat obuditi spomine na hude čase naše preteklosti. Razstava je še posebej primerna za otroke, katerim so njihovi starši razlagali vse grozote vojne z željo, da do česa podobnega nikoli več ne pride. Celjski Muzej revolucije pred dnevom republike pripravil resnično lepo prireditev. Ob tej priložnosti so izdali tudi bogato opremljen katalog, katerega izdajo je denarno omogočilo trgovsko podjetje TKANINA v Celju. Foto: F. Tavčar

iz dnevnika slg

10

Nedavna druga predstava za letošnji novi abonma GLEDALSKI AMATERJI je ponovno pokazala, kako nadvse koristna je bila obojestranska pobuda za uvedbo tega abonmaja. Tako občinski svet ZKPO kakor vodstvo SLG sta si enotna v oceni te skupne akcije. Pogovor po predstavi Lawrence SNAHE je odprl vrsto problemov, ki zadevajo tako amaterje kakor poklicne gledališnike. Kako igrati sodobna realistična dela na poklicnih in amaterskih odrih, kako daleč smemo seči v sproščenosti jezika, ali naj uporabljajo amaterji ista merila kot poklicno gledališče, ali jim je dopuščena večja prostost pri izbiri govorice. Problemi so si sorodni, razločkov ni, zapletajo jih le zunanji uradni ocenjevalci amaterske ustvarjalnosti. Ti menijo, da je treba njihovo delo profesionalizirati, približati kriterijem, ki da veljajo za poklicne hiše. Dejansko pa bi morala biti amaterska dejavnost prav tako popolnoma neobremenjena, hoditi mora svoja pota, ker le tako bo ostalo njihovo delo originalno, pristno umetniško. V tej ugotovitvi so si bili udeleženci razgovora edini.

Glede obiska dela večje težave le NEDELJSKI POPOLDANSKI ABONMA. Gledališče ga je ponovno razpisalo zato, da bi zlasti okoličanom omogočilo obisk predstav v času, ko ni zadreg zavoljo prevoza, računali pa so tudi na zimski čas, ko imajo in so imele nedeljske popoldanske predstave že od nekdanj veljavo. Letošnji obisk se od lanskega leta ni kaj prida povečal, kljub temu, da je vstopnina pri teh predstavah izredno popularna, za celih 40 odstotkov nižja. Občinstvo vabimo, ni še zamujeno, vpisati se je mogoče tudi med letom. Prihodnja predstava v tem abonmaju bo 19. decembra.

V teh dneh se že oblikuje repertoarna podoba za prihodnjo sezono. Občinstvo naprošamo, da pošlje svoje predloge. Gledališče je v dogovoru tudi s šolniki, ki bodo zlasti glede na mladinske abonmaje prispevali svoje mnenje. Tako zgodnje načrtovanje repertoarja je potrebno iz več razlogov. Eden je nedvomno v kritičnem težkanju posameznih del, drugi v težnji, da se repertoarna podoba smotrno zaokroži, in tretji v želji, da pravočasno pritegnemo sposobne ustvarjalce, režiserje in druge goste. jf

NJIHOVO ŽIVLJENJE JE MATERINSTVO

V uredništvo smo dobili pismo, eno izmed mnogih, ki nas opozarjajo, da so na našem območju številne žene, ki so darovale življenje več kot desetim otrokom. Pisala nam je Nada Petrovec, dijakinja celjske gimnazije, sicer pa doma iz Zabukovice pri Grižah. »Naj vam povem, da imam tudi jaz staro mamo, ki je rodila 13 otrok, dvanajst jih pa še živi. Njeno delo in življenje je bilo zelo težko in z možem sta se morala boriti za obstoj, za kruh, trdo, kot hrast v viharju. Naj vam povem še njuno ime; to sta Marija in Franc Kotnik, doma v Pongracu 132...«

Zadnjikrat so bili takole skupaj lani, ko se je možila Elica. Stojijo od leve proti desni: Edo, Franci, Ivanka, Nada, Stanko, Vili, Drago, Milan in Elica, sedijo pa od leve proti desni: Slavica, mama Marija, ata Franc in Marija. Manjka edino sin Vlado, ki je bil takrat v vojski, vendar se je slavlja udeležil naslednji dan, ko pa je bilo spominsko fotografiranje že končano. Upamo in želimo, da se bo Kotnikova mama z očetom Francem izpod Gozdnika takole še dolga leta srečevala; srečevala s tistimi, ki jim je podarila najdragocenejše: življenje in osnovo, da so lahko kasneje sami samostojno stopili na pot, ki je skoraj vsem namenjena.

„USPEH - HITRE AKCIJE“

PRAVI FRANC BAN, SEKRETAR KOMITEJA ZKS SLOV. KONJICE

V zadnjih mesecih je bila politična aktivnost v Slovenskih Konjicah zelo uspešna, predvsem pa je ZK na dogodke okoli Konusa reagiral odločno, strpno in hitro. Zanimalo nas je, kakšno je danes politično stanje v Slovenskih Konjicah, zato smo poprosili za razgovor sekretarja občinskega komiteja.

»Tovariš Ban, znano je, da ste kot sekretar občinskega komiteja zelo trezno in hitro reagirali na dogodke v tovarni Konus. Stvari so danes urejene, pravite. Kako pa bi vi ocenili po vsem tem politično stanje v občini?«

»Mislim, da je politično razpoloženje v občini dobro, kljub temu, da se pojavljajo posamezni problemi, ki pa jih rešujemo s podporo vseh ljudi v občini. Saj je edina možna pot, da smo jasni in konkretni in da ne ostane nič neuresničljivega. Če bomo v konkretnih stvareh uspešni, bomo šli v razvojni poti naprej. Zelo pomembno je, da smo pri reševanju problemov v občini enotni in da zavzemamo enaka stališča tako politični ljudje kot tudi gospodarstveniki.«

»Kako ocenjujete prizadevanja za ureditev razmer v Konusu?«

»Na seji občinskega komiteja smo prišli do ocene, da so se zadeve v Konusu dobro uredile. Za sedanje obdobje je najpomembnejše, da je ZK v Konusu spoznala, da je treba v bodoče drugače, politično in samoupravno, reševati probleme. Delovni

Franc Ban

na konferenca ZK je bila enotnega mnenja, da so se komunisti v kombinatu premalo posvetili družbeno ekonomskim problemom, pre malo pa so govorili tudi o vlogi ZK v prihodnjem obdobju. Osnovna organizacija ZK je sprejela sklep o dru-

gačni organizaciji v kombinatu, vključujoč tista podjetja, ki so bila do zdaj z matičnim podjetjem nepovezana. Za občinski komitej ni bilo pomembno toliko to, kdo je bil več ali manj kriv, kajti pomembno je samo to, da je zagotovljena zaposlitev ljudi.

»Katero so neposredne naloge, ki stoje pred ZK v delovnih organizacijah oziroma organizacijah na terenu?«

»Naše akcije, katerih smernice so bile dane na 17. seji ZKJ in na sejah CKZKS, so dale bogate rezultate. Največji uspeh je v tem, da kljub zaostrenim pogojem gospodarjenja v konjiški občini poslujemo pozitivno in ustvarjamo več skladov kot v preteklem letu. Naša najvažnejša naloga pa je še v urejanju osebnih dohodkov najnižjih kategorij prebivalcev. Tudi za osnovne organizacije ZK naj velja, da uredniško razvojni program, ki so si ga zadale.«

»Kako ocenjujete pomlajevanje v ZK?«

V vseh osnovnih organizacijah ZK, ko pripravljajo letno konferenco, pripravijo svečan sprejem v ZK. V Slovenskih Konjicah je bilo sprejetih v novembru okrog 30 novih članov ZK, od tega tudi nekaj starejših ljudi iz proizvodnje. Žolčnih razprav glede pomlajevanja v ZK nismo načelnjali, ker menimo, da število članov v ZK ni važno.«

ZDENKA STOPAR

RODILA TRINAJST OTROK, PA NIKOLI TARNALA ZA DENARJEM

Kdor odlaša, ponavadi zamudi. Zamudil sem tudi sam, ko sem iskal najbolj primeren trenutek, da obiščem Kotnikovo mamo, ki z očetom Francem »kraljuje« pod Gozdnikom v majhni in prijetni, skoraj pravični lovski koči. Prijetni alasti poleti, ko je pogled na dolino rožnat, idilični pa pozimi, ko kočica lebdi na veliki snežni preprogi. Takrat je celo pot v dolino nekaj lepega.

Zakačil me je sneg. Tisti neprijetni sneg, ki ga hvališ takrat, ko greš na smučanje, in preklinjaš, ko po službeni dolžnosti ne moreš do osebe, ki bi ti lahko veliko povedala o bogatem življenju, v katerega vrtu se je rodilo trinajst otrok in zraslo dvanajst.

Ker tisti usodni dan, bil je ponedeljek, nisem mogel do vrha Gozdnika, kjer je zapadlo že trideset centimetrov snega, sem poskusil drugače. Pomujal sem se pri starših Nade Petrovec v Zabukovici. Ko sem lezel v breg in me je po gladkih podplatih žgečkal sneg, da me je majalo levo in desno, sem srečal dekle.

Kje pa je tu pri Petrovčevih?

»Jaz sem Petrovčeva.« V rokah je držala kanglico za mleko, ponj je bila namenjena v dolino.

Ali ste vi morda tista Nada, ki nam je pisala o stari mami, ki je rodila trinajst otrok?

»Seveda.«

Pa bi morda lahko dobil pri vas kakšno sliko stare mame.

Poglejte, saj niti tja do Gozdnika ne morem.

»Lahko. Samo doma belimo. Pa niti ne vem, kje bi jo imeli. No, vseeno bom pogledala.«

Odhitela je naprej, kot da bi bil tujec, ki poprašuje po nečem čudnem in neprijetnem. Vzrok za takšen sprejem sem kmalu razvozljaj, ko sem vstopil v hišo, povedal po kaj sem prišel in takoj zatem zvedel, da doma nič ne vedo, da nam je njihova hčerka pisala o svoji stari mami. Potem se je začelo. Pristopila je njena mama Ivanka, sicer hčerka Kotnikove mame, h kateri smo bili namenjeni.

»Trinajst otrok je rodila, dvanajst jih je odraslo. Slavica živi v Velenju, Edi v Ptuj, Franci, Stanko, Vili in Vlado v Zalcu, Bernarda v Grobelnem, Elica v Sempetru, najmlajša Marija hodi v šolo v Ljubljano, doma pa sta sinova Drago in Milan. Jaz pa v Zabukovici.«

In kljub temu, da so se razkropili kot jata ptic po vsej dolini in dalj, so še vedno velika, prava družina! Redka je nedelja, da se ne bi v lovski koči na Gozdniku, kjer v sobici stanujeta Marija in mož Franci, oglasilo vsaj pet sinov in hčera. Da pri tem ne omenjamo še 21 vnukov in malega pravnuka Matjaža. Takrat, ko se vsa ta družina zbere na tistem lepem delu Gozdnika, je veselo, da se sliši tja v dolino.

Mati Marija pa tudi mož Franc sta se rodila na Po-

horju, v Rakovcu. Leta 1952 sta se s številno družino preselila na Gozdnik. Mati je bila vseskozi gospodinja, oče pa gozdni delavec. Danes malo opravljata lovsko kočjo, spomladi in poleti se pomudita na vrtu, posteljeta kravici in se poigrata z osličkom.

Hčerka Ivanka pripoveduje: »Veste, nikoli ne bom mogla popolnoma razumeti, kako je moji mami vse to uspelo. Takrat čevljev nismo poznali. Nosili smo cikle, obleke pa je prala in krpala, pa smo jih nosili drug za drugim. Ne spominjam se, da bi kdajkoli pri vsej številni družini tarnala za pomanjkanjem denarja. Vse je zmogla!«

Ivankina hčerka Nada, sicer vnukinja mame Marije, je med drugim tudi napisala: »Vse otroke je vzgajala z enako ljubeznijo. Vsi so odrasli v dobre moze in žene. Ena izmed njih je tudi moja mama in mislim, da sem lahko srečna, da jo je tako lepo vzgojila, kajti prav tako kot stare mame jo je sama dobrota, ljubezen in toplota. Ob tem pa bi rada povedala, da še nisem videla dveh, ki bi se tako razumela in bi ostala v vseh dolgih letih trpljenja njuna ljubezen tako neskaljena.«

Prijetno je pogledati v vrt, kjer rastejo enako lepe rože in tisto, kar jih je zaplodilo. Prepričani smo, da jim tudi sneg ne bo ponagajal...

TONE VRABL

TEKNINO
od 20. novembra 1971
do 20. januarja 1972
VKLJUČUJEMO

**VSAKEGA KUPCA
V VELIKO JUBILEJNO
NAGRADNO IGRO**

**VELEBLAGOVNICE
TEKNINO
CELJE**

TEKNINO-DEKOR
Stanetova 19

Veronika CELJE-ZIDANSKOVA 1

pri nakupu za vsakeh 100 din se dodatni kupon

10 GLAVNIH JUBILEJNIH NAGRAD

1. fičo - luxe	7. televizor
2. olimpiada München - 1 oseba	8. električni štedilnik
3. pralni stroj	9. hladilnik
4. moped Tomos	10. preproga 3x2
5. pony ekspres	in še 20 moških srajc
6. stroj za pranje posode	20 kombinez

žrebanje 29. 1. 1972

KUPUJTE V TRGOVINAH

TEKNINO CELJE

NA PRAGU NOVIH USPEHOV

ZNATNA POŽIVITEV CELJSKE INDUSTRIJE

Razprava o srednjeročnem programu razvoja celjske občine od 1971 do 1975. leta se je začela skoraj z enoletno zamudo. Začela se je v času, ko se prvo leto obdobja, ki ga zajema načrt, nagiba h koncu. Navzlic tej ugotovitvi, ki jo je težko razumeti, obeta program do 1975. leta ponovno oživitve industrijske proizvodnje in ne nazadnje vnoščno ureditev Celja v vrhu slovenskih gospodarskih središč. Nekateri celo pravijo, da gre za prelomnico v gospodarstvu in družbenem dogajanju, kajti vzpon industrijske proizvodnje naj bi bil tisti, ki bi vplival na ustrezno rast tudi na drugih področjih.

Izredno optimistično in hkrati realno stanje ne napoveduje samo novi obrati in nova proizvodnja v treh celjskih giganti, v tovarni EMO, cinkarni in štorski železarni, marveč tudi v drugih industrijskih kolektivih. Povsod so več ali manj na pragu novih pridobitev in zato novih uspehov.

Po osnutku srednjeročnega programa razvoja bi naj družbeni bruto proizvod narasčal vsako leto po stopnji 12,5 (v Sloveniji 6,9), fizični obseg industrijske proizvod-

nje 12 (v SRS 7), izvoz 20 (SRS 13,3), zaposlovanje 2 (SRS 1,6), osebni dohodek 10 (SRS 7) in investicijske naložbe po stopnji 14 v celjski občini in 8,9 v republiki Sloveniji.

Podatki so torej zgovorni in več kot optimistični. Poznavalci celo pravijo, da so skromni. Če bi jih namreč prikazali v številkah, kot so jih navedle gospodarske delovne organizacije, zlasti pa industrija, potem bi bile stopnje v mnogih poglavjih dosti višje. Pa vendar! Tudi te številke povedo, da je Celje na pragu novega vzpona, ki je vreden največ pozornosti zlasti zavoljo tega, ker prihaja v času, ki pozna bolj stabilizacijske in umirjene korake kot pa konjunkturalne višje.

Po vsem tem naj bi Celje znova dobilo tisto mesto v slovenskem gospodarstvu, ki ga je nekoč imelo, pa ga je zaradi zastarelosti v industriji in premajhnih vlaganj v novo proizvodnjo skoraj izgubilo.

Tako je torej v industriji, primarni panogi gospodarskega življenja v občini. Prav gotovo je, da bo industrijska rast ugodno vplivala na druge gospodarske panoge in na celoten družbeni razvoj.

Ob vsem tem pa se poraja vprašanje, kako bo s terciarnimi gospodarskimi panogami. Ali je tudi zanje predviden tak skok naprej kot za industrijo.

Prva razprava o tem je zlasti na seji članov sveta za blagovni promet opozorila, da gre v terciari za zmernejše gibanje in da stopnje rasti ne dosegajo industrije. Na najboljšem mestu v tej skupini je trgovina, pa še ta se bo srečevala s problemi, ki jih bo težko zmogla. To še

posebej velja za obvezne pologe, njihovo višino in podobno. V gostinstvu se osnutek srednjeročnega programa skoraj povsem zadovoljuje s sedanjim stanjem. S tem pa se niso strinjali člani sveta, ki so zahtevali, da naj zlasti srednjeročni program zahteva združevanje gostinskih delovnih organizacij. In še več! Kaže, da se bo Merxu že v kratkem pridružil še Tehnomercator, ki bo prav tako

odprl gostinsko dejavnost. Ali bo torej trgovina reševala celjsko gostinstvo?

Tudi podatki za obrt so zelo skromni. Vsekakor preveč glede na stanje, kakršno vlada zlasti na področju uslužnostne dejavnosti. Tu je deficit prevelik in treba ga bo nadomestiti, sicer bo obrt večno capljala za gospodarskim razvojem.

M. BOZIC

BIL SEM TUDI ZADOVOLJEN

Marjan Ašič

Na zadnji skupni seji članov obeh zborov skupščine občine Celje je bil poleg novega predsednika inž. Dušana Burnika za novega podpredsednika izvoljen Marjan Ašič.

»Kako ste sprejeli kandidacijo za izvolitev?

»Sprva vse skupaj z mešanimi občutki. Vse je šlo tako hitro, da nisem niti imel časa za dolgo premišlje-

vanje. Toda, bil sem tudi zadovoljen, ko mi je občinska organizacija SZDL v Celju zaupala kandidacijo. To veselje mi je potrdila poznejša izvolitev.

»Delo, ki ga kot podpredsednik sprejemate, za vas prav gotovo ni novo, saj ste pravi strokovnjak za celjska komunalna in urbanistična vprašanja. Toda, navzlic temu, kateri problemi stopajo v ospredje v zdajšnjem času?

»Mnoge naloge je nakazala zadnja seja skupščine. Menim pa, da bomo v prihodnjem času morali rešiti vprašanje obeh mostov, to je poljskega in onega v podaljšku Čopove ulice. Veliko angažiranost bo zahtevala nova smer v politiki stanovanjskega gospodarstva. Tu pa je še hitra cesta, da ne rečem stalni problem Celja — preiskrba s pitno vodo. Kot rečeno, problemov pa je še dosti več in treba bo resnega in zavzetega dela za njihovo postopno reševanje. MB

pisma bralcev

PREMALO ZA MLADE

Prvikrat se vam oglašam kot vaša redna bralka in naročnica. Sem srednješolka in vam moram povedati, da mi je Novi tednik zelo všeč. Vendar menim, da smo mladi bralci zapostavljeni. Zakaj ne odprete nove rubrike za mladino? In še nekaj me zanima. Ali lahko ankete pišejo samo vaši novinarji? In prispevki — morajo biti napisani na pisalni stroj?

Nagradni globus je imenitna igra, le sreče nimam. Pa bo tudi ta prišla.

Moje iskrene čestitke k vašemu prazniku. Ker nimam drugega, naj bo darilo zgoraj narisani šopek.

Marina Kocen, Skofja vas

ODGOVOR: Draga Marina, novo rubriko za mlade smo že zdavnaj napovedali. Le oglašate se mladi premalo. Pišite več, pa za stalno rubriko sploh ne bo težav. Ankete in druge prispevke lahko vsak napiše. Tudi ni nujno, da so sestavljeni napisani na pisalnem stroju. Za čestitko in šopek hvala, pa čeprav je le narisana.

ČESTITAM

Iskreno vam čestitam za srebrni jubilej. Tednik je vse pestrejši in zanimivejši. Berem ga že deset let in komaj čakam, da ga v četrtek dobim v roke. Se vnaprej želim mnogo uspehov.

Vinko Krušič, Zidanškova 1 a, Celje

ŠE NI SREČE

Posiljam vam kupon za globus. Že ves čas sodelujem, tednik pa tudi zelo rada berem. Želim vam veliko uspehov. Ivan in Milica Ulaga, Rimska c. 8, Laško

ODGOVOR: Držimo pesti! Pa bo ja kaj sreče! Igra je igra, zato se nič ne jezite, pa tudi obupati ne smete!

HUMOR, KJE SI?

Vaš časnik mi je v celoti kar všeč. Zlasti me zanimajo novice s podeželja in tudi prispevki o zdravilnih zeliščih so v redu. Ker pa sem že srečala Abrahama, me politika ne zanima preveč. Humorja pa je premalo. Tega mi manjka. Barbara Mesarič, Zidanškova 27, Celje

ODGOVOR: Veste, draga Barbara, če vam je humorja premalo, morate politiko prebrati, pa se boste večkrat nasmejala. No, pa šalo na stran. Kdo pa je ta politika? Dogodki v šolstvu, gospodarstvu, zdravstvu, kulturi in drugod — zanimajo vse občane. Saj nam ne more biti vseeno, ali mamica ne more peljati otroka v vrtec, ker je prostora v vrtcu premalo. Vidite, vse to je politika. Vsi smo po malem politiki. Tudi vi — tudi vi želite v tedniku več humorja. Bi radi spremembo. S politiko vsi hočemo spreminjati stvari na boljše. Zda sva se pa ujela! Za humor pa bomo seveda bolj poskrbeli, če se bo le dalo!

NASLOV OTA PESTNERJA

Pohvaliti moram tednik. Vedno bolj pester je in zanimiv. Tudi roman rada berem. Zelela bi, da pišete več o pevcih zabavne glasbe. Pa o naših narodno-zabavnih ansamblih. V globusu rada sodelujem, pa še ni bilo sreče. Prosim za naslov Ota Pestnerja.

Anka Šoštar, Hajnsko 4, Pristava

ODGOVOR: O narodno-zabavnih ansamblih bomo več pisali. Za pevce zabavne glasbe ne moremo obljubiti, ker jih je tu pri nas pač premalo. Naslov: Ota Pestner, Cankarjeva 11, Celje.

NESPORAZUMI

Dobil sem opomin za plačilo naročnine, pa kaže, da je v naslovu pomota. Jaz sem Matej Ogrizek, vi pa ste me pomotoma preimenovali.

Roman je zelo zanimiv in mislim, da bi Januša Goleca lahko izdal v več knjigah. Pišite še več o političnih dogodkih v državi in v svetu.

Matej Ogrizek, Cačavas, Podplat

ODGOVOR: Dragi Matej, našo službo smo na vaš primer opozorili, pa upamo, da bo vse prav. Drugače pa z nami soglašamo.

Najlepše novoletno darilo sorodniku in prijatelju v tujini

DA BO VSELEJ POVEZAN Z DOMACIM KRAJEM

Podpisani

Kraj _____ ulica _____

Pošta _____ naročam Novi tednik kot darilo

za _____ kraj _____

ulica _____ pošta _____

država _____

Obvezujem se, da bom v redu plačeval naročnino.

V _____ dne _____ 1971

podpis darovalca

ZDENKO ROTER

SOCIALISTIČNA DRUŽBA IN RELIGIJA

Vzrok za ta pojav je gotovo ker je krščanstvo v času največje socialne stiske delavskih množic bilo skoraj slepo in gluho zanje... Tako ni čudno, da je Marxov klic »Proletarci vseh dežel, združite se!« padel na rodovitno zemljo. Zalostno je le, da je moral biti Marx tisti, ki je to zaklical in da je to moral storiti obenem v znamenju boja proti veri, proti krščanstvu, ki je pokazalo tako malo praktičnega razumevanja za obujeno borbo delavcev za ohranitev golega življenja in za njihovo željo, da bi jih priznali kot ljudi in temu primerno — človeško z njimi ravnali.

Marsizem je bil in ostaja torej predvsem in zlasti ostra kritika vseh takih in podobnih religij, cerkvenih nauk in zahtev, kakršne sta obsojila tudi pravkar navedena teologa. In samo v tem okviru je tudi socialistična družba pri nas kritična in polemična do religije. Svoboda antitimne, prave človeške vere, tiste vere, o kateri je govoril Togliatti, pa je zajamčena z ustavo in s svobodo. Takega verskega prepričanja sočloveka spoštujem tudi kot marksist in komunist. Še več. Prepričan sem, da tudi meni lahko marsikaj pove.

Če se spominjate, smo že

govorili o tem, ali je religija opij za ljudstvo. Naš zaključek je bil tale: socialistična družba pri nas je kritična in polemična le do tistih religij ali cerkvenih nauk, ki odvrčajo ljudi od aktivnega poseganja v življenje, od boja za boljši svet, to se pravi od tistih religij, ki v resnici so človekov opij. Svoboda intimne, prave človeške vere, tiste, o kateri je govoril pokojni Togliatti in dejal, da je lahko celo vzgojna za revolucionarno akcijo, pa je zajamčena z ustavo in zakoni in svobodo takega verskega prepričanja in delovanje sočloveka spoštujem tudi kot marksist in komunist.

Zato sem se vedno ostro upiral, in to bom delal tudi v prihodnje, vsem tistim pomanjkanjem in nazorom pri nas doma ali na tujem, ki so s poniževanjem, omalovaževanjem govorili o vsaki religiji in o religioznih, vernih ljudeh. Ostro in javno sem ugovarjal sovjetskim uradnim ideologom, ki ne znajo drugače razpravljati o religioznih ljudeh kot o manjvrednih bitjih, ki so na globoko napačni poti in ki jih je treba čimprej tako ali drugače na ta ali na oni način pripeljati na edino pravo pot. To je bil znani primer sovjetskega ideologa Iljičeva,

katerega misel je naravnost tipičen primer antihumanizma. Med drugim je dejal:

»Kaj je vera? Tako kakor je nekda, tudi danes ubija človeku vso voljo, aktivnost in ustvarjalnost, ga ne spodbuja k napredku, temveč ga vleče nazaj in dela iz njega neaktivnega božjega hlapca, ki ni zmožen ničesar drugega, kakor klečati in prositi boga za milost. Vera veže človekov razum na verske dogme in duši vsako ustvarjalno misel. Zato že sama po sebi ni nič drugega, kakor ovira za celoten znanstveni in družbeni napredek.«

Kakšna presenetljiva nadutost in ozkost! Po tem nazoru naj bi torej religiozni ljudje pri nas samo klečali in molili, bili popolnoma brez volje, neaktivni in neustvarjalni. Mislim, da je odveč še kaj več ugovarjati Iljičevu, kajti naša vsakdanja izkušnja nas prepričuje, da to preprosto ni res in zares slep bi bil tisti, ki tega ne bi videl. Pravkar navajane besede Iljičeva so zbudile svoj čas zelo ostro reakcijo tudi med marksisti v zahodnem svetu. Francoski marksist Roger Garaudy se mu je javno uprl s temi besedami:

»Kot marksisti ne moremo sprejeti današnjega stališča svojih sovjetskih tovarišev

glede verskega vprašanja. Pravim kot marksisti in ne samo kot Francozi, kajti stvar se ne tiče le razlik med dvema položajema, političnima in družbenima režimoma ali razlik med našima narodnima tradicijama. Ne gre za taktično, temveč za načelno vprašanje. Tovariš Iljičev pravi namreč, da je iztrebljanje verskega prepričanja nujen, neogiben pogoj za graditev komunizma. Temeljna zabloda Iljičeva leži po vsej priliki v njegovem prepričanju, da zgolj razredna nasprotja povzročajo odtujitev in tudi religijo. Kadar Iljičev torej trdi, da bo z dobro znanstveno vzgojo, ki jo bo nudil mladini v bližnji prihodnosti odpravil versko ideologijo v ZSSR, po vsej priliki ne upošteva družbenih vzrokov za religijo, kar je čisti idealizem. To pa ni stališče marksizma-leninizma, temveč stališče francoskih filozofov iz 18. stoletja, ki je preživelo. To teoretično vprašanje ima silno važne praktične posledice, med njimi tole: komunisti in kristjani se morajo najprej skupno bojevati zoper kapitalistični sistem in za vzpostavitev socializma, potem pa lahko še dalje skupno sodelujejo za izgraditev brezrazredne komunistične družbe.«

V TUJINI

... Janez sedi na pogradu in misli. Spomin mu uhaža za dve leti nazaj. Misli na svoje drage v domovini. Oko se mu orosi, ko se spomni slovesa in znova ga obide nepopisno hrepenenje po domu.

Tistega sončnega dne so se zbrali na peronu in čakali vlak. Mnogo jih je bilo.

Dve leti sta minili. Dve leti — celo stoletje. Kako dolgo že ni videl žene, kje so časi, ko je ušel najmlajšega in mu je starejši pripovedoval prigode iz šole. Res so bili revni, a bili so srečni. In danes? Mučijo se vsak po svoje — on v tujini, žena doma. Ne, tako ne bo šlo več! Ne bo vzdržal. Čimprej s. mora prisluziti denar in se vrniti k svojim dragim v domovino.

Se dalje misli Janez. Spominja se svoje mladosti. V duhu vidi tisti dan v septembru pred mnogimi leti, ko se je pred hišo ustavil kamion poln nemških vojakov. Vidi jih, kako preiskujejo hišo, da bi našli partizane. In potem povelje za izselitev. Ko so se na ovinku ozrli, so videli, kako je domačijo zajel plamen. To je bil najstrašnejši dan v njegovem življenju.

Sedaj si služi kruh prav v tej deželi, ki je njegovi domovini povzročila toliko gorja. »Vrnil se bom! Tokrat pa bom na svoji zemlji gospodaril sam in ne bo se mi treba batit tujčeve roke. Da, domovina, ti si kakor zdravje!«

MARIJA SOVINČ, Stranje 11, Smarje pri Jelšah

DOMOVINA!

Domovina! Beseda kot vse druge pa vendar tako različna od drugih. Ta beseda je nekaj, kar nas spremlja povsod, trdno je vsajena v naše srce. Ne, to ni le ozemlje, kjer živimo, mnogo več je. Če me kdo povpraša po moji domovini, najprej pomislim na zelene gozdove, kristalne potoke, šumeče reke, zasnežene gore in na neskončno sinjino našega morja. Pomislim tudi na vse bogastvo, ki ga skriva v sebi. Naša domovina ima tudi bogastvo, ki se ne da kupiti z nobenim denarjem — dvajset milijonov src, ki jo ljubijo. Če bi svojo domovino kdaj zapustila, sem prepričana, da bi me kmalu, kakor bolna mati zopet priklivala v svoje ljubeče naročje, v svoj toplej objem. Vrnili bi se kot lastovka, ki jo v jeseni nesejo krila na jug, a spomladi se vedno vrne, četudi na poti omahne...

NADA PETROVEC, Zabukovica 80 b, 63302 Griže, dijakinja I. letnika celjske gimnazije

VELIKO SI PRESTALA

Domovina, veliko si prestala. Tujci so te poteptali do zadnje bilke, ampak nisi ovenela, kajti preveč si bila prepojena z našo krvjo. Zato si lahko zatrla v sebi kal sovražnosti in visoko pod nebo pognala kljce miru. Ali te čutim, domovina? Seveda te čutim, ampak nisem občutila tistih tvojih najbolj bridkih dni, ko si bila skoraj v prah zmleta, a si kljub temu bedela nad nami kakor mati. Ampak vse, kar si prestala ti, ni občutil nihče...

Minka Hrovatič, 16 let
Dobje pri Planini

ALI TE ČUTIM, DOMOVINA?

Kot smo obljubili v eni prejšnjih števil, da bomo v praznični številki Novega tednika objavili najboljše prispevke na temo Ali te čutim, domovina? — to obljubo danes tudi izpolnjujemo. Objavljamo najboljše prispevke. Mnogo je bilo predlogih, zato smo bili pri marsikaterem primorani objaviti le odlomke, ki pa kljub temu podajajo osnovne in karakteristične misli in težnje avtorjev. Objavljene prispevke bomo tudi nagradili.

DA, ČUTIM TE

Da, čutim te draga moja domovina. Čutim in ljubim te iz dna svoje zavesti in duševnosti. Čutimo in ljubimo te vsi, naša mila domovina, saj mi smo tvoji, kakor si ti naša. Zato smo vedno pripravljene boriti se za tvojo nedotakljivost in neokrnjenost, saj si ti naš drugi dom in naša kruna.

To, kar čutim jaz in mi vsi pošteni državljani, to je čista ljubezen do tebe, ljuba naša domovina.

Udovč Ivica,
učenka 5. razreda
Osnovne šole Store

PREMALO SE ZAVEDAMO

... Brez skrbi stopamo po cestah in uživamo ob lepota naših krajev. Se ob vsem tem zavedamo, koliko je vredno, če imamo dom, če imamo deželo, ki jo lahko imenuješ svojo domovino? ... Zal se tega največkrat premalo zavedamo in te premalo cenimo, naša domovina!

JOZICA SELIČ, dijakinja II. letnika celjske gimnazije

OBLJUBLJAM TI!

Zares daleč sem od tebe domovina, daleč. Sedim v kotu prijazne sobice v razkošni vili v kraju Ontario v Kanadi. Da se vam predstavim: ime mi je Ciril, star sem 26 let. Doma sem iz Arclina pri Celju, majhne vasice v celjski kotlini. Pred nekaj dnevi sem dopotoval preko luže semkaj, da si pripravim nekaj za boljšo bodočnost...

... zazrl sem se daleč, sam ne vem kam sega ta pogled. Pred očmi mi stopa hišica, okrog nje prijazen vrt... Saj sem vendar sam, tako sam, daleč od vas. Imam razkošje, vse, kar mi srce poželi, toda nimam koščka domače zemlje, ki mi je vse na svetu. Spal bom in sanjal, to mi je še edino ostalo v tej tuji deželi. Tebi domovina pa obljubljam, da se ti kmalu vrnem nazaj, saj mi ti pomeniš največje bogastvo! Srečno, rojstni kraj!

V spomin na prijatelja, ki je odšel v Ameriko, napisal MARTIN ZUPANEC, 24 let, Nova vas št. 37, Šentjur pri Celju

Vsem občanom iskrene čestitke za praznik republike!

OBČINSKA KONFERENCA SZDL CELJE

SKUPŠČINA OBČINE CELJE

OBČINSKA KONFERENCA ZK CELJE

OBČINSKI ODBOR ZZB NOV CELJE

OBČINSKA KONFERENCA ZMS CELJE

PREDSEDSTVO OBČINSKEGA
SINDIKALNEGA SVETA CELJE

FRAN ROŠ

UČITELJICA HELENA

(1941)

Vse tiste dni so se ji mokro svetilkale sive oči z rdeče nadahnjenim; vekami. Bila je videti vsa zaprta vase, v globino svoje velike bolečine. Le včasih se je plašno ozrla naokrog kakor v tuj, neverjeten svet. Blizala se je svojemu petdesetemu letu, a je gotovo še pred nekaj meseci znala biti pogumna in razigrana, preden je uplahnila njena še pozna, zrela lepota in polnost po vsem tem, kar je navsezadnje morala doživeti.

To je bila učiteljica Helena. Njo in njenega moža Vinke, upravitelja neke spodnještajerske podeželske šole, so bili Nemci sredi junija enainštirideset izselili v manjše srbsko mesto ob Moravi. Bila sta brez otrok.

Pri dodeljevanju stanovanj tujcem sta slabo odrezala. Dobila sta opek posteljo z eno samo posteljo v stari hiši ob glavni mestni ulici tik trga. V njenem pritličju je bila preprosta pekarna s pomazanimi steklenimi okni v vsej njeni leseni zunanji steni in s široko krušno pečjo, ki je zdaj poleti neprijetno grela. V nadstropju je bila njuna nekakšna predsoba. Skozi to sta pek in pekovka, že priletna človeka, hodila v svojo spalnico. Imela sta dovolj srca za trdo usodo došlih Slovencev.

Povsod tu je škripalo vse, kar je bilo iz lesa. Marsikje se je drobil zidni omet. Luknje ob tleh so vodile k ščurkovim in mišjim gnezdov. Rojji debelih muh so se pasli po stenah in pohištvi. Zatočnost s primešanim stranišnim smradom je dušila.

Helena in Vinko čez dan nista ostajala v tesnobi pri pekovi. K skromnim obedom in večerjam sta zahajala v menzo za tujce. Pred njo, onkraj ceste z grobo kaldrmo, se je vzdolž Morave raztegal majhen park s travo in drevjem. Na klopeh ob stezah so radi posedali Slovenci, ko so si pripovedovali novice prepovedanih radijskih postaj in razna nova in stara doživlja.

Tukaj na klopi obrnjeni k cesti, sta včasih sedela tudi onadva. On je bil skoraj manjši od nje, zajeten, dovolj čvrst. Kadil je cigarete in kdaj glasno prebral kakšne vrstice iz časopisa Tisti kvilinski beograjski dnevnik je bil zdaj ogabno poln kričavih naslovov o nezadržnem prodiranju Hitlerjevih armad v Sovjetsko zvezo, o milijonih ujetnikov, o odprti poti v Moskvo...

Včasih je mimo prikoralala skupina okupatorjevih vojakov. Čeprav je Helena tedaj zrla v tla, je pod njihovimi pogledi mrzlično vtrepetavala. V takšnih trenutkih jo je mož rahlo prijel za roko, da jo je vsaj malo pomiril.

Rad se jima je kdaj približal svoglav upokojeni železničar Lešnik. Iz njegovih besed je zvenela tudi skrb:

»Novice niso nič kaj prida. Nemara imajo Rusi v načrtu, da se šele pred Moskvo odločno postavijo v bran. Tam se potem vsa stvar lahko čez noč preobrni. Ampak da bi mi še pred zimo bili spet doma, to je prazno upanje.«

»Nikoli več ne bomo doma,« je grenko vzdihnila Helena. »Tam je za nas vse izgubljeno za vselej.«

»Tako hudo pa vendar še ni in ne bo,« je menil Lešnik. »Seveda bomo morali še potrpeti. Toda nazadnje bodo fašisti tepeni in vrnili se bomo. Lepo nam bo potem...«

»Vsi smo prepričani, da bo tako,« je pritrdil Vinko. »Edino ti, Helena, včasih še dvomiš in se žalostiš.«

»Ne morem drugače, vse preveč sem tam izgubila! Kaj vse! Ne da se mi zdaj živeti v tej goli revščini in ob vseh krivicah, ki se gode. Tega vendar mora biti že konec!«

»Kdor bo zdržal, bo takšen konec dočakal in se bo vrnil,« je dejal Vinko. »Kdor pa bo tukaj podlegel, bo sam ostal tu. Tega pa si vendar nihče ne želi. To bi bilo fašistom prav po volji.«

»Vsi bomo ostali tukaj, če nas ne bodo prej pregnali še kam dalje, v pogin...« je vztrajala.

»Ne, ne!« je šepnil železničar. »Vsa zaslužena Evropa se bo dvignila in še Amerika bo udarila. Okoli nas je vse več partizanov. Tudi naši slovenski fantje se pripravljajo...«

»Jaz ne bom ničesar dobrega več dočakala,« je zastokala in si obrisala solzna lica. »Tale današnji svet mi nima kaj dati. Vinko, ti sam si revež kakor jaz in mi vsi... Jaj, kakšen svet je to! To ne more biti svet zame! V dokaz lahko zadostuje še samo to, kar bom povedala. Trideset let sem učila otroke na šoli v istem kraju in menila sem, da tam nimam sovražnika, vsaj med svojimi nekdanjimi učenci ne. Tudi trgovčev sin Jožek je bil moj učenec. Naučila sem ga brati in pisati in računati do deset, potem do sto in tisoč. V prvi klopi je sedel, zelo ljubeč in priden je bil. Devet let mu je bilo, ko je nevarno zbolel za pljučnico. Bil je usmiljenja vreden, ko sem ga obiskovala na domu in bodrila. Zdal pa, ko je odrasel, je pripeljal oborožene Nemce, da so me sredi noči vrgli iz postelje in odpeljali v zapor, preden so me skupaj z Vinkom izselili! Pri tem na izpregovoril besede, pač pa me je trdo, mrzlo gledal. Morda bi me bil še udaril, če bi se upirala, in ga ne bi bilo sram. To je bil moj nekdanji dobri, nežni Jožek, ki je postal Sepp Pirmanscheck! V kaj naj torej danes še verujem? Kaj je še lepega, vzvišenega na svetu? Kaj je, česar človek še ni bil oskrnil? Ali je še kje kaj poštenja, dobrote, plemenitosti in usmiljenja — razen med nami, siromaki samimi?«

Z uličnega vogala se je semkaj zaslislal votli glas bobna, tožec in preteč. Občinski pandur je razglašal.

»Strašno!« je zaječala Helena in si z dlanmi pokrila ušesa, da ne bi čula novih okupatorjevih surovih groženj: To moraš, onega ne smeš storiti, sicer ti je že zapisana smrtna obsodba...

Minevali so tedni soparnega poletja. Vinko si je našel službo v bližnji tovarni. Postal je delavec. Z zaslužkom

je nameraval v mestu najeti udobno sobo, ki bo v njej njegova žena mogla biti zadovoljna in mirnejša.

Helena je zdaj tudi dosti samevala. Posedevala je v parku, zrla v počasi tekočo Moravo in še kdaj zajokala. V skupni kuhinji, ki so se Slovenke pri delu v njej vrstile, si je našla dve, tri prijateljice. Te so bile obzirne z njo, vabile so jo k sebi in jo znale tudi tolažiti. Včasih je bilo celo videti, kako se je skozi solze tudi že nasmehnila...

Avugst se je bližal h kraju, a na vzhodu so fašisti še dalje zmagovali, čeprav že manj hrupno. Učiteljico Heleno je večkrat zbolela glava in tedaj je morala tudi čez dan leči v posteljo. Mimo nje skozi predsobo je kdaj pa kdaj stopil pek ali pekovka. Naredila se je, kakor da spi, saj ji ni bilo do pogovorov. Dovolj jo je motilo pogosto škripanje desk v podu, hrkanje in glasno pljuvanje obeh. In še je tukaj povsod dišalo po prahu, miših, ščurkih, stranišču in peki. Vse se ji je upiralo in nič manj to njeno trpeče lastno življenje.

S trga semkaj se je spet oglasil boben s svojim tu-robnim, vznemirljivim glasom. Vmes so se z ulice zaslišali trdi koraki vojaških škornjev. Pred hišo se je nekdo oglasil z grdo kletvico.

»Na trgu bodo streljali ujetih partizane,« je pekovka prihitela praviti Heleni. »Imajo jih zvezane na dvorišču za šolskim poslopjem. Z okna boste lahko vse videli. Jao, kako strašne čase smo doživeli! Kaj vse se godi v naši deželi, pred našimi očmi!«

Helena se je do dna zgrozila in vse telo ji je vzdreglo. Ničesar tega ni hotela ne videti ne slišati več. Kolikšne strahote se gode na svetu! Na njem živeti — ali ni to najhujše, kar more doleteti človeka, ki čuti in misli, ki sam ni zver! Ali je to življenje, sestavljeno iz samih muk, še vredno življenja? Ali ni rešitev le v begu iz vsega tega, v smrti? Toda — še ena rešitev je, ta pa je v neizprosni borbi proti vsemu temu. Toda njej, ki je samo slabotna, zlomljena ženska, je odprt samo oni prvi izhod. Treba si je le odpreti vrata v mir, v smrt, v nič...

Bila je v svoji sobi sama za zaprtim oknom. Srce ji je divje razbijalo, na vso moč jo je bolela glava.

S postelje so ji oči kakor že večkrat segle v kot. Tam je stal njun večji kovček, prepašen z dolgim usnjenim jermenom. Nato se ji je pogled dvignil k oknu. Ob njem je iz zidu štrlel zarjavel železen žebelj, podoben kljuki.

Zamižala je.

Tam na trgu so besno počili strelji. Nekdo je hkrati tam kričnil z upornim glasom, ki pa je že prešel v obtožujoče ječanje. Zatem sta jeknila še dva strela, vsak posebej. Neznani ponosni ljudje, še nekaj sekund prej živi, so obležali zdaj v luži lastne krvi. Tudi tisti, ki so jih umorili, so se imenovali ljudje. Votlo, mrtvaško je zaropotal boben. Čez ulico so se spreleteli golobi.

Ko je malo kasneje pekovka stopila v predsobo, je na njenem pragu odrevenela. Šele po nekaj trenutkih je v blaznem strahu zakričala.

Ob oknu je negibno visela učiteljica Helena. S trga semkaj so jeknili še novi strelji. Njej jih ni bilo treba več slišati...

SOSEDI POMAGAJO, OBČINA VE...

Vojna vihra je minila in Kozjansko je po štirih letih obupa in krvi ter po globlačah in prostranih gozdovih raztepenega dima požganih domačij prvič svobodno zadihalo. Brigade so se vriskajoč vrnile iz gozdov in zastave so zaplapolale v spomladanskem vetru. Vrnili so se tudi kmetje borci. Vrnili na svoje požgane domove in nemo obstali pred črnimi zidovi. Pomlad pa je počasi prekrivala vso žalost in onemoglost strtih domačij. Vrnili se je tudi Kozarjev Tonček. Tam nekje iz Dolenjske je prišel, kjer je partizani skoraj eno leto. Doma ga je čakal požgan dom, tisti dom, ki ga je že enkrat zgradil. Veselo je zakoračil proti ruševinam in stisnilo ga je pri srcu. Občutek svobode pa je bil močnejši, veselje burnejše. In Tonček je začel živeti s svojo Liziko znova. Borba ga je prekalila, postal je drug človek in ni mu bilo žal, da je odšel v gozd.

Ondan sem ga obiskal, Tončka. Tam pod Rudnico, daleč v dolini, kjer se že pripravlja, da bo skočila v breg, je skromna bajta. Eno steno že jemlje vrag in ne bo dolgo, ko jo bo do kraja. Kaj bo takrat s Tončkom, se ne ve. Tonček in žena Lizika živita v eni sami sobici, ki je menda njega dni bila kuhinja ali kaj. V sobi, kjer go-

spodari veter in imata svoj raj sneg in dež, že dolgo ne moreta biti več. Dan republike bosta praznovala kar v tistem prostoru, ki mu ne vem imena. Tiste republike, za katero se je tolkel Tonček.

Z mano je bil ravnatelj šole v Podčetrtku, Jože Bri-

lej. Blatna sva se priklopala do bajte, preko potočkov, skozi grape in kolovoze, da sva lahko podala roko Tončku. Bil je vesel najinega obiska. Povabil naju je v koč. Med nogami se nam je motal muc. Muc. Brez imena.

V kotu izbe so stale žrnile. Z njimi melje Tonček, ki že eno leto več ali manj samo leži, ker ga matra srce in pljuča. To, pravi, je staknil v partizanih. No, saj so se spomnili nanj. Tovariš Brilej mu je »zrihtal« priznavalnino, celih stodvajset novih dinarjev dobi. Ker se je boril. Prvič je ta denar dobil letos julija, tik preden je šel iz bolnice. Takrat bi skoraj umrl.

»Moral bi dobiti več denarja. S tem ne moreš ne živeti ne umreti.« Tako pravi Tonček in se pridruša. Zbogom re je. Od koruze in krompirja človek ne more živeti.

»Enkrat na mesec jem meso, če je. Je že res, da imava šest hektarjev zemlje in da bi večkrat lahko jedla meso. A kdo bo delal na tej zemlji? To mi povejte.« Lizika utihne in zgarana postavica zle-

ze vase. Pozorno gleda svojo ga Tončka, ki se trese na postelji. Toplo imata, drva dobita v gozdu. To postori Lizika, ki se lahko hodi. Saj nista stara 66 jih ima on in 64 ona, a kaj, ko ju je življenje zvilo in sta za delo zanič. Tonček sedi na postelji, iz katere štrli slama. »Kovter« so kupili otroci, šest jih imata, pa bolj poredko pridejo Eden je sploh zginil v svet — požrla ga je Amerika. Pet jih je umrlo. Živi nimajo denarja in tudi njima ne da jo. O. pa ga ima, oni, ki je v Nemčiji in ima nobel avto. Na starše so pozabili.

In tako Tonček in Lizika včasih tudi stradata. Je že tako. Menda se ne da pomagati.

No ja, pomagala je občinska »socialna«. Enkrat je dala dvajset jurjev, enkrat pa tri rjuhe. Prej sta spala brez njih, oba na eni postelji. Tako je še zdaj, le da spita na rjuhah. Na treh rjuhah.

»Prekleti davki, šestdeset jurjev moram plačati na leto. Ja, kje za boga križanega pa naj vzamem. Pogledj, tistih dvanajst na mesec se za življenje ni, ne da bi bilo še za davke. Toliko pameti pa bi že lahko imeli tisti na občini.« Je vneto govoril Tonček in Lizika je kimala z glavo.

Kljub vsemu Tonček ne »šimfa« čez oblast kot marsikateri, ki mu gre mnogo bolj kot njemu.

»Če bi bilo treba, bi še šel v partizane. To pa že rečem. Ni mi žal niti za en dan, prmejdus da res.«

Takšen je, Tonček, dober ko kruh, čeprav zna komaj

Tonček Kozar je prišel na svetlo le toliko, da je malo pokazal hišo, ki mu poka na vseh straneh. Eno steno ima podprto, drugače bi jo vrlo po tleh.

pisati in brati, Lizika pa menda še tisto ne.

Lešerba je metala grozljive sence po počrnelih stenah. Kadili smo filter 57 in Tonček je poželljivo vlekel dim za dimom. Tega mu manjka. Za cigarete in petrolej ni več denarja. Včasih prineseta kaj sosedu. Ondan je Uršič prinesel mast, Bahova Angela pa kruh. Tu in tam dajo dinar tudi šolski upravitelj Brilej, je povedala Lizika.

Kar naenkrat je postalo temno kot v rogu in morala sva se posloviti. Stara dva sta obstala, ne vedoč, kaj bi. Spustila sva se po grapi v dolino.

V Olimlju sva šla k upokojenemu gozdarju, danes predsedniku ZB, Jožetu Pavlinu. Storili smo vse, kar smo

mogli. Uredili smo priznavalnino, dosegli tistih dvanajst jurjev, včasih ga gremo obiskat. Naj še socialno malo naredi. Obiski in tri rjuhe pa tisti denar niso končna rešitev.« Tako Jože Pavlin.

Tonček bo še živel, kako, vemo, samo ne vemo, kako dolgo. Dobro pa bi bilo, če bi malo razmislili o tem. Tudi o tem, kako bo praznoval dan republike. Tiste republike, za katero se je boril. Trdno sem namreč prepričan, da bo na sam slavnostni dan otepal fižol, krompir ali kar koli že iz te branže. Lizika mu bo pomagala in ne bosta se pritoževala. Malo imata in mali ljudje so z malim zadovoljni.

MILENKO STRASEK

Postavila sta se pred bajto in Lizika se je nasmejala, Tonček pa je ostal resen. Preveč ga je skrbelo, kaj bo z bajto.

naši znanci

VINKO JORDAN

Z današnjim zapisom zaključujemo zgodbo o Vinku Jordanu iz Gotovelj pri Zalcu. Zaključujemo jo mi; kljub temu, da bi o njegovi bogati zbirki, njegovih spominih in delu lahko še veliko pisali. Izbrali in zapisali smo del nečesa, kar je doživel človek v mnogih letih svojega življenja in zaradi nekega izjemnega odnosa do starin in umetnin postal znan; znan ne samo v krajih svoje občine, ampak mnogo dalj, tudi preko meja naše domovine. Ker pa so v njegovi zbirki pretežno umetnine in zgodovinsko pomembni predmeti z žalskega območja oziroma spodnje Savinjske doline, torej je v njegovih prostorih zbrana zgodovina nekega kraja in nekih naselij, skratka občinski muzej v malem, bi kazalo več pozornosti posvečati njegovi zbirki. Posvečati s tem, da bi bili ljudje, ki potujejo skozi Zalec ali v Zalec, seznanjeni s tem muzejskim in da bi si ga ogledali. Vinko bi bil v vseh trenutkih izredno zanimiv vodič skozi zgodovino ob dokazilnih predmetih v njegovi zbirki.

Sicer pa se povrnimo še k dvema dogodkoma iz njegovega bogatega življenja.

Kako je Vinko Jordan postal poleg vsega ostalega tudi lovec?

»To je tudi zgodba za sebe. Lovec sem postal okoli leta 1934. Naše lovišče je imel takrat graščak Parin, lastnik novega klostra. No, in leta

1934 je Parin rekel takratnemu županu, da bi lovišče »vzelo« se za šest let. Bil sem odbornik in sem predlagal, naj da za odkup 3000, namesto 1000. Tega ni hotel storiti, pa smo razpisali licitacijo. Ker mu ni mogel nihče »kontrirati«, sem hitro odšel v Celje in se včlanil v lovsko družino, ker sem samo tako lahko sodeloval v licitaciji. Zelel sem dvigniti ceno, da bi mi dobili lovišče oziroma da bi Parin več plačal. Izključna cena je bila 650 din, jaz pa sem ponudil 1000. Tako je šlo naprej in jaz sem kupil lovski revir v takratni gotoveljski občini.

S tem je Vinko Jordan postal tudi lovec. Kljub temu, da pravi, da kot lovec nikoli ni ustrelil kaj posebno plemenitega, pa njegovo stanovanje, predvsem hodnik v hiši, krasijo številne zelo lepe lovske trofeje.

In kdo je odkril znamenite šempeterske izkopanine rimske dobe?

»Bilo je leta 1952, ko so zadrufniki kopali gramoz v Šempetru tam za cerkvijo, spodaj, saj veste kje pa so našli neke kamne. Prišli so

po mene, naj bi šel pogledat, za kaj gre. Takoj sem ugotovil, da so bili kamni iz rimske dobe. Odpeljal sem se v Celje in povedal Boliti v muzeju, kaj smo našli. Odgovoril mi je, da za izkopavanja nimajo denarja. Tako sem začel sam s štirimi delavci kopati. Izkopanine si je prišel ogledat profesor Klemenc iz Ljubljane, ki je potem z vso zadevo nadaljeval.

Tako Vinko Jordan, ki še vedno ne počiva. Kljub upokojitvi in 72. letom je še vedno na vso moč aktiven.

To mu je najboljšo zdravilo. povejmo samo še to, da je Ob zaključku zapisa o njem pred kratkim končal načrte za obnovo hiše Rista Savina v Zalcu, kjer naj bi uredili skladateljevo spominsko sobo, ostale prostore pa namenili drugim kulturnim dejavnostim — likovnemu salonu, kulturni skupnosti, hmeljarskemu muzeju itd.

Vinko Jordan je s svojo ljubeznijo in znanjem zbral veliko stvari, ki lepo prikazujejo mnoga obdobja v spodnji Savinjski dolini.

TONE VRABL

Srečanja

STO, BOLJ TRNJEVIN KOT ROŽNIH LET

Natanko pred tednom dni, 18. novembra, je na svojem domu v Negojni pri Rogaški Slatini praznovala stoti rojstni dan MARIJA GRAHOVAR. Tisti dan so se zvrstili v njeni sobici z rožami, darili in torto v rokah sosedje, pionirji, predstavniki krajevne skupnosti, krajevnih in političnih organizacij. Jubilantka, kot malo takih, je bila vedra in dobre volje. Le to ji je bilo žal, da nikogar, ki so ji segli v roke, ni videla. Še pred leti je brez očal čitala, pa ji je bolezen zastrla vid.

Marija Grahovarjeva je bila rojena v Cerovcu, edino dekle med petimi Kidričevimi otroci. Res je nekoliko v sorodu z rodno Borisa Kidriča, kar je zaznavno tudi v potezah obraza. Podobna je predvsem dr. Francetu Kidriču, očetu heroja Borisa Kidriča.

Z vedno bolnim možem Jakobom jo je vezala topla in nesebična ljubezen, obdana s pomanjkanjem. Pri tridesetih letih, ko je bil najstarejši sin že pri kruhu, jo je doletela strahotna nesreča. Iskre v odvrženem pepelu so se tiste aprilске noči razplamtele in zažgale hišo. Noseča v tretjem mesecu je vsa pretresena pograbila devetletnega sinčka Karleka, da bi ubežala ognju. Toda ob oknu ji je padel iz rok. Hotela ga je pobrati od zunaj, toda že ga je zasul ogenj. Tisto noč je izgubila moža, enajstletnega sina Ivana in devetletnega Karla. Mesece je ležala opečena v graški bolnišnici, potem pa rodila četrtega sina, ki mu je dala spot ime Karl, tistega, ki zdaj živi z njo v hiši, ki jo je na pogorišču s svojimi žulji zgradila. Morala je trdo de-

lati za otroka, za nov dom, vse do pozne starosti. V zdravilišču v Rogaški Slatini je vrtnarila, pobirala tenis žogice...

Nekdo jo je povprašal, kakšen je recept za tako dolgo življenje. Pa je rekla brez pomisleka:

— Najprej to, da je človek.

ku dolgo življenje usojeno. Treba je delati, delati kar naprej, malo jesti in čim manj piti.

To je nasvet, nad katerim se bo marsikdo namrdnil. Kakorkoli že. Prav ima Grahovarjeva mama, ki ji želimo zdravja in še veliko let.

J. Kr.

OTO PESTNER IMA TEŽAVE S SRCEM

Pa ne zaradi žensk, temveč prevelikega napora v zadnjem času, ko vse pogostje nastopa na najrazličnejših odrih širom po Sloveniji in tudi Jugoslaviji. Tako je ugotovil zdravnik, kateremu se je mladi Oto napotil z očetom Otom, njegovim najzvestejšim spremljevalcem in usmerjevalcem.

Zakaj je prišlo do tega in ali bo Oto v prihodnje še pel? »Težave s srcem so resnega značaja,« sta povedala Otov oče Oto Pestner in manager Fery Sova. Oto je star komaj šestnajst let, vendar je v letošnjem letu imel toliko nastopov, da je to zahtevalo tudi določene motnje na srcu. Oto mora zaradi tega odpovedovati predvidene nastope, če hoče, da bo lahko še nastopal. Preveliko pretiravanje bi zahtevalo, da bi legel v posteljo, to pa ne bi bilo dobro za njega, njegovo popularnost, razvoj in njegovo oboževalce.

Kje bo Oto nastopal za Novo leto? Odgovarja Fery Sova: »Pel bo v hotelu Korla v Umagu skupaj z Andrejo Zupančič, New Swing Quartetom in ansambelom Unioni.«

Kaj pa ansambel, ki ga je oziroma jih je do sedaj spremljal?

»Gre za novo povezavo, v kateri sodelujejo tisti, ki sem jih zgoraj omenil. Delali bomo pri ljubljanskem festivalu, ker smo oziroma so s Slovenijo koncertom (Pero Dimitrijević) prišli nekateri v konfliktno situacijo.«

Kolega Milan ga je vprašal, če bi ansambel nastopil v Sentjurju na naši javni oddaji, predvidoma 5. decembra. »Seveda bomo in to zastonj. Povejte samo to, da se bo do takoj zatem, 11. decembra, še enkrat predstavili Sentjurčanom, tokrat s samostojnim koncertom.«

In kje bo Oto pel za Dan republike?

»V Jajcu. Predstavljal bo Slovenijo. Upamo, da bo takrat s srcem vse dobro.«

Ostali njegovi načrti?

»Veliko jih je. Stalna snemanja, nastopi, šola, potovanja, vse to.«

Je še Djordje Novković, vodja Pro Arte, njegov manager? »Seveda je, ampak samo za izdajo plošč in snemanja na televiziji. Za ostalo skrbim jaz,« je povedal Fery Sova, ki je prevzel vodstvo nad novo skupino. Ta se bo prvič skupaj predstavila javnosti za Novo leto in to v Umagu.

T. VRABL

SREČANJE Z IVANOM KRANJCEM - ŽANIJEM

DVA MILIJONA KILOMETROV
ZA VOLANOM

Pravzaprav sem ga tudi jaz poznal samo pod imenom »ŽANI«, ne da bi sploh vedel, kako se v resnici piše. Kot mnogi sem tudi sam čestokrat prisedel v kabino njegovega tovornjaka, ko so bile še avtobusne zveze v Zgornji Savinjski dolini čisto drugačne, kot so danes. Odrasli in otroci, ti so ga klicali in kličejo še danes, kar »striček Žani«, ti ga pač poznajo kot šoferja, ki je avtomatično pritisnil na zavore, ko je videl ob cesti pešca. Vedno je prevažal ljudi, zato ni čudno, da ga pozna vsa dolina.

Sedaj je v pokoju in le redko sede za volan, za katerim je preživel polnih štirideset let in v tem času prevozil okoli dva milijona kilometrov ali petdesetkrat okoli naše okrogle zemlje. Dva milijona kilometrov — pa brez karambolov! Sploh je, kot kaže, Žani zanimiv možak, z življenjsko zgodbo, vredno novinarskega peresa...

AMERIŠKI
SLOVENEK

»Pisal da bi o meni? Beži, beži, koga pa bo to zanimalo? Okrog stopi in piši o dosežkih in problemih naših ljudi. O meni? Kaj bi tisto...« je pričel Žani, ko sva sedela ob kavici in sem drezal vanj, da mi pove svojo življenjsko zgodbo. Postavim mu nekaj vprašanj in na lepem ugotovim, da je pričel pripovedovati. Odprem beležko in pridno zapisujem, ko se obrne do mene: »Sem ti rekel, da ne piši, povem pa ti vse, kar te zanima. Veš, odkar sem v penziji, imam časa dovolj, pogovarjal pa sem se že od nekdanj rad,« je pristavil in končno le privolil, da sem tu in tam tudi kaj zapisal.

»Veš, življenje je hecna stvar. Poznaš me kot Sa-

vinčana. Kaj misliš, kje sem bil rojen?« me vpraša.

»Kje neki, tu v tej dolini, po mojem bolj na Zadrebki strani«, mu odgovorim v trdnem prepričanju, da se nisem zmotil.

»Bolj na Zadrebki strani? Kje neki! Veš, rojen sem bil v Ameriki, v mestu Milwaukee, kamor so se, obupani nad razmerami pri nas in z željo po zaslužku, odselili moji starši. Veš, pa ti povem! Kri je kri in domača zemlja samo ena, pa smo se vrnili nazaj. Star sem bil trinajst let, ko smo se preko velike luže napotili v naš domači kraj, tu v Savinjski dolini. V Ameriki sem hodil že v četrti razred, tam je šolanje drugačno kot pri nas, tu pa sem moral začeti kar od kraja. v prvem razredu. Verjemi, bil sem naj-

IVAN KRANJC-ZANI

vežji in najmočnejši v razredu. To pa je tudi nekaj, mar ne?»

»Je bil oče rudar v Ameriki?« sem se pozanimal.

»Ne, bil je krojač in to

eden najboljših. Če ne verjameš, stopi na Ljubno k Bačunu ali pa k Strugarju v Luče, pa ti bosta pokazala obleke, ki jima jih je moj oče sešil še v Ameriki. Pa jih nosita še danes.«

Starega Strugarja poznam in spomnim se, ko smo gradili za njegovo hišo novo šolo, da mi je često pripovedoval, kako je bilo v Ameriki. Glede te obleke, pa ga res moram ob priliki pobarati, saj mora biti stara že najmanj petnajst let.

»No, po šoli sem se šel učiti in postal sem šofer ter začel nabirati prve kilometre, ki se jih je kasneje kar veliko nabralo.«

MED FRANCOSKIMI
PARTIZANI

Kava pred njim se je že zdavnaj ohladila, ko je natakara postavila pred naju nove skodelice kadeče se pičaje. Ni se je dotaknil, ko je pripovedoval svojo zgodbo.

»Aprila 1943 sem bil, kot mnogi moji vrstniki, mobiliziran v nemško vojsko, poslani pa so nas na bojišče v Francijo. Spominjam se, bilo je neke sobote, ko smo sedeli v gostilni v Grenoblu, kjer smo se običajno zbirali slovenski fantje. K družbi je pristopil Slavko Peršič iz Tržiča in nam pričel pripovedovati o francoskih partizanih. Ni bilo treba veliko prepričevanja in že smo se domenili, da jo prihodnjo soboto popihamo. Zbralo se nas je 36 slovenskih fantov, ko smo po slabih treh mesecih služenja v nemški uniformi odšli med francoske partizane. Kako so nas sprejeli! Kako so nas sprejeli francoski kmetje! To se ne da opisati, čudovito skratka. Partizani smo iz kraja v kraj, dokler novembra nismo prišli do Marseille, kjer smo se poslovili od francoskih tovarišev in odpluli proti Italiji, kjer smo se pridružili našim partizanom v V. Prekomorski brigadi.«

»Kod pa si partizani po naših krajih?« ga prekinem. »Začelo se je v Splitu, kjer

sem zopet postal šofer. Tako nisem volana opustil niti med vojno. Od tam sem šel v Posrevino k štabu slovenskih partizanskih enot, od koder smo krenili v Trst. Po osvoboditvi sem bil v Mariboru namestnik komandanta avtobataljona. Novembra 1945 pa sem bil demobiliziran in sem se vrnil v našo dolino, kjer sem zopet sedel za volan.«

KILOMETRI,
KILOMETRI

In tako je striček Žani prevažal po prašnih in luknjičavih cestah zgornje Savinjske doline najraje kamion, potem pa avtobus in zadnja leta poltovorni avto. Vrtela so se kolesa tudi na dolgih progah širom naše lepe Jugoslavije, čestokrat pa tudi preko meja, tja daleč na tuje. Pet let je prevažal avtobus, bil za šoferja dve leti na Golniku, pa pri Putniku in kdo ve kje še povsod, dokler ni končno prišel h GG, sedanemu GLIN, kjer je šest let prevažal osemtonskega OM-a, osem let Deutza in štiri leta poltovorni avto. Kolikšen bi bil kup smrekovih plohov in hlobov, če bi mogli zložiti na enem prostoru vse, kar je v teh letih prevozil?

»Veliko bogastvo smo spravili v povojnih letih iz naše doline. Tisoči in tisoči kubikov so zapuščali dolino in najmanj so od tega imeli prav naši ljudje!« je pristavil in segel po ohlajeni kavi.

»Koliko si prevozil in koliko si imel karambolov?«

»Hja, to je malce težko reči. Zapisoval si nisem, bo pa takole okoli dva milijona kilometrov, brž več, kot manj. Kar pa karambolov tiče, je pa stvar taka, da moram reči, da jih nisem imel. Bila je le ena nesreča, ko se mi je v Smartnem ob Paki nek moški namenoma vrgel pod kolesa avtobusa. Bil je samomor. Treba je pa seveda pribiti, da je bil promet na naših cestah nekoč pač drugačen, kot je danes, ko je na cestah toliko šoferjev in so med amaterji taki, ki so prepričani, da so najboljši

na svetu in da je cesta zgolj zanje.«

KRIŽANKE SO MOJ
HOBI

Žani uživa svoj zaslužen pokoj. Tu in tam se prisede v kabino svojih nekdanjih kolegov — šoferjev in se odpelje z njim med gozdne delavce tja gori pod Raduho ali Menino. Ne more se ločiti od njih, ne more od avtomobilov in zvenečega ropota motorjev ter vonja po nafti, in olju. Leta so opravila svoje.

»S čim, da se ukvarjam? Čitam! Čitam vse, kar mi pride pod roko, najraje pa rešujem križanke. Vse časopise pokupim, če je le križanka v njih. Tudi Tednik rad berem, samo v Mozirje moram ponj, ker ga tu v Nazarjih ni mogoče kupiti.«

»Prav gotovo imaš še kakšne želje, Žani?« me zanima.

»O seveda! Najprej sem si želel obiskati moj rojstni kraj v Ameriki. Potem sem to opustil. Sedaj pa bi rad obiskal kraje v Franciji, kjer sem partizani s francoskimi tovariši. No, pa tudi iz tega menda ne bo nič. V planino še pridem, pa včasih do Celja. dlje pa me pot le še redko zanesa. Bomo videli, bomo videli. Veš, nisem še toliko star, da se ne bi še česa poprijel...« je zaključil svojo zanimivo pripoved.

Veliko sveta je prevozil striček Žani, še več ga je videl. Ostal pa je v svoji zeleni dolini, v dolini, kjer ga poznajo vsi ljudje, v dolini, kjer so le rdeči, ki se v vseh teh letih niso popeljali z njim vsaj kilometer poti. Poslušal sem in beležil, v meni pa je rastle prepričanje: kako bogato je lahko življenje, če človek nosi v sebi dobroto in ljubezen, ljubezen do dela in ljubezen do ljudi. In to je Žani vedno posedoval, rad ima ljudi, ti pa mu ljubezen vračajo. Poln življenjske radosti je bil skozi vsa leta in tak je ostal tudi danes, ko se z veseljem spominja prehitro minulih, bogatih let.

Srečno vožnjo, Žani!

BERNI STRMČNIK

Žična

TOVARNA ŽIČNIH IZDELKOV • CELJE, IPAVČEVA ULICA 20

VSEM POSLOVNIM PRIJATELJEM
IN DELOVNIM LJUDEM
ČESTITAMO OB PRAZNIKU
REPUBLIKE 29. NOVEMBRU.

Gostinsko podjetje

HMELJAR

ŽALEC

se pridružuje čestitkam delovnih kolektivov ob prazniku republike 29. novembra in se priporoča.

Pohištvena industrija

»GARANT« — POLZELA

razpisuje

ŠTIPENDIJO

na višji šoli — strojni oddelek

POGOJI:

1. Uspešno dokončana srednja tehniška šola — strojni oddelek
2. Stalno bivališče v občini Zalec
3. Odslužen vojaški rok.

Kandidati naj vložijo pismene prijave v splošnem sektorju podjetja v 15 dneh po objavi razpisa. Poleg pismene prijave naj predložijo tudi zaključno spričevalo o dokončani srednji tehniški šoli — strojni oddelek.

ZAHVALA

Ob smrti naše ljubeče mame, stare mame, prababice

ANE ROBAR

rojene KRANJC

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, prijateljem, kolektivu »Kongrad« Slovenske Konjice, vsem, ki so darovali vence in cvetje, sočustvovali z nami, nam izrekli sožalje ter spremili našo nepozabno mamo na zadnji poti. Posebna zahvala zdravnikom iz Slovenskih Konjic, častitemu gospodu župniku za spremstvo ter za ganljive poslovalne besede ob odprtem grobu ter pevcem iz Jerneja za žalostinke

Otroci Ivan, Stanko, Zvonko, Gusti in Mimika
z družinami

Dražja vas, Žiče, Prevalje, Slovenske Konjice,
Celje, 15. novembra 1971

mini reportaža

DVOJE ŽELJA ZA DAN REPUBLIKE

Po strmi poti malega železarskega kraja sem lezla v hrib. Pot se je vijugala med delavskimi hišicami in dobro vzdrževanimi kmetijami. Kmalu se mi je pridružila krepka delavka, zdrava in rdečelična mati Marija. Zapletli sva se v pogovor in povprašala sem jo po željah za bližajoče se praznike. Dolgo je molčala, nekako ni mogla z besedo na dan. Nezaupljivo je pogledovala vame in besede težke, trde kot pohorski granit, so počasi udarjale navzven. »To bodo ravno dnevi, ko bo mojega »peba« spet prišlo. Ne vem, kaj mu je, a vsak mesec proti koncu meseca jo popiha od doma. To se je zdaj že parkrat zgodilo. Nazadnje je pobegnil za pet dni. K prijateljem, k našim znancom. Vse sem povprašala, vse preiskala, a njega od nikoder. Ker sem tiste dni posebej pazila nanj, mi je popihal skozi okno. Po petih dneh se je vrnil sam. Ne v šoli, ne kje drugje ne vedo, kaj bi storili, da bi mu pomagali. Peč kar gre, postaja pravi potepuh.«

Skraja je mati pripovedovala zadržano, potem že ogorčeno, nazadnje s solzami v očeh. Močno so pordele velike matere, ki sama preživlja troje otrok. Dva sta že pri kruhu, tretji pa, tretji je potepuh.

»Ne zdrži doma, mora iti, mora... želim samo, da bi bili za praznik republike vsi doma. Veliko bom kupila, dobro bom kuhala.«

Trepet matere, ki izgublja zadnjega sina.

Petnajstletnega Lojzka sem počaka-

la pred šolo. Z njegovim dovoljenjem sem ga pospremila v breg. Dolgo časa je molčal, dokler niso svežnji pod pazduho razvezali jezika. Povprašala sem ga, če rad riše, če lepo riše in led je bil prebit. Najbrž je spet kakšna iz »urada«, ki me je prišla zasliševati, si je mislil. Pokazal mi je risbe. Na rjavi podlagi siva osamljena drevesa. Tam osamljena ptica, tu razpadla bajta, nekje vrane, druge osamljen človek. Ob slikah pa skope Lojzkove besede. »To je naša samotna kmetija, tam vran, ki sam kraka. To je drevo, ki stoji na samem, ob poti, ko grem v šolo. Sam, sam.«

Povprašala sem ga, kaj si on najbolj želi za Dan republike. Kot bi o tem že premišljeval, je ustrelil kot iz topa: »Moje mame, ki je ni nikoli doma, ker je na šihu. Brata odideta v službo, jaz pa ostajam doma. Dolgčas mi postane, pa zbežim. Ne morem biti sam... Upam, da bo mama za praznik doma, da bo obema igral tranzistor, da bo toplo na peči...«

Mati Marija je v tovarni pridna delavka. Skrbi, zelo skrbi za svoje otroke.

Njen sin Lojze je priden učenec, zelo nadarjen v šoli in radi ga imajo. Rada ga ima tudi mati.

Mati je željna sina, sin matere. Dvoje želja, dvoje uresničljivih želja, vmes pa toliko neizgovorjenega. Samo malo več časa, malo več poslušanja za najbližjega, pa ne bi bili porušeni mostovi najtanjših medčloveških odnosov.

-ka

mali intervju

Sprahuje: Milan Božič

Odgovarja: Betka Kregar

Med uredništvom našega tednika in Betko Kregarjevo, sedaj upokojenko iz Celja, so že dije časa značilni iskreni in prijateljski odnosi. Tovarišica Kregarjeva že dolga leta vneta spremlja pisanje v našem listu, v uredništvu pa smo vedno veseli, kadar se nam oglasa, pa naj bo s priložitostno pesmico ali rešeno križanko.

»Zakaj vam je pravzaprav naš list všeč?«

»Težko bi naravnost povedala, zakaj. Toda pri srcu mi je gotovo zaradi tega, ker živo in prijetno posreduje dogodke in življenje z našega širšega celjskega območja. Stalna bralka in naročnica sem že od 1947. leta. Moram pa še povedati, da mi je všeč zlasti Novi tednik v zadnjem času. Maršikaj se je v njem spremenilo in zato ga še rajši prebiram.«

»Pa imate navzlic takšni laškavi oceni kakšno pripombo?«

»O, seveda, jo imam! Rada bi, da bi v listu našla več zapisov s Kozjanskega.«

»Upokojenka ste, kako živite?«

»Dobro. Moram reči, da dobro, zlasti še, če pomislim, kako živijo drugi, ki imajo manjše dohodke od moje pokojnine pa večje obveznosti.«

»Kot je znano, ste vneta reševalka križank. Toda, ali ste kaj slabe volje, če ne dobite nagrade?«

»Ne, še zdaleč ne! Reševanje križank mi je v zabavo, zato ne pričakujem ničesar drugega kot zadovoljstvo, da izpolnim vse kvadrate.«

»Stanujete na Muzejskem trgu. Vam je to okolje všeč?«

»Zelo, le eno bi si želela, da bi končno povsem uredili trg pa tudi ceste, ki vodijo do njega.«

Žalec

OBČANI O REFERENDUMU

Med drugimi občani dr. Bogomila Kranjc prav »Sedaj, ko smo prehodili tri četrtine poti, nikakor ne bi smeli dopustiti, da bi nam decembrski referendum propadel, s tem pa tudi vsi še neizpolnjeni načrti. Program moramo izpeljati do konca, kajti gre za zdravje in učne uspehe naših otrok, ti pa so nam najbolj dragoceni!«

Cez nekaj več kot tri tedne bodo stopili občani žalske občine na svoja že tradicionalna volišča in obkrožili listek za podaljšanje referenduma o samoprispevku za izgradnjo in obnovo šolskih stavb. Referendum bo 19. decembra. Občani se bodo izrekli za to, ali bodo še v letih 1973 in 74 s svojimi sredstvi podpirali izboljšavo šolske mreže, kar bo nudilo tudi boljše pogoje njihovim otrokom.

Občinska konferenca SZDL Žalec je pripravila tudi brošuro, v kateri so vsi podatki o dosedanjih uspehih ter potrebah. V brošuri so tudi izjave, ki govorijo o smislu in potrebi po podaljšanju referenduma. Kaj pravijo občani?

Breda Verstovšek, učiteljica v Žalcu: »Novi prostori nam omogočajo kabinetni pouk. V novi, sodobno opremljeni telovadnici so se temeljito izboljšali pogoji telovadbe in telesne vzgoje nasploh, skratka, pridobitev je vsestranska. Po vsem tem bi naredili nepopravljivo škodo, če na decembrskem referendumu ne bi izglasovali podaljšanja samoprispevka.«

Stane Lavrinec, predsednik KS Ljuboje: »Čeprav smo imeli šolsko zgradbo v Ljubojah ob prvem referendumu že zgrajeno, so naši ljudje z veseljem podprli uvedbo krajevnega samoprispevka. Zavedali smo se, da smo šolo zgradili s skupnimi sredstvi in tako bi ne ravnali prav, če bi sedaj rekli ne.«

Franc Lesjak, kmet iz Tabora pri Vranskem: »Doselej smo plačevali in s svojimi prispevki pomagali graditi šolske zgradbe v drugih krajih, slednjic smo na vrsti mi. Hudo je, ko so otroci pozimi prihajali tudi po dve uri daleč premraženi in mokri v šolo. Naša šola je v takšnem stanju, da bi jo morali že zdavnaj zapreti. Tolažimo se, da bomo slednjic dobili novo šolo, za katero bodo domačini poleg rednega samoprispevka darovali tudi les in drugo.«

Ivo Kuhar, predsednik tu-

rističnega društva Sempet-

»Zaupam občanom Sempet-

da bodo na referendumu gl-

sovali za podaljšanje samop-

speska v korist izgradnje

obnove šolskih stavb. S te

bomo omogočili končati

zastavljeni program.«

Emil Jug, direktor tekst-

ne tovarne Prebold: »Pr-

gram za podaljšanje refere-

duma je pravilno postavljen

Podprli ga bomo tudi v Pa-

boldu. Iz izkušenj vemo,

so občani še vsakič podp-

oziroma pametno odloča-

če je šlo za dobre programe

in tako bo tudi to pot.«

Zoran Razboršek, predse-

nik Krajevne skupnosti P-

trovče: »Petrovčani smo sv-

šolski problem že rešili in

ob prizadevanju vseh obč-

nov, zato med nami najb-

ne bo 19. decembra nikoga

ki bi rekel ne.«

Zaključimo lahko tako:

bi vsi odrasli vedeli, da

šola otrokov drugi dom

da v njej dobi najdragocen-

šo doto za življenje in da že

otrok s tem, kar se bo mla-

naučil vrniti dolg družbi, p-

tem bi vsi 19. decembra n-

ne pomišljali: glasovali bi

podaljšanje referenduma.

KROŽEK ZA

V celjskem Likovnem sa-

ljubitelje risanja in slikan-

nikom, ki želijo pridobiti

področju.

Vpišejo se lahko vsi, ki

zavzetosti za resno delo, d-

žek ali sekcijo in da so dop-

Krožek bo enkrat ted-

salonu Celje, Trg svobode

ma). Trajal bo od decembra

JAVE SPREJEMAMO DO

NEM SALONU VSAK DAN

OD 10. DO 13. IN OD 17. D

Število tečajnikov v ka-

prijavljenih presegalo zmog-

prijavljenimi opravljen te-

čaja obveščeni pismeno.

OBV

Skupščina občine Celje

obvešča lastnike motornih

podaljšanj

za leto 1972 od 6. do vsi

delovni dan, razen srede,

pa od 8. do 11. ure, v p-

lje — sobota št. 1 (sprej-

vrstnem redu:

AVTOMOBILI CE

10—01 do 30—00 6. dec

30—01 do 70—00 7. dec

70—01 do 100—00 9. dec

100—01 do 130—01 10. dec

130—01 do 160—00 11. dec

160—01 do 190—00 13. dec

190—01 do 220—00 14. dec

220—01 do 260—00 16. dec

260—01 do 320—00 17. dec

310—01 do 330—00 18. dec

330—01 do 440—00 20. dec

PRIKLOPNA VOZILA

10—01 do 23—00 CE 21. d

Ob priliki podaljšanja r-

vozil dobili vse potrebe

stojbino za javne ceste,

vozil v sprejemni pisarni

Vsi lastniki vozil morajo

izkaznico, zasebni lastni

traktorjev pa morajo p-

nih, zapadlih in prijavi-

Lastniki motornih vozil,

registrirani vozil, morajo

in prometno dovoljenje.

PRI NAS TEČE VODA

V Klancu pod Dobrno je na strmih predelih posejanih na desetine skromnih hišic. V njih je natrpanih celo po več družin. Daleč od vsakega razkošja. Toda tu je doma veliko bogastvo. To je zdrava, neusahljiva voda.

Pred leti je še ni bilo.

Zdaj pa teče tudi v sušnem obdobju.

Pred leti se je tu znašel izredno vztrajen človek. Ivan Dupelnik, po domače Petračev Ivan. Veliko ljudi ga dobro poznajo. Svojičas je praznoval šestdeseti življenjski jubilej. Po poklicu je mesar in mojster svojega dela.

In prav on je tisti, ki je znal spodbuditi vaščane k delom za napeljavo vodovoda. Ceravno je bilo težko, so vzdržali do konca. Sprejeli so tudi krajevni samoprispevek. On je oče vodovoda v vasi.

V ceveh, ki so s pomočjo težkih krampov naše svoje ležišče, tudi ob letošnji suši šum vode ni ponehal. Izpod vnožja znamenitega Paškega Kozjaka se na stotine metrov daleč čez hribe in doline nenehno pretaka najboljše sladko vince...

S. M.

AKCIJSKI ODBOR ZA SAMOPRISPEVEK

Da bi priprave na referendum za uvedbo samoprispevka v celjski občini teklo po začrtani poti, so odborniki celjske občinske skupščine na 34. seji imenovali akcijski odbor. Predsedniško mesto so zaupali podpredsedniku skupščine, prof. Jožetu Maroltu, za člane pa so imenovali: Janka Zevarta, Ivana Petauerja, Mitjo Pipana, Ivana Grobelnika, Oskarja Naglava, Jožeta Volfanda, Veljaka Repiča, Franca Petauerja, Slavka Vučajnkovo, Emila Rojca, Igorja Ponikvarja, Jaka Majcna in predstavnika izvršilnega odbora kulturne skupnosti.

AUREA USPEŠNO GOSPODARI

Ni še tako dolgo tega, ko se je kolektiv celjske Auree otepal z nekaterimi problemi, ki pa so jih uspešno rešili. Letos dosega ta, nekaj nad petdeset članski kolektiv, zelo lepe poslovne rezultate.

Med največje dosežke letošnjega poslovanja gre šteti na novo uvedeno proizvodnjo srebrnih kontaktov, za katere je na našem tržišču vedno večje povpraševanje. Kolektiv je novo proizvodnjo osvojil v izredno kratkem času ter se istočasno že uveljavil kot pomemben dobavitelj nekaterim največjim jugoslovanskim podjetjem elektronske opreme oziroma izdelkov.

Pomemben delež predstavljajo tudi kooperantski odnosi z mnogimi podjetji širše Jugoslavije. Kooperacija obsega okoli 40 odstotkov celotne proizvodnje, medtem ko odpade na proizvodnjo značaj 35 odstotkov, proizvodnja srebrnih kontaktov pa se je povzpela že na 25 odstotkov celotne realizacije tega prizadevnega kolektiva.

Kaj kažejo letošnji kazalci gospodarjenja? Predvsem to, da je kolektiv na vseh področjih dosegel lep razvoj in napredek. Realizacijo prvih devetih mesecev so dosegli v primerjavi z lanskim istim obdobjem z indeksom 150, celotni dohodek pa 149. Še zlasti je pomembna ugotovitev, da se je ostanek dohodka povečal na 160, osebni dohodki pa le na 121, kar kaže na to, da si v kolektivu kar najbolj prizadevajo ustvariti ustrezna sredstva za nadaljnjo razširitev in modernizacijo obstoječe proizvodnje. Zanimivo je, da so uspeli izboljšati tudi delitveno razmerje, tako da dajejo letos kar 40 odstotkov na sklade in 60 odstotkov za osebne dohodke. Vsekakor dosežek, ki bi bil v čast tudi marsikateremu drugemu podjetju.

Ker je bilo v zadnjem obdobju tudi precej govora o predvideni integraciji med Aureo in Zlatarno, smo v zvezi s tem naprosili za krajšo izjavo DRAGA KOSABERJA, direktorja podjetja, ki je povedal tole: »Dobre gospo-

darske rezultate, ki jih dosežemo, bi bilo možno še izboljšati, če bi se združili z Zlatarno, saj bi zmanjšali določene stroške. Istočasno pa bi veliko pridobili pri skupnem nastopanju na tržišču. Naš kolektiv se je odločil, da se fizično pripoji k Zlatarni, ker ni utemeljenih razlogov, da bi še naprej obstajali kot pravna oseba. Zlatarna je med drugim tudi naš dobavitelj srebrne žice za izdelavo srebrnih kontaktov, le-teh pa smo samo dosedaj predelali že eno tona. Stične točke torej obstoje, na vrsti pa je kolektiv Zlatarne, da pove svoje. Osebnostno smatram, da bi do integracije moralo priti, saj bi bili rezultati samo pozitivni.«

Tako torej v celjski Aurei. Lepi poslovni rezultati in jasna opredelitev za bodoče. Pripravljeni smo, da bodo v prihodnje ob zastavljeni poslovni politiki dosegali še večje rezultate, ki pa jih lahko bistveno oplemeniti tudi predvidena integracija. Zato s tem korakom ne kaže odlašati.

R. STRMCNIK

OPRAVIČUJEMO SE!

Dragi bralci, opravičujemo se vam, ker v 45. številki niste našli podlistka: Socialistična družba in religija. Natisniti ga nismo mogli zaradi tehničnih ovir. Opravičilo velja tudi avtorju.

Na 3. strani je bil spet skrat na delu in je zamenjal sliko šentjurškega župana Ačija Svetine in podpredsednika velenjske občinske skupščine Draga Tratnika.

Prav tako nam jo je zagodel na 17. strani, kjer prebirate priljubljeno rubriko Poznamo zdravilna zelišča? Pravilno se naslov glasi ALTHAEA OFFICINALIS, v nadaljnjem besedilu pa je v drugem stolpcu 14. vrstica pravilno »uropoetskega trakta« in ne ortopedskega, kot je bilo natisnjeno. Cenjenim bralcem se še enkrat opravičujemo in objavljam, da bomo tiskarskemu skratu stopili na prste!

ljubljska banka

Podružnica za kmetijstvo

CELJE, Vrnčeva 1

KMETOVALCI!

Naši strokovnjaki vam poleg bančnih uslug nudijo tudi strokovne nasvete.

PODPORA MOPRISPEVKU

žani Tabora so na nekem zboru volilcev podaljšanje plačevanja prispevka za šolsko izjavo v občini Zalec za na dve leti. Formirali soški odbor, ki bo sodeloval pri gradnji nove šole. Ta pravkar pričela graditi, tudi, da bodo izirali akcijo lesa, da tem omogočili nabavo opreme za šolo, ki bo idoma končana naslednjeto.

cej ostrih besed je bilo enih na račun izredno cest, zlasti o cestah — Loke, Tabor — Čr in Tabor — Pondor, v obupnem stanju. Zali so tudi popravilo mo Pondorju, ki je izredno ren, zlasti za živino in te ob narasli vodi, keravno nima nobene ograjova je bilo izraženo je, da se prenesejo ce občine nazaj na krajeskupnost, ker bi krajeskupnost bolje in ceneje, ala dela na cestah.

A. N.

BRO SO DELALI

ni kulturno umetniške-ruštva »Anton Askerca« v rškem šolskem centru v nju so se zbrali na redni konferenci in ugotovili, da je to delo.

novega predsednika va so izvolili dijaka iz srednje tehniške

KOVNIKE

začel z delom krožek za enen je predseem začet- osnovno znanje na tem

oleg nadarjenosti dovolj ključni v podoben kro- leto.

černih urah v Likovnem bi vohod Narodnega do- konca maja 1972. PRI- EMBRA 1971 V LIKOV- SOBOTE IN NEDELJE

mejeno. Če bo število kovnega salona, bo med ni bodo o začetku te-

TILO

za splošne zadeve, dlopih vozil, da bo istracije

0. decembra 1971 vsak do 19. ure, ob sobotah Skupščine občine Ce- arna) — po sledečem

TORNA KOLESA CE

001 do 15—000 23. dec. 001 do 18—000 24. dec. 001 do 22—000 25. dec.

PEDI CE

001 do 63—000 27. dec. 001 do 68—000 28. dec. 001 do 73—000 30. dec.

je bodo lahko lastniki e, kolke, plačali pri- obveznega zavarovanja

seboj veljavno osebno ah vozil, kombijev in tudi potrdilo o plača- nih.

to 1972 ne nameravajo trniti registrske tablice

Iz pisarne oddelka Pošne zadeve SO Celje

Brez besed

VRTI SE KOLO ZGODOVINE

Sredi med bohorskimi hostami je moj dom. Dobro se spominjam vsega, kar se je skozi desetletja odvijalo na Kozjanskem, vojne vihre pa tudi prvih partizanov. Se nazaj seže moj spomin. Do takrat, ko je trg Pilštanj pod mojim domom rasel v izobilju. Tudi poznejšega mrtvila nisem pozabil in hučo mi je danes, ko moram gledati nazaj, v čas, ko se je nekaj delalo.

Pred drugo svetovno vojno smo bili na Kozjanskem reveži, da nikoli tako. Nikoli ne bom pozabil, kako so se večji kmetje pogovarjali o nas, kočarjih, češ, samo z žlico je treba poropotati, pa bodo že prišli, kočarji. Morda bi res bilo še danes tako, da se ni kolo zgodovine obrnilo drugače. Danes kočarjem ni treba čakati, kdaj bo gospodinja zaročljala z žlico. Kmetje imajo polja lepo obdelana, pa tudi stroji niso redkost.

V Logu, vasi sredi Bohorja, je bilo pred drugo svetovno vojno vse polno majhnih kajžic, v vsaki izmed njih pa cel kup otrok, ki so težko čakali na očeta in mater. Zaposlitev se je težko dobila, zato smo meseca maja nabrali šmarnice in jih 32 kilometrov nosili peš v Celje na trg prodajat. S seboj smo vzeli koruzne žgance in suho sadje. Če je bil izkupiček dober, smo si lahko privoščili kosček konjske salame in štručko kruha.

Na Gorah pri Bistrici ob Sotli, kjer je znana božja pot, smo vedno, kadar je bilo romanje, nosili z bren-tami vodo iz doline za žejne romarje. Tako smo si služili denar.

Ko sem bil malo večji, sem bil pastir v Savinjski dolini, pozneje pa še hlapec.

Je že tako: Pilštanj, ki je bil nekdanj silno imeniten

kraj, je danes pozabljen, pozabljeni so njegovi zgodovinski spomeniki: pranger, cerkev, gradovi. Vse, kar je kdaj bilo v trgu pomembnega, je šlo že pred leti v dolino, kjer se sedaj razvija novi center tega dela Kozjanskega. Vedno rad pomislim na novo šolo, na nedavno zgrajeni spomenik mojim padlim tovarišem v zadnji vojni pa na kmetijsko zadrugo in novo šolo. Koliko vsega je naredilo v vseh teh letih po vojni! Kolo zgodovine je Kozjanskemu prineslo mnogo, mnogo dobrega. Zadovoljni bi bili, če bi nam zgradili še cesto, saj bi nas potem marsikdo prišel obiskat, ki sedaj sploh ne ve, kje smo. Prišli bi turisti iz Atomskih toplic, Rogaške Slatine in še od kod.

Vem, da bo tudi to enkrat. Zaupam v kolo zgodovine.

JAKA LESKOŠEK
LESICNO

ZLATIH PETDESET LET

V nedeljo, 21. novembra sta slavila zlato poroko Lucija in Franc Knez na Bregu 42 v Celju. Tu stanujeta celih 50 let od prvega dne, ko sta se vzela do danes, kar priča o njuni veliki skromnosti. Franc je železničar v pokoju in se je rodil pred 78 leti v Košnici pri Celju, Lucija pa je gospodinja. Doma je iz Šentvida pri Grobelnem, življenje pa je zagledala pred 71 leti. V njunem zakonu se je rodila hčerka, danes pa že imata vnuka. Vsi so na sliki. Naše ISKRENE ČESTITKE!

mala anketa

ZA PRAZNIK: KAJ DOSEGAMO, KAJ HOČEMO?

Je že tako, da se nam v dneh pred prazniki misli obrnejo v preteklost, na prehojeno pot in ozrejo v prihodnost, na naša upanja, želje, skrivna hotenja. Vsakdo jih ima. Nekateri velike, drugi male. Pa pustimo tiste čisto osebne ob strani. Poglejmo, kaj je bilo narejenega okoli nas, da lepše in boljše živimo, kaj bi še bilo lahko narejeno, pa ni bilo in kaj bi želeli, da bo nekoč. Seveda je največja želja nas vseh: mir, da bi v miru živeli in delali. Veliko smo že naredili in še več bomo lahko, vendar s skupnimi močmi in prizadevanji. Obiskali smo pet občanov v različnih občinah in jih povprašali: Kaj je bilo narejenega v vašem kraju do sedaj in kaj menite, kaj bo potrebno še storiti?

ANA REZINOVIČ, žena sezonskega delavca: »Prišla sem iz Bosne v Celje na obisk k svojemu možu, ki dela kot sezonski delavec v tem mestu. Na obisku sem in po slovo sem prišla. Mož odhaja v Zahodno Nemčijo, ker tu ne zasluži veliko, tako da le malo prihrani za družino. Tu pr: vas veliko gradite, pri nas v Zapču veliko manj. V mislih imam samo eno željo — kdaj bo dovolj kruha za vse doma?«

IVAN ZAPUSEK, kvalificirani zidar iz Laške vasi, dela v Železarni Store:

»Moje mnenje je, da smo precej naredili, lahko pa bi še več, če bi bili složni. Tega manjka nam, Slovencem. Mislim kar za vse. Drugače pa smo pri nas v Laški vasi kar dosti naredili. Mnogo hiš je novih, trenutno pa delamo ceste. Tu bi morala občina dati malo več denarja. Vsega ne zmoremo sami, časa ni, pa tudi: plače so pre-slabe. Pa še to za praznik: premalo zaupanja je v ljudeh. Pokvarili smo se.«

IVAN KOMPOLŠEK, upokojenec iz Kompol:

»Mislim, da nam ni še nikoli šlo tako dobro, kot nam gre zdaj. Tudi dela se precej. Pri nas v Kompolah smo po vojni kar precej naredili. Pa bi še radi tu: in tam kaj, pa zmeraj zmanjka denarja.

Ze če hiše pogledaš, vidiš, kakšen napredek je pravzaprav storjen. Ni, da bi človek kar kritiziral in klatil vsevprek. No, res smo veliko naredili. Tudi sami, s samopriskevki.«

STANKO DOLAR, sobople-skar iz Gotovelj pri Zalcu: »Veseli me, da smo v kraju, kjer živim, asfaltirali skoraj vse ceste, končno uredili tudi vodovod in delno kanalizacijo. V bodoče pa si želimo, da bi obnovili šolo, asfaltirali cesto od Gotovelj do Zaloga in Svete Jedrte ter položili vodovod v oba omenjena kraja. Vse skupaj pa bomo lahko dosegli, če bomo v občini enotni tako, kot do sedaj. To je prvi in edini pogoj za uspeh.«

BRANE STAMEJCIC, študent fakultete za sociologijo, politične vede in novinarstvo: Mislim, da smo v Celju letos dosegli precej. Celoten vtis pa nekoliko kvirajo težave, v katere je zabredla stara celjska industrija. Toda, tudi tu se obetajo lepši časi! In prav zato bi morali v prihodnje tem problemom posvetiti vse napore.

Različni odgovori, glede na različno problematiko, v svojem bistvu pa vendar enaki. Čeprav je bilo mnogo narejenega, bo potrebno še veliko, da bomo uredili vse, kar želimo. Pravzaprav vse tudi ne bo mogoče. Vsaj prehitro ne. Toda z voljo in delom bomo uspeli odpraviti vsaj tisto, kar nas v kraju, kjer živimo, najbolj žuli. Prepričani smo v to.

ŽIVLJENJE IN SMRT BEDNEGA IVANA ŠVARCA

V petek, 19. novembra je v redakciji Novega Tednika zazvonil telefon. Dežurni novinar je sprejel anonimni poziv, naj se nekdo javi v Soštanju, v Serčerjevi ulici 2. Po telefonu je bilo rečeno, da gre za podoben primer kot s Kozjanskega. Podoben ali hujši. Novinar je odšel na pot.

Serčerjeve ulice v Soštanju ni našel. Prišel pa je Heraja Serčerja naselje. Vzpenja se takoj nad železniško progo, nedaleč od hiše, kjer je živel Karel Destovnik — Kajuh. Med vilami v urejenih vrtovi in še lepšimi fasadami so posejane tudi skromne delavske hišice. Naselje je čisto, urejeno, lepo.

Hiša s številko 2 je na zunanji, na prvi pogled čedna, večstanovanjska enonadstropna stavba. Danes stanuje v njej pretežno upokoenci, pa tudi otrok ne manjka.

DOMOVANJE MRČESA

Takoj v pritličju stanuje troje strank. Vrata, troje vrat v polkrogu, tesno ena poleg drugih. Za enimi je bil nekoč dom Ivana Švarca. Prizadete stranke vedo povedati, da je sinoci tukaj umrl sedemdesetletni čevljar. Umrj v brezmejni bedi, samcat na svetu. Vrata v njegovo stanovanje so bila zaklenjena, ura je bila deset — Skoraj neslišno se je ustavil avto. Prišli so iz pogrebnega zavoda, da odpeljejo mrliča.

Smrad je udarjal skozi ključavnico. Veliko huje, tišokrat huje pa je bilo, ko so odprli vrata. Leta in leta neprečiščeno, nepometeno, neprežračeno stanovanje. V kotu zarjaveli štedilnik. Nekaj vode je preteklo, kar je ogenj zadnjič plapolal v njem. Po tleh zelen in črn plesniv kruh, pomešan s stariimi čevlji in posode polne zelene tekočine, sluzave, smrdeče. Prašiči bi se zastrupili, če bi jo jedli.

Odprta vrata so vodila v večji prostor, kjer je v polsedemem in polležečem stanju ležal mrtvi Ivan Švarc. Srdljivi prizor iz najhujše kriminalke se je ponovil. Omara, dvoje postelj, namesto posteljnine pa kupi neopredeljenih cunj, brez barve in starosti. Na enem je slonel na pol oblečeni pokojnik. Sivina sten, sivina oken, dvoje svetih podob, med njimi na steno prilepljena Titova slika. Tik nad Švarcovo glavico. Pa spet posode z zeleno umazano tekočino, po tleh plesnive fekalije in kraljestvo bolh. Na stotine, tisoče. Mrtega Ivana niso več razjedale, ker je bila njegova kri hladna. Kot grozd pa so se obešale na noge ljudi, ki so prišli po njega. Smrad in na tisoče bolh je pregnalo službenice pogrebnega zavoda. Odšli so v lekarno, da si s pomočjo desinfekcijskih sredstev utrejo pot do bednika Ivana Švarca.

TRI LETA PROŠNJA

Njegova najbližja sosedka Angela Dev je vedela povedati, da so tri leta opozarjali občino in se pritoževali pri sanitarni inšpekciji, pa ni nič pomagalo.

»Gospod Švarc je bil po smrti svoje žene popolnoma zapuščen. Težko je bilo za vse stanovalce v tej hiši, ker je golazen trosil povsod. Pred dvema mesecema je prišla odgovorna oseba iz občine in ker gospoda ni našla doma, je pogledala skozi okno in odšla. Potem je prišla še enkrat, obljubila, pa se ni nič uredilo.

Včeraj sem videla gospoda Švarca treznega. Od doma je odšel okoli tretje ure popoldne, od slabosti ga je zaneslo. Opoztekel se je, plačal še račun za elektriko, 600 dinarjev, samo za tokovino, ker je živel v temi. Ko je odhajal, ni mogel nič govoriti. — Imel je pokojnino, okoli 100.000 starih dinarjev, nikjer pa ni jedel.

Franca Skrabar, predsednik hišnega sveta, to popoldne ni bilo doma. Po pripovedovanju njegove žene je velikokrat odšel na občino v Velenje in se v imenu strank pritoževal ter prosil, naj poskrbijo za Ivana Švarca. Menda je celo v Ljubljano pisal...

Zlata Skrabar prav tako ve povedati, da je socialna delavka prišla in odšla. Tudi mož Skrabarjeve je šel na

občino tožiti. Pri Zvezi borcev je povedal.

Dežurni zdravnik dr. Rebernik je po prvem pregledu, kjer ni ugotovil nasilne smrti, zahteval sanitarno obdukcijo. Kaj je pokazala, ne vemo. »Takšne mizerije še nisem videl, pa sem zdravnik. Delal sem na našem jugu, pa kaj takega nisem videl. Strahota! Desinficirati sem se moral.

POSLEDNJI IVANOV DAN

Sledimo zadnjim uram pokojnega Ivana. Okrog tretje ure prejšnjega dne je dretar Švarc odšel iz svojega brloga. Sosedu je plačal tokovino in odšel v gostilno »Pri stari pošti«. Pil ni. V gostilni je padel skupaj in obračal oči. Da ne bi ponesnažil prostora, sta ga dva pograbila in odvelela na prosto. Tu je Švarc nekaj časa ležal, potem pa se je dvignil in šel proti domu. Prečkal je železniški prehod in kmalu obležal. Mimogrede je prišel delavec iz Hidromontaže in ga še našel živega. Na pomoč sta mu priskočila še dva fanta, brata Marjan in Sergej Gomboc, ter ga odnesli proti njegovemu domu. Potem je Gomboc ob 18.46 minut obvestil postajo LM. Medtem je predsednik hišnega sveta klical zdravnika. Ko je ta prišel, je bil Ivan Švarc že mrtev. Verjetno zaradi starostne onemoglosti. Takoj so ob-

vestili pogrebni zavod, ki pa mrliča zvečer ni odpeljal. Drugi dan, ob pol 12. uri, so prišli tretjič ponj in ga odpeljali. Nihče se zaradi mrčesa brez predhodne zaščite ni upal zraven.

OBČINSKO PRIZADEVANJE

V tem času je prinesla na postajo LM Štefka Prislana pismo, naslovljeno na ime Ivana Švarca. Njo je pokojni prosil še za časa življenja, naj dviga pošto zanj. Prejšnji dan je dvignila priporočeno pismo, ki ga je Švarcu poslalo občinsko sodišče oziroma sodnik za prekrške. Iz razgovora z načelnikom oddelka za splošne zadeve pri občinski skupščini v Velenju Maksom Podlesnikom smo izvedeli, da so v dogovoru s sodnikom za prekrške hoteli spraviti Švarca na občino in zato so mu poslali pismo, ker ni izpolnil določbe sanitarne inšpekcije. Radi bi se namreč dogovorili, da bi ga spravili v domsko varstvo, kar pa Švarc ni hotel slišati. Uporabljal je vse mogoče izgovore, med drugim je tudi dejal, da se bo oženil. »To je bilo nekako septembra meseca. Zabili smo ga v krajevni urad, od tam pa nas je povabil v gostilno, ker ni želel iti domov. Podpisal je zapisnik, da si bo stanovanje uredil oziroma njegova žena, potem pa smo se razšli. Še dvakrat sem ga videl na ce-

ISKRA Z OGNJIŠČA JE UMRLA

Približno pred tremi leti, ljudje niso znali točno povedati kdaj, je umrla Švarcova žena. Blazna je bila, priklenjena na posteljo na vate dolge mesece. Umrla je, razjedena od mrčesa, polna ran. Pa sta bila tako srečen zakonski par! Otrok nista imela, samo možak Švarc, priljubljen delavec, najprej čevljar, potem delavec pri gradbenem podjetju, je imel nezakonskega sina, te dni so ga iskali, da bi stopal za očeto vo krsto.

Od ženske smrti naprej je Ivan Švarc taval. Več kot tri leta. Brez redne hrane, toplenga ognjišča. Zaradi spomina nanj, se je hotel še enkrat poročiti.

Brezmejne bede ga je rešila smrt. Umazan, pojejen od mrčesa, nikdar pošteno sit, je našel svoj zadnji mir. Pokrit z odejo zemlje. Ta je za vse enaka. Za Ivana Švarca pa nekaj posebnega. Čista je.

To se je zgodilo sredi cvečnega Soštanj. Ne na razvpitem Kozjanskem.

Veš, Človek, svoj dolg?

ZDENKA STOPAR

OTROKOM BODO ŽARELE OČI

pravi Janez Žmavc, dramaturg v SLG Celje, ki je za najmlajše napisal ljubko igrice »Domača naloga na potepu« in v kateri bo Mojca nastopila v vlogi popularne Pike nogavičke!

Slovensko ljudsko gledališče v Celju je akcijo za novoletno praznovanje otrok in odraslih letos široko zastavilo. Tako bodo za najmlajše pripravili igrice Janeza Žmavca »Domača naloga na potepu«, za odrasle pa čudovito komedijo nemškega dramatika Horvatha »Figaro se ločuje«. Medtem ko bo premiera mladinskega dela že 12. decembra, pa bo za odrasle 17. decembra.

Pohvalno je zlasti to, da bodo letošnje novoletno praznovanje otrok pripravili trije organizatorji: Občinski sindikalni svet, zveza prijateljev mladine in SLG. Želja je, da bi bilo praznovanje za otroke čim pestrejši in veličastnejši. Zato so se odločili, da ne bodo drobili sredstev za organizacijo internih prireditev Dedka mrza ter obdarovanj. Tudi po mestu ne bodo stale pravilne hišice. Vse skupaj pa bodo prinesli v prostore gledališča, ki bo za nekaj tednov postal pravilčno mesto.

Zanimivo je, da so že skoraj vse šole rezervirale za ključne predstave. Med nji-

mi je tudi veliko šol iz okoliških krajev. Malo težje je še vedno pri delovnih organizacijah, ki se še niso prijavile, da bodo odkupile predstavo z obiskom Dedka mrza in obdarovanjem otrok. Organizatorji, ki pripravljajo letošnje novoletno veselje in radost našim otrokom, upajo, da bodo to v naslednjih dneh storili, kajti v gledališču morajo sestaviti vozni red predstav; ta pa bo prav v decembru izredno natrpan, saj bodo številni dnevi, ko bodo igralci na odru tudi po trikrat; seveda v treh predstavah.

Janeza Žmavca smo vprašali, zakaj je napisal igrice »Domača naloga na potepu«?

»V Celju se je drugače kot drugod pojavila potreba po takšnih novoletnih pravljicah, v katerih nastopa tudi Dedek mrz in to ne samo na koncu igre, temveč v sami igri. Ker takšnih pravljic ni, sem jo napisal iz praktične dramaturške nuje.

V igro sem vključil gozdna in druga znana čarobna bitja. V povsem novi pravljicični figuri pa se bo predsta-

vila Gozdna babica. Kot posebna domislica pa je, da bo Mojca nastopila v vlogi popularne Pike nogavičke.

Kako boste opremili predstavo?

»Lani je bila bolj »revna« oblečena, zato smo se v gledališču odločili, da letos otrok ne bomo prikrajšali za novoletno doživljanje. Bogata scena, kostumi, glasba, koreografija, v plesnih vložkih bo nastopil balet pionirskega

doma v Celju, igro pa režira Jure Kislinger.

Posebna prednost igrice?

»Delovne organizacije lahko pripravijo otrokom dvojno veselje: ogled pravljice in še obdaritev, zraven pa bo seveda tudi Dedek mrz.

Naša želja pa je, da bi v bogato okrašenem novoletnem gledališču čim večjemu številu otrok žarele oči!

T. VRABL

KARAVANA

PRIJATELJSTVA '72

Ni še leto naokoli, pa so se kljub temu že začeli pripravljati na Karavano prijateljstva, ki nas že deseto leto trdno povezuje z bratsko republiko Srbijo. Karavana prijateljstva je bila spontano sprejeta na pobudo časopisa Večer in od takrat naprej se vsaki dve leti srečujejo občini Srbije in severnovzhodne Slovenije. Akcija Karavana prijateljstva ima predvsem namen razširiti in poglobiti stike na področju kulture pa tudi gospodarstva. Trenutno sodelujejo z mesti Kraljevo, Čuprija in Sremska Mitrovica.

Z naše strani sodeluje v Karavani prijateljstva že trinajst štajerskih občin, pojavljajo pa se želje, da bi sodelovale še druge občine. Tako na primer občina Brežice.

Na sestanku koordinacijskega odbora za pripravo Karavane prijateljstva, ki je bil v četrtek v Mariboru v stavbi družbenih organizacij, so se dogovorili, da naj bi karavana prestopila meje Slovenije 7. junija 1972, ki je hkrati dan slovenskih izseljencev, njena prva postaja pa naj bi bilo Krško, kjer bi jih slovesno sprejeli, del udeležencev karavane pa bi tam tudi ostal. Naslednja postaja bi bilo Celje, kot končno postaja pa so določili Maribor.

V karavani bi bilo okoli 650 gostov, ti pa bi bili razdeljeni na tri skupine. V prvi skupini bi bili gostitelji naših izseljencev med drugo svetovno vojno. Drugo skupino bi predstavljali razni folklorni ansambli, kulturniške skupine, športne skupine, taborniki in drugi. V zadnji, tretji skupini, pa bodo predstavniki družbeno političnega življenja v krajih, odkoder bodo udeleženci karavane.

V Sloveniji bodo naši gostje ostali od šestega do devetega junija. Takrat bodo, vsaj po programu, tudi delavske športne igre, v počev za igre pa prideta Maribor in Celje.

Karavana prijateljstva, ki

bo prihodnje leto, je povračilo za prisrčen in tople sprejem, ki so ga doživeli udeleženci karavane iz naše republike lani. Zato je prav, da jim povrnemo njihovo gostoljubje v toliki meri, kot so ga nam pokazali ter da še bolj razvijemo prijateljske odnose. Prav zato bo vsaka občina formirala svoj občinski odbor za sprejem gostov. Vsakega gosta bodo tudi simbolično obdarili.

DRAGI BRALCI!

Prihodnja številka Novega tednika izide v četrtek, 9. decembra 1971.

Uredništvo

BRALCE

obveščamo, da bomo v prihodnjih številkah objavili razprave delegatov s celjskega območja na II. konferenci ZKS o socialnem razlikovanju.

Vse razpravljalce z našega območja prosimo, da nam pošljejo razprave za objavo!

Uredništvo

TEKSTILNA TOVARNA JUTEKS — ŽALEC

objavlja naslednja prosta delovna mesta

- DVA MOJSTRA oddelka v tkalnici**
Pogoji: strojni ključavničar ali tekstilni delavec — tkalec in 4 leta izkušenj v tkalnici
- DVA VLAGALCA OSNOV I**
Pogoji: poklicna šola strojno-ključavničarske ali tkalske stroke in po možnosti praksa v tkalnici
- TRI VLAGALCE OSNOV II**
Pogoji: nekvalificiran delavec — za priučitev v podjetju, dobra fizična kondicija

Informacije daje in prijave sprejema splošno-karodovski sektor podjetja.

TOVARNA OBUTVE PEKO — TRŽIČ

razglaš

za svojo prodajalno v **ROGAŠKI SLATINI**, Rogaška Slatina 93 prosto delovno mesto

TRGOVSKEGA POMOČNIKA

POGOJI za sprejem:
— kvalificiran delavec v trgovini,
— poln delovni čas,
— poskusno delo tri mesece.

Prijave sprejema Prodajalna obutve PEKO Rogaška Slatina, v roku 15 dni po objavi.

POMEMBNO POSLANSTVO

Svečanemu sprejemu, ki je bil minuli torek na Dobrni, ob srebrnem jubileju NOVEGA TEDNIKA, je prisostvoval tudi predsednik skupščine SR Slovenije variš SERGEJ KRAIGHER.

Novi tednik je v minulih petindvajsetih letih opravil in opravlja tudi sedaj, pomembno družbeno poslanstvo, je v svojem priložnostnem govoru poudaril JANKO ZEVART, predsednik Občinske konference SZDL Celje.

Jože Volfand, glavni urednik Novega tednika, je prejel posebno nagrado novinarju JURETU KRAŠOVČU, ravno te dni praznuje 23 let neprekinjenega dela v uredništvu Novega tednika.

V veliki dvorani Zdravilnice na Dobrni je bil minuli torek svečan sprejem, ki sta pripravila Občinska konferenca SZDL Celje in ČGP Celje iz Ljubljane, ob srebrnem jubileju našega časnika. Sprejema so se udeležili člani uredništva in kolektiva, predstavniki družbeno političnih organizacij in skupščine občine Celje ter sodnih občin, navzoč pa je bil tudi predsednik skupščine SR Slovenije, tovariš Sergej Kraigher.

Priložnostni govor ob tem pomembnem jubileju je imel Janko Zevart, predsednik občinske konference SZDL Celje.

lje, ki je orisal celotno razvojno pot časnika od prvih mesec po osvoboditvi pa do danes. Še zlasti je v svojem govoru poudaril, da je Novi tednik v minulem obdobju opravljal pomembno družbeno poslanstvo, da je bil veren zapisovalec vseh dosežkov in problemov minulih petindvajset let. Ko je govoril o pomenu časnika v teh letih, podčrtal tudi njegovo vlogo v sedanjem času, ko si na vseh nivojih prizadevamo za doseg poglobljenih demokratičnih in samoupravnih odnosov, pri čemer imajo ravno sredstva javnega informira-

nja pomembno mesto. Zavzel se je za to, da bi časnik resnično postal glasilo celotne celjske regije, saj med drugim predstavlja tudi pomemben povezovalni faktor v uresničevanju interesov delovnih ljudi celotnega območja.

V imenu uredništva in novinarjev je o nekaterih vprašanih dosedanje rasti in razvoja, ter bodočih nalogah, govoril novinar Jure Krašovec, ki je še zlasti poudaril to, da je bil Novi tednik vedno v najtesnejših stikih z ljudmi ter njihovimi problemi.

Navzoče člane kolektiva in povabljenе goste je pozdravil Mitja Gorjup, glavni urednik DELA, v sklopu katerega je kot posebna obračunska enota tudi Novi tednik, ter povedal, da je prepričan, da obstoje vsi pogoji, da se bo časnik tudi v prihodnje razvijal tako, kot terja čas in kot zahtevajo obsežne naloge, ki stoje pred njim, kot regijskim glasilom organizacij Socialistične zveze.

B. STRMONIK

ALI BODO VOLIŠČA OSTALA PRAZNA?

Če ne dobimo ceste, kakor se spodobi, ne bomo šli na volišča. Tudi ta grožnja se je slišala na sestanku predstavnikov krajevnih skupnosti prejšnji teden na Pevorju. Občani z območja krajevnih skupnosti Slivnica, Prevorje, Lesično in Kozje so preko svojih zastopnikov energično zahtevali modernizirano cesto preko Prevorja na Kozje, saj menijo, da so občani upravičeni. Burnemu sestanku so prisostvovali tudi predstavniki občinske skupščine Sentjur pri Celju, medtem ko iz Šmarje ni bilo ničesar, čeprav so bili povabljeni in največ spornega volišča poteka po ozemlju občine Šmarje pri Jelšah.

Predsednik krajevnih skupnosti Prevorje je v imenu občanov prebral precej dolgo poročilo, kjer jasno pravi, da vozi na progi Celje — Kozje vsak dan 27 avtobusov in to po cestišču, ki ga skoraj ne vzdržujejo. Razen tega dnevno uničuje cesto še večje število kamionov, ki vozijo les, predvsem italijanskih. Cesta je bila menda pred vojno dobro vzdrževana, zato menijo prebivalci, da dolž kozjanske ceste, da ni tako lahko bilo tudi sedaj. Občedalje večji rasti problema se rojevajo problemi, ki bi jih ne smeli prezreti. Prisotni so menili, da modernizacija ceste Črnomla — Lanina — Sevnica ni tako nujna kot pa njihova, ker je kozjanska cesta pač bolj bližja vez za Zagreb. Čuvalo se ogoljufane in odrinje, in zato zahtevajo, da se cesta redno vzdržuje, dokler ne bodo točno vedeli, kako kaj je z modernizacijo. Občani Kozjanskega zahtevajo, da pristojni ponovno kategorizirajo ceste in pregledajo obremenitev. Cesta Celje — Kozje naj se vnese v investicijski plan. Občani Sentjura in Šmarje naj kontinuirano planirajo modernizacijo ceste. Na sestanku so zahtevali tudi, da se o vsem kar najbolj informira slovenska javnost, ker mislijo, da pri tem nismo dosledni. Ena najmočnejših zahtev in hkrati tudi končnih sklepov pa je bilo, naj se ponovno predloži kozjanski cestni križ, po mišljenju Kozjancev

ni tak, da bi rešil probleme revne in zaostale Kozjanske. S kozjanskim cestnim križem se ne rešuje skoraj nič eden hudih problemov, saj bo asfalt po načrtih Kozjanske obšel.

—mis—

MOČ JE V ENOTNOSTI

V torek dopoldne je bila 7. seja občinske konference Zveze komunistov, na kateri so tudi sodelovala vodstva vseh družbeno političnih organizacij in občinske skupščine v Celju. Seji je prisostvoval tudi Sergej Kraigher. Celjski komunisti so razpravljali o rezultatih ankete o aktivnosti in pripravljenosti za delovanje članov Zveze komunistov, uvodno besedo k tej točki dnevnega reda je podal Polde Slapnik, o nekaterih aktualnih političnih nalogah Zveze komunistov in drugih družbenih dejavnikov v občini pa je spregovoril Stefan Korošec. Namen konference je bil, da zagotovi dosledno uresničevanje skupnih stališč in nalog družbeno političnih organizacij ter skupščine občine Celje v prihodnjem obdobju. Konferenca je ugotovila, da je temeljno družbeno ekonomsko izhodišče za integracijo vseh naporov in hotenj v nadaljnjem razvoju gospodarstva in družbe, srednjeročni razvojni program celjske občine. Akcijski program vseh subjektivnih sil in skupščine ugotavlja, da morajo v občini zagotoviti demokratično in preudarno razpravo o tem dokumentu.

Kozjanci so trdno odločeni tak, da bi rešili probleme rili so, da bodo svoje zahteve poslali na repulsko skupščino.

V akcijskem programu so tudi poudarili, da je kvalitetnejši razvoj samoupravljanja temeljna politična naloga vseh subjektivnih sil. Ustavna dopolnila, prisotnost konfliktnih situacij v delovnih organizacijah, zahteve po učinkovitejšem samoupravljanju in po krepljivi neposrednega samoupravljanja spodbujajo integracijo vseh subjektivnih dejavnikov, strokovnih vodilnih timov, samoupravnih organov in delovnih ljudi v delovnih organizacijah v prizadevanjih za boljše samoupravne in medsebojne odnose.

Skupni akcijski program, ki ga je sprejela konferenca, govori tudi o integracijskih procesih, o sedanjih naporih za stabilizacijo gospodarstva v celjski občini, o iskanju in zagotavljanju sredstev za uresničevanje osnovnih nalog na področju šolstva, zdravstva in otroškega varstva, kulture ter telesne kulture, o razreševanju konfliktnih situacij v delovnih organizacijah in o drugem.

O sedmi razširjeni seji občinske konference Zveze komunistov bomo spregovorili še v naslednji številki.

novi tednik
Gregorčičeva 5 Celje

Prisrčno vam čestitamo za današnji jubilej in vsočino vsem delavcem v uredništvu in upravi lista vse najboljše stop v duhu smo z vami na današnji proslavi in želimo uresničitev vseh želja ter načrtov vašega kolektiva stop darilo sledi vas vse pa tovarsko pozdravlja

col 5 +

dolenjski list +

splošna vodna skupnost savinja **nivo** celje

projektira in izvaja vsa dela s področja vodnih in nizkih gradenj.

Čestitamo vsem občanom za praznik republike 29. NOVEMBER.

TRGOVSKO PODJETJE
MODA CELJE

ČESTITA VSEM SVOJIM POTROŠNIKOM OB PRAZNIKU REPUBLIKE 29. NOVEMBRU.

Vabimo vas k nakupu za bližnje praznične dni.

TRGOVSKO PODJETJE SAVINJSKI MAGAZIN ŽALEC

ČESTITA VSEM OBČANOM IN
POTROŠNIKOM OB DNEVU
REPUBLIKE — 29. NOVEMBRU
IN SE PRIPOROČA S SVOJIMI
POSLOVALNICAMI.

SEDEMNAJST NESREČ V PONEDELJEK

Pomanjkljiva zimska oprema in zasnežene ceste
terjajo svoj davek

V ponedeljek je huje zapadel sneg in na naših cestah povzročil pravo zmedo, saj mnogi lastniki motornih vozil niso bili pripravljeni na zgodnjo zimo. V 24 urah se je zgodilo kar sedemnajst prometnih nesreč na cestah širšega celjskega območja. Najhujša nesreča je bila na avtocesti pri Mokricah, ki je zahtevala življenje dveh tujih državljanov. Osební avtomobil je nenadoma zapeljal na levo stran ceste in silovito treščil v tovornjak.

Tako je bilo v sedemnajstih nesrečah poškodovanih deset oseb, materialno škodo pa so ocenili na 135.000 dinarjev. Samo upamo lahko, da ostali zimski dnevi ne bodo tako katastrofalni. Kaj povzroča nesreče? Največkrat je to pomanjkljiva zimska oprema motornih vozil in nepripravljena hitrost ter zaviranje na mokri in zasneženi cesti.

Jovan SIPOSOV, iz Subotice, je v ponedeljek popoldne vozil s tovornjakom iz Sentjurja proti Grobelnemu. Nasproti mu je pripeljal z nepripravljeno hitrostjo voznik osebnega avtomobila Ivan GOLMAJER, 42, iz Celja, ki je pred srečanjem zaviral. Na zasneženi cesti je bilo to usodno. Golmajerjev avtomobil je zaneslo na levo. Oba avtomobila sta zapeljala v jarek, vsak na svojo stran. Pri tem je bil hudo poškodovan Golmajer, njegova sopotnika Franc DOBOVICNIK, 49, in Josip HLACAR, 49, oba iz Celja, pa sta dobila lažje poškodbe.

To je bila tipična nesreča za to vremensko obdobje.

Priporočamo vam več pazljivosti in dosledno upoštevanje zahtev miličnikov po popolni zimski opremljenosti, saj vam le ta lahko zagotovi večjo varnost.

M. SENICAR

TRGOVSKO PODJETJE

moda **CELJE**

NE ZAMUDI -
PRILOŽNOST
ZA
Jesen

EKSKLUZIVNI KOMADI JESENSKIH
PLAŠČEV IN OBLEK
V LEPIH MODNIH BARVAH
VAM NUDIMO PO UGODNIH
CENAH!

SE PRIPOROČAMO

KOLEKTIV POSLOVALNICE

VESNA CELJE

KOLEKTIV
TRGOVSKEGA PODJETJA

TEHNO-MERCATOR
CELJE

POKLANJA BRALCEM
NOVEGA TEDNIKA ROMAN

Januš Golec

TROJNO GORJE

5.

Ko se je nato dvignil ban Peter Erdedi, da kaznuje Uršulo z orožjem ter vrne Tahiju Susedgrad, so zbrali njeni zetje z Ambrožem Gregorijancem 3000 kmetov in so pod Susedgradom 3. julija 1565 bansko vojsko popolnoma razpršili. Odpor Heningovcev je bil zaman, ker je bil Franc Tahí leta 1566 ponovno vpeljan v svojo polovico Susedgrada ter Stubice, drugo polovico pa je prevzela kraljeva oblast, dokler se ne konča pravda z vdovo Uršulo. Zdaj je začel Tahí neusmiljeno preganjati svoje nasprotnike, a strašno zatirati tudi kmete, ki so se bili borili proti njemu. Razdor zasebnega značaja se je vedno bolj širil. Bil je sprva omejen na Susedgrad ter Stubice, kjer se je zdelo kmetom vladarstvo Tahija nepostavno in je bilo kljub temu kruto ter nasilno; a kmalu se je razširil tudi na druga gospodstva.

Ko je premagal Tahí svoje plemiške protivnike, je skušal z nasilstvom in strahovlado streti tudi odpor kmetov. Toda vse bi bili kmetje še pretrpeli, da jim ni ta volk v človeški podobi oskrnil družinskega življenja.

Kar s tlake so odgnali grajski pandurji Jurkovičevega otroka na Susedgrad, od koder ga ni bilo več domov. Ker otroka le in le ni bilo na spregled, je Jurkovič stopil sam na grad Sused in prosil grajsko služinčad, naj ga peljejo pred gospodarja. Starega ni bilo doma, prišel je sin Gabrijel in ga takoj nadržal, kako si je sploh drznil prestopiti grajski prag. Pri tem zasmehovanju je zavrelo v Jurkoviču. Stisnil je pesti in zavpil: »Vi spadate z očetom vred v svinjak, jaz sem danes tukaj, da zahtevam zadoščenje za onečastjenje otroka, ki ječi že dneve kot mučenica v ječi!« Fante se je stresel od jeze, pordečil, zgrabil za meč in se pognal proti meni, da bi me zabodel. Z roko sem mu iztrgal rezilo, ga prelomil na kolenu in za sabljo bi bilo tudi po mlademu plemenitniku, da me ni lopnil nekdo z nekaj trdim zašaj po glavi. Zbudili so me z mrzlimi polivi in spoznal sem, da sem zvezan na rokah in nogah. V obraz se mi je zarežal s peklenko zlobo, Bog mi grehe odpusti, plemiški vrag Gabrijel. Zabrutil mi je na glas, da mi ne vrne otroka. Gledal me je po tem škodoželjno in užival nad mojo onemoglostjo. Pljuvil sem mu v obraz. Z ostankom zlomljenega meča se je zakadil v mene na tleh ležečega in začel suvati v mene z rezilom, kamor je pač zadel in med mesarjenjem je preklinjal nebo in zemljo in prisegel, da ne bom videl nikdar več vlačuge, kateri sem oče!

Kaj se je zgodilo nadalje z menoj na gradu, ne vem, zavedel sem se šele čez nekaj dni na svojem domu, kjer so mi povedali, da mi je izključal grajski jastreb oči, me razsekal po obrazu in telesu, otroka pa drži še sedaj v svojih krcampjih! Ko sem stopil po mesecih zopet na noge, sem vzel v roke palico in naprosil sosedo Peretičevega Ivica, da me vodi za roko iz kraja v kraj po celi Sloveniji do Gradca, kjer bom tožil Tahija. Gospoda bo sodila Tahija na papirju in to pravico zahtevam od cesarja kot zadoščenje. Krvavi in že dolgo zasluženi obračun bodo napravili s Tahiji in njegovo družbo moji rojaki Zagorci in bratje Slovenci.

Pri nobeni pridigi še niso ihteli moški Pilštajnčani tako na glas kot ob tej pripovedi.

Ko se je poslavljaj slepec od njih, da bi nadaljeval pot proti Planini in Celju, so mu do solz ginjeni in hvaležni poljubljali palico in roke. Vsak se je hotel vsaj dotakniti mučenika očeta, katerega je vražja gospoda oslepila. Še tako živ in natančen opis Tahijevih trinoštev bi ne bil tako podžgal tlačanov, kakor jih je resnica, ki so jo na lastne oči videli. Uporna iskra, ki je že dolgo tlela, je povest hrvaškega brata razpihala, bilo bi treba samo zaklicati: Nad brezsrčno gospodo! in cela tolikanj miroljubna Bistriška dolina bi se bila dvignila, da maščuje z ognjem najbolj enostavne in najsvetejše človeške pravice!

III. POGLAVJE

Povest oslepljenega Pavla Jurkoviča je zapustila globok vtis. Iz orisa razmer drugod so uvideli Pilštajnčani, da so pri njih pravzaprav nebesa v primerjavi s Tahijevim kraljestvom po hrvaškem Zagorju. Vsak je bil prepričan v dno duše, da jim je slikal grajski kovač pekel kmečkega tlačanstva mnogo znosneje, kot je bil v resnici. Grajska kovačnica v Lesičnem je oživela koj po odhodu nesrečnega Jurkoviča in Pavel je postal čez noč ognjišče, ob katerem so se ogrevali ter navduševali tlačani iz Bistriške doline na boj za staro pravdo. Vsi so govorili: ko slačijo danes pri živih telesih graščaki kožo Hrvatom, bodo jutri tudi nam. Pomagati moramo drug drugemu. Tahijeva tlaka je hujša od turškega suženjstva.

Imel je Balakov Andrej zopet dobre čase ter pijače za mesece naprej, ko je raznašal puntarske novice iz kovačnice po pilštajnskem trgu. Sedaj, ko je videl ter slišal slepega Jurkoviča, je slikal tudi lastno enooko slepoto kot posledico grajske brezsrčnosti in si priboril med domačini mesto mučenika.

Le nekdo ni bil nič kaj vesel, da se je tako naenkrat ter iznenada poživilo kmečko gibanje okrog delavnic v Lesičnem. Ta nekdo je bila Pištelakova Ema, edinka najboljšega in glede premoženja najbolj trdnega tržana. Ni bila na zunaj krasotica, ker je bila izredno velike ter močne postave, pač pa res prava Emica po srcu in milem pogledu. Njena zunanost je razodevala žensko moč te neustrašenosti, njena beseda, oči in dekliški smehljaj so oznanjali, da še spijo v njej vrline, dobrote ter globokosti materinskega srca. Bili so tedaj trdi časi, ko je bila telesna moč v veljavi ter spoštovanju. Kdor je bil količkaj premožen in še na zunaj krepke postave, je nekaj pomenil.

Pištelakova Ema je bila daleč na okrog na glasu, da njej ni najti para glede telesne moči. Znano je bilo, da kot mladenka prelomi vsako konjsko podkev brez posebnega napora. Če je izbruhnil prepir med vinjenimi gosti, je zadostoval njen glas ali žuganje s prstom, pa so se prepirljivci pomirili v bojazni, da bi jih ne posadila na hladno. Domača in tuja grajska gospoda se je čudila njeni moči. Plemiči od daleč so jo vabili na grad, kjer je radevolje pokazala, da ji je podkev igrača in najtežji meč pero v roki. Ema je bila doma tudi na konju. Izurjenosti v sukanju na konju so jo zlahka navadili grajski orožarji. Moči njenih rok se ni mogel ustavljati še tako izurjen borec. Veliko stav je bilo dobljenih, ker tuji plemiči niso verjeli pravljici o goljatski trški deklici, dokler ni bil širokoustnež ob denarno stavo in se je še skotalil s konja.

(Se nadaljuje)

VSE ZA VAS POD ENO STREHO — VELEBLAGOVNICA

OVENSKI TRIM SE JE RODIL V CELJU

egov »očee« je profesor
e Goršič, zaposlen kot
kovni sodelavec pri Ob-
kem sindikalnem svetu,
pisija za rekreacijo in
ikalni šport

ne Goršič, človek rosnih
et, je opustil aktivno uk-
anje s športom in pre-
na — rekreacijo! Pred le-
se je zaposlil pri

etni znak slovenskega
mčka« je izrisal Miki Mu-
r.

inskem sindikalnem sve-
v Celju kot stro-
ni sodelavec pri komisiji
rekreacije in sindikalni
rt. Prav ta komisija je
udeleževanjem v rekreacij-
em športu dosegla takšne
pehe, da so prerasli ob-
ske meje in postali zanimi-
celo za središče republike
Ljubljano. Medtem ko je
ne Goršič s sodelavci za-
bolj z organiziranim na-
om sindikalnih športnih
r, je v zadnjem času v
to vključil tudi tekmoval-
e za sindikalno športno
čko. K temu, ga je vodilo
edvsem to, da marsikateri
srameznik zaradi pogojev in
polnosti ne more tekmovali
neki sindikalni ekipi. lahko
se s lastnim, samostojnim
lejštvoranjem izkaže in osi-
ji sindikalno športno znač-
ko. Samo v prvem letu je v
lju sodelovalo okoli 1000
ndikalnih športnikov, znač-
pa jih je osvojilo 400.
Podobna oblika rekreacije
irskih množic je znana po
eh bolj razvitih državah
rope, predvsem pa v ZR
emčiji. Pri nas so najprej
zmanjšani obliki začeli v
ubljani, v večjem merilu
v Celju.

Za osvojitve značke TRIM,
v pomeni v prenesenem
smenu uravnoteženje v
breškem telesu, je potreb-
aktivnost skozi vse mese-
in to v enem letu. V tek-
ovanju bodo zastopne šte-
ne športne panoge, pred-
tem pa tiste, ki so izrazito
i posameznike — streljanje,
iglanje, planinstvo, plava-
je itd. Vsak udeleženec bo
obil svoj karton, kamor bo
pisoval dosežene rezultate,
misija pa mu jih bo oce-
evala. Gre za poskus, da bi
misija pri republiškem sin-
ikalnem odboru za šport in
kreacijo v začetku uvedla
tekmovalne samo v tistih
činah, ki so za organizaci-
taksnega tekmovalja spo-
bne, rezultati in ugotovitve
pa bi služili kot napotek
temu, da bi TRIM postal
zan v vsej Sloveniji in da
ga poskušalo osvojiti čim-
e ljudi. Saj navsezadnje ne
te toliko za osvojitve znač-
ke, kot pa da človek po na-
ornem delu sodeluje v naj-
imernejših športnih pano-
ah. Počutil se bo bolj zdr-
ga in sposobnejšega na de-
nem mestu.

TRIM si preko Celja utira

ot v Slovenijo. Ker se je

ovenski TRIM rodil v kraju,

er so sindikalne športne

ne in tekmovalne za sindi-

kalo športno značko dose-

velik uspeh, lahko z upra-

čenostjo pričakujemo, da

bo tudi TRIM.

T. VRABL

KAM PLOVE CELJSKI NOGOMET?

Ali nogomet v mestu ob
Savinji stagnira? Kje so tisti
lepi časi, ko smo videli na
igrišču Olimpa, na Skalni
kleti ali Glaziji lep nogomet?
Slične komentarje lahko sli-
šimo od najbolj vročih navi-
jačev nogometa v Celju. A
teh je zelo malo, kajti veči-
na ljudi, ki so imeli edino
rekreacijo ob nedeljah popo-
dne na nogometnem igrišču,
so se sedaj preusmerili k
drugim športom. Nogomet je
ostal v Celju brez svojih na-
vijačev. Zakaj?

Zato, ker so uspehi mini-
malni in ker nogomet v Ce-
lju stagnira. To lahko potrdi-
mo z uspehi celjskih pred-
stavnikov v letošnji poj se-
zoni. Po končanem jesenskem
delu prvenstva je edini celj-
ski predstavnik v republiški
ligi ZNK Kladivar predzad-
nji. Predzadnji samo z 8
točkami in negativno goj raz-
liko 17:18.

Ce pa se vrnemo nazaj,
samo za tri mesece, slahko
vidimo, s kakšnim optimiz-
mom so štartali celjski no-
gometaši v prvenstvu. Tu je
bila zbrana dvajseterica do-
brih igralcev, v katerem moš-

tvu je manjkalo samo Franc
Hribnik. Vsi so si bili edi-
ni, da bodo zlahka osvojili
prvo mesto. Toda pozabili
so na najbolj bolečo točko
v celjskem moštvu — na vez-
ne igralce! In tu je bil zač-
etek konca. Brez Hribnika
nista znala igrati Zavski in
Kuder. Cerenjak je bil poško-
dovan, Artej ni dobival upo-
rabne žoge. S tem pa so se
vrstili porazi. Začetka priča-
kovani, pozneje pa nepriča-
kovani. In ko sta uspela na
Glaziji še Ilirija in Branik,
je bila usoda celjskega moš-
tva zapечатena. Sedaj lahko
upamo samo na to, da bo
tehnični odbor pripravil naj-
boljše moštvo, ki ga je še
ostalo in po povratku Hriber-
nika in morda Rebersaka vsaj
reši celjsko vrsto izpada.
Edino pozitiven uspeh so pri
Kladivarju dosegli v mladins-
kem nogometu, ko so osvo-
jili drugo mesto. V pokalnem
tekmovalju pa je potrebno
te mlajše igralce sedaj tudi
v naprej izkoristiti in jih vklju-
či v moštvo. Drugače bo ves
trud zaman. Pri pionirjih
pa so Celjani tako dosegli
popolni neuspeh z zadnjim

mestom v celjskem tekmoval-
nju, kljub temu, da imamo
kar sedem osnovnih soj na
celjskem področju.

Olimp je menjal trenerja.
Toda igralci se niso menjali.
Malo je novih, svežih moči.
Igra se šablonski nogomet,
ki je enak nekaj let nazaj.
Fantje so borbeni, toda, pra-
vega uspeha ni. Letos so os-
vojili 12 točk in so na raz-
predelnici šesti. To je več
kot smo lahko s takšno eki-
po pričakovali.

Vlado Glinšek se naprej
vodi Kovinar v Storah. Ti so
s pomlajeno in na novo zbra-
no ekipo osvojili 14 točk in
so četrti. Še največji uspeh
so zabeležili v letošnji sezo-
ni. Za vodečo ekipo zaosta-
jajo za dve točki in po uspe-
šnem spomladanskem prven-
stvu lahko osvojijo celo pr-
vo mesto. Toda pri tem bo
potrebno premagati Steklarja
in Kovinarja iz Maribora. Če
jim to uspe, bodo najboljši
celjski nogometaši v sezoni
1971-72. Vse to skupaj je gle-
de na uspehe pred desetimi
leti v Celju. Skromen obliž
na večne rane celjskega no-
gometa.

J. KUZMA

USPEŠNO DELO PARTIZANA

Pred dnevi so imeli člani
TVD Partizan v Preboldu
občni zbor, katerega so se
poleg članov udeležili še
predstavniki krajevnih druž-
beno-političnih organizacij.

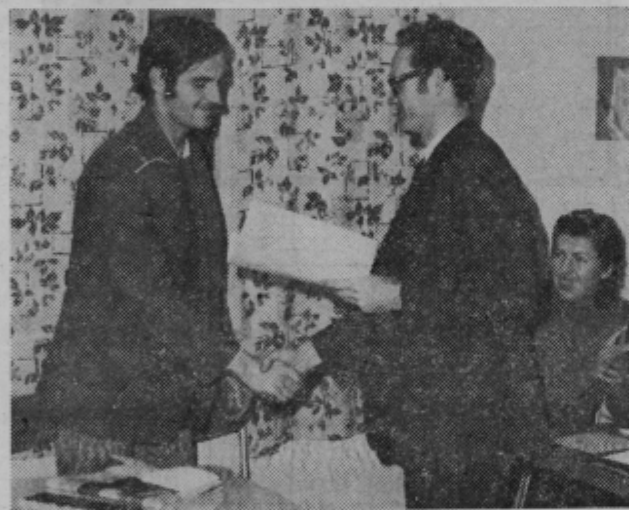
TVD Partizan je v pre-
teklem obdobju dosegel lepe

uspehe. V občinskem merilu
so zasedli naslednja mesta:
v smučanju drugo, v namiz-
nem tenisu tretje, v roko-
metu prvo, v nogometu tret-
je, v atletiki in plavanju zo-
pet prvo ter na jesenskem
krosu pri mladincih in mla-

dinkah prvo mesto. Poleg te-
ga pa so sodelovale tri eki-
pe v košarkarski ligi. Mla-
dinska ekipa je tekmovala v
medobčinski ligi in osvojila
4. mesto. Članska ekipa je
sodelovala v II. republiški
ligi ter je bila šesta. Z uvr-
stitvijo te ekipe niso bili za-
dovoljni, vendar je bila to
edina ekipa iz občine Zalec,
ki je tekmovala v republiški
ligi. Pionirji so prav tako
sodelovali v republiški ligi
in osvojili odlično drugo me-
sto, kar je doslej največji
uspeh košarke v Preboldu.
Udeležili so se tudi teka ob
žici okupirane Ljubljane in
še raznih drugih tekmovalj.
Tudi za rokometase so se za-
čeli bolj časi, kajti pri
osnovni šoli so asfaltirali
novo rokometno igrišče.

Tako vidimo, da je bilo
delo TVD Partizana v Pre-
boldu res uspešno ter da je
trenutno najboljše društvo v
občini Zalec. Za takšne us-
pehe gre priznanje članom
društva, predvsem pa učite-
lju telesne vzgoje na osnovni
šoli, Adiju Vidmajerju.

T. TAVČAR

Predsednik občinske konference ZMS Zalec Janez Kroflič
(desno) izroča priznanje prizadevnemu predsedniku TVD
Partizana Prebold Jožetu Hočevarju. Foto: T. Tavčar

SE CELJSKEMU PLAVANJU OBETAJO BOLJŠI ČASI?

Plavalni šport v Celju že lepo
število let stagnira ali celo malo
nazaduje.

Minili so časi, ko se je mladina,
polna želja po stiku z vodo, ma-
sovnno vpisovala v plavalni klub
Neptun; tisti časi, ko so prišli
pionirji in stik z morsko vodo na
tekmovalnih na morju, ko je bilo
celjsko plavanje v samem republi-
škem vrhu.

Večji klubi so se dobresedno ste-
pli, kam bodo prestopili nadarje-
ni celjski plavalci, ki so odhajali
na študij v Ljubljano — Dani Vr-
hovšek, Boris Orel, Aljoša Udovč.
To je samo nekaj imen.

Vaterpolisti so bili izredno kva-
litetna ekipa, Tone Goršič celo
član mladinske državne reprezen-
tance. Tudi skoke v vodo so gojili
v mestu ob Savinji, čeprav sanje
sploh niso imeli ustreznih naprav
in pogojev.

Bili so to zlati časi celjskega
plavanja. Takrat so zgradili bazen
ob ljubljanski cesti, takrat so im-
eli veliko načrtov, takrat so že
veliko govorili o potrebi po zim-
skem bazenu.

Toda od takrat se je veliko spre-
menilo.

Navdušenje med mladino je ugo-

snilo. Na morje hodijo pionirji
s starši in se ne zmenijo več za
tekmovalje in treninge ob morju.
Vaterpolisti odhajali na študij v Lju-
bjano, niso imeli več možnosti
za trening. V klubu je bilo vedno
manj denarjev. Vedno manj za-
gnanec, ki bi skušali držati pla-
valni šport v Celju na pozicijah,
ki si jih je v preteklosti s trudom
pridobil.

In zastalo je delo z mladimi.
Težko bi našli vse tiste vzroke, ki
so pripomogli k poraznemu stanju.
Kakršno je vladalo pred nekaj leti.
Potem pa je zopet krenilo na
bolje. Celjski pionirji so tudi v
jugoslovanskem merilu pomenili
klub, na katerega je bilo spet tre-
ba resno računati. Obeti so postali
z vztrajnim delom spet boljši. V
klubu so se menjavali trenerji,
dokler niso uvideli, da se je tre-
nasli v Celju, ki jim ime Neptun
ba nasloniti na trenerje, ki so
nekaj pomeni, ki delajo z ljube-
nijo in ne samo zaradi zaslužka.

Danes je veselje gledati pionir-
čke, kako spozirajo »kilometre,
kako se žele čimprej izpopolniti v
tehniko pravilnega plavanja.

Skratka — nastaja zopet ekipa,

ki bo ponesla ime Neptun po dr-
žavi, ki bo nadaljevala svetle tra-
dicije našega celjskega plavanja iz
pred desetih in več let.

Tudi vaterpolo bo zopet zaživel.
Starejši tekmovalci, ki so se po
nekajletnem premoru vrnili v ro-
dno Celje, so se zopet zbrali. Oči-
vili bodo to panogo za celj-
sko mesto, da bodo za zgled ti-
stim, ki se bodo prvi srečali z
njo. V nasprotju s prakso skoraj
vseh drugih slovenskih plavalnih
kolektivov so odborniki Neptuna
uvideli, da se plavanje in vater-
polska šola, ki jo kanijo uvesti
polo lahko samo dopolnjujeta, ni-
kakor pa ne moreta škodovati
polska šola, ki jo kanijo uvesti
drug drugemu. In morda bo vater-
v začetku prihodnjega leta, obet
za to, da bo tudi vaterpolo v
resnici znova zaživel.

Čeprav je res, da se brez celo-
letne možnosti za redni trening,
se pravi brez zimskega bazena, ne
da doseči veliko, bo Neptun vsaj
pripravil teren, da ne bo treba
čez nekaj let znova začeti iz
nič.

Samo z resnim delom se dose-
gajo uspehi in delo pri plavalnem
klubu Neptun je tako zastavljeno.
BORUT ALUJEVIČ

športne vesti

NOGOMET

NOGOMETASI ŠMARTNEGA JESENSKI PRVAKI

V I. skupini celjske nogometne podzveze se je odigralo zadnje
kolo prvenstvenega tekmovalja. Tekmovalje pa še ni popolnoma
končano, ker se morajo odigrati še dve zaostali srečanju med Breži-
cami in Vojnikom ter Šmartnim in Zrečani.

Rezultati 10. kola: Zalec — Celulozar 3:3, Straža — Šmartno
0:2, Senovo — Brežice 1:2, Opekari — Vojnik 1:1, Osankarica —
Ljubno 6:1 in Zreče — Papirničar 3:2.

Lestvica 1. skupine:

Šmartno	10	8	0	2	40:11	16
Osankarica	11	7	1	3	36:22	15
Ljubno	11	7	0	4	30:23	14
Celulozar	11	6	2	3	19:20	14
Brežice	10	6	0	4	21:11	12
Straža	11	4	3	4	14:13	11
Opekari	11	5	1	5	17:19	11
Senovo	11	5	0	6	24:33	10
Vojnik	10	3	2	5	24:15	8
Zalec	11	3	2	6	17:32	8
Papirničar	11	2	1	8	24:32	5
Zreče	10	2	0	8	15:34	4

T. Tavčar

KEGLJANJE

V KEGLJANJU MESNINE ZMAGOVALEC

Na štiristeznem avtomatskem kegljišču v Zalcu je bilo v petek
in soboto sindikalno prvenstvo občine Zalec v kegljanju. Nastopilo
je rekordno število ekip — 32. Rezultati do 35 let: 1. Mesnine 500
podrtih kegljev, 2. Feralit Zalec 479, 3. Tovarna nogavic Polzela 467,
4. SIP Sempeter 1. 461, 5. Feralit Zalec II. 458 podrtih kegljev itd.
Nad 35 let: 1. Hmezd Zalec 391 podrtih kegljev, 2. KIL Loboje
327, 3. Institut Zalec I. 303, 4. Feralit 260, 5. Obrtnik Prebold 203
podrtih kegljev itd. Zenske: 1. KIL Loboje 70, 2. Tovarna nogavic
Polzela 60, 3. Prosveda 1. 50 itd.

Prve tri ekipe so ob koncu tekmovalja prijele praktične nagrade.

CELJANI SEŠTI V PIRANU

Na reviji osmih slovenskih mest v kegljanju je celjska ekipa os-
vojila šesto mesto s 5145. podrtimi keglji. Nastopili so Vanovšek,
Kranjc, Veranič, Druškovič, Lubej in Dorn.

TURNIR ZT DAN REPUBLIKE

Na turnirju za Dan republike, nastopilo je 24 ekip, je zmagal
Šostanj s 827. podrtimi keglji, sledijo Store, Ingrad, Sempeter, Ko-
vinotehna, Hrastnik, Aero, Emo itd.

J. LUBEJ

SAH

LETOS KOMAJ TRETJI

Končano je tekmovalje v I. šahovski ligi, kjer so Celjani po
zmagi v zadnjem kolu nad Slovensko Bistrico s 5,5:2,5 osvojili ne
preveč dobro tretje mesto s 31. točkami. Lani so bili namreč prvi.

ZALEC PONOVRNO V PRVI LIGI

Šahisti Zaleca so se po zmagi v II. republiški ligi ponovno uvr-
stili v I. ligo, od kodar so lani izpadli.

S. PERTINAC

STRELJANJE

KOVINAR IN JAGER NAJBOLJŠA

Občinska strelska zveza Celje je priredila v počastitev dneva re-
publike zanimivo, toda tradicionalno srečanje celjskih strelcev in
celjskih družin. Tako je nastopilo 35 tekmovalcev in deset družin.
Po precej izenačeni borbi so v finalu najboljše mesto osvojili med
ekipami Storan, ki so zadel 1033 krogov. Sledijo: Celje I., 1025,
Tempo 1022, Celje B. 979, Tempo B. 959 in Avto Celje 942.

Med posamezniki pa je zmagal Tone Jager 268 krogov, sledijo:
Dečman (Ko) 266, Štor (Ko) 265, Hočevar (Tempo) 261, Brečko 258,
Dečman II. (oba Kovinar) 258, Dobovčnik (Celje) 256 ter Ahlik, Pe-
trič 255, Pihler in Petrovič 254 kroga.

jk

HOKEJ NA LEDU

NEPOTREBEN PORAZ PROTI C. ZVEZDI

Tudi celjski hokejisti na ledu so pričeli borbe za točke. V prvem
srečanju je gostovala v Celju beograjska Crvena zvezda. Domačini so
bili favoriti, toda doživeli so nepričakovan poraz. Crvena zvezda je
zmagala 3:2 (1:2, 0:0, 2:0).

Začetek je mnogo obetal. Vrtovšek in Čretnik sta povedla že v
šesti minuti 2:0. Pričakovali smo katastrofo gostov, ko so se le ti
zbrali in izenačili igro. Celjani so sicer zaradi boljšega drsanja ime-
li premoč, toda ravno to jih je stalo tudi obe točki. V preveliki že-
li za dosego golov so grešili v obrambi. Obramba, posebej pa Ko-
kaj in Podsedensek so imeli tokrat slab dan in dva protinapada sta
prinesla dva zadetka. Skoda! Dve izgubljeni točki na domačem igri-
šču lahko preprečijo Celjanom visoko uvrstitev.

Sicer pa je bilo srečanje na povprečni ravni pri katerem sta sla-
ba sodnika opravila svoje. V soboto bodo Celjani doma igrali proti
Vardarju.

jk

ROMUNI POKAZALI VEČ

Celjski Mestni park je tudi letos domačin jugoslovanske mladins-
ke reprezentance. V Celju gostujejo namreč naša in romunska mla-
dinska reprezentanca. V prvem srečanju so v nedeljo bili boljši gost-
je, ki so se pripravljali za to srečanje kar trideset dni. Zmagali so
3:1 (0:0, 1:1, 2:0). Za državno reprezentanco Jugoslavije igra tudi
Celjan Vojko Bratec, ki se je predstavil v prvem srečanju kot dober
branilec.

jk

MODELARSTVO

TIK PRED SNEGOM ZMAGA V ZAGREBU

Le nekaj dni preden je sneg pobelil naša športna igrišča so celj-
ski modelarji dosegli v Zagrebu lep uspeh. Na velikem mednarodnem
tekmovalju za osmi pokal republike Hrvatske so v disciplini jedril-
nic zmagali Celjani. Kot ekipa so premagali najboljše italijanske, av-
strijske in jugoslovanske tekmovalce. Zbrali so 3600 točk, kar je bilo
maksimalno.

Med posamezniki sta Celjana Peter Karner in Branko Leskovšek
osvojila prvo in drugo mesto. Najpreje sta zbrala 1260 točk in šele
v finalnem, posebnem nastopu je prvo mesto pripadlo Karnerju.
Vsekakor pa je ta uspeh ponovna potrditev, da so Celjani letos bili
najboljši v modelnih jedrilnicah.

jk

sindikalni šport

Končano je bilo predtek-

movanje v odbojki v okviru
sindikalnih športnih iger. In-
grad, Aero in Klima se bodo
pomerili za prvo mesto, osta-
le enakoplasirane ekipe po-
sameznih skupin pa za ostala
mesta. Nastopilo je 19 ekip,
ekipi Savinje in Zaporov sta
odigrali samo eno oziroma
dve tekmi in sta bili zaklju-
čeni iz tekmovalja. Prijav-
ljeni ekipi Cestnega podjetja
in Izletnika pa nista tekmo-
vali.

Lestvica po predtekmoval-
nju:

A SKUPINA:		
1. Ingrad	10	
2. EMO	8	
3. Postaja LM	8	
B SKUPINA:		
1. Aero	8	
2. Cezekarna	6	
3. Cinkarna	4	
4. PITT	2	
5. Zlatarna	0	
C SKUPINA:		
1. Klima	10	
2. Prosveda	8	
3. Cetis	6	
4. Kovinotehna	4	
5. Obnova	2	

Kočni vrstni red članic bo-
mo objavili prihodnjič.

V okviru SSI 1972 bosta iz-
vedeni v decembru še tek-
movanje v odbojki za starej-
še članice in jesenski del tek-
movanja v kegljanju za članice in članice.

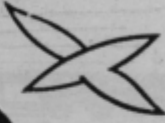
T. GORSIC

LIBELA

Celje

LIBELA S SVOJIMI KVALITETNIMI IZDELKI ZA ŠIROKO POTROŠNJO, INDUSTRIJO, KMETIJSTVO IN TRGOVINO SE PRIPOROČA IN ŽELI OB DNEVU REPUBLIKE MNOGO USPEHOV VSEM POSLOVNIM PRIJATELJEM.

ZA PRAZNIK REPUBLIKE, 29. NOVEMBER, TOVARNA

aero
CELJE

ČESTITA VSEM OBČANOM IN POSLOVNIM PARTNERJEM

STEKLAR obrtno podjetje - Celje

SPLOŠNO STEKLARSTVO • STEKLOBRUSILSTVO • STEKLOGRAVERSTVO • IZDELOVANJE OGLEDAL IN OKVIRJEV

izdelovanje ogledal in okvirjev.

VSEM DELOVNIM LJUDEM ČESTITAMO ZA 29. NOVEMBER.

Priporočamo se svojim odjemalcem.

AVTO CELJE, Celje

trgovsko podjetje na veliko in malo s servisi

čestita vsem svojim odjemalcem
in poslovnim prijateljem
ob DNEVU REPUBLIKE
in se jim priporoča s svojimi uslugami.

med štirimi očmi

ZAKAJ NE MORE?

Naj ti najprej povem, da nisem prišla kot devica v tvoj dom. Prvega fanta, ki mi je vzel nedolžnost, sem imela rada, toda kmalu me je zapustil. Vseeno pa sem v tistih kratkih mesecih občutila slast življenja v dvoje. Pročila sem se z drugim fantom, ki ga sicer nisem imela tako rada kot prvega, vendar je bil zelo dober z menoj. Sedaj sva poročena dve leti. Sprva sva bila oba zadovoljna drug z drugim, sedaj pa pride k meni v posteljo samo enkrat na teden ali celo dva. Tudi njegov vrhunec je zdaj mnogo hitrejši in le redkokdaj sem tudi sama zadovoljna. Pa kljub temu poskušam vse, da bi stanje spremenila. Dela popoldne in ko se vrne zvečer domov, ga prikažem z izdatno večerjo. Nato leževa. Nепrestano upam, da bo prišel k meni, on pa se obrne na drugo stran in spi. Zakaj? Ima drugo? Zakaj ne more več?

Milena

Draga Milena!

Kot vidiš sem moral tvoje pismo nekoliko skrajšati, ker ne smem spustiti nekatere podrobnosti. Praviš, da si imela prvega fanta bolj rada, kot imaš sedaj moža. Pomisli, ali to ne odraža tudi v odnosih v postelji z možem, ko prekrat pomisliš na prvega in premalo daješ drugemu. Žalost vse preveč živi med zakonce pravilo, da mož

jemlje, žena pa daje. Za spremembo bi morala tudi žena jemati. Obrne ti hrbet. Kaj meniš, ali si ni tudi sam kdaj zaželel, da bi ti »zlezla« pod odejo k njemu in ne vedno on k tebi? Nisi povedala, kakšno službo ima mož. Če je to kaj težjega, kjer ima veliko problemov, ga skušaj razumeti. Zvečer morda preveč misli nanje in se ne more sprostiti. S svojo nežnostjo in spodbujanjem bi mu lahko pomagala. Ne verjamem, da ima drugo. Morda le v tebi ni našel tistega, kar je hotel in se pač zadovolji s stanjem, takšnim, kot je. Tisto glede položajev imaš prav. Tudi tu je potrebna in povsem normalna menjava, pa naj ti bo še tako nerodno. Morda še to. V knjigi »Ljubezen med štirimi očmi« lepo piše pri obravnavi seksualnosti v pravljicah, da tudi volk ni mogel zadovoljiti Rileče kapice, ker je imel prepoln trebuh. Ta je nevaren za uspešno telesno ljubezen. Malo premisli in se mu bolj približaj. Videla boš, da bo potem lažje naredil tisto, kar meniš, da mora.

PREVEČ SEM PORASČENA

Dostikrat sem v zadregi, dragi Igor, ker sem povsod preveč porasčena. Ti, kot možki, mi boš vedel povedati, ali je to huda telesna napaka, ki moške moti, da se približajo dekletu. Jaz ne vem, ko me tako gledajo. Ali me zato, ker sem jim taka všeč, ali zato, ker jim nisem, pa zijala pasejo kar tako. Ne znam se že več obnašati. Vedno mislim, da v družbi zijajo samo vame. Pozimi še nekako gre, poleti pa je huje, ker sem bolj gola.

Silva

Draga Silva, telesna napaka porasčenost, večja ali manjša, ni, je pa dostikrat nevspečna in še večkrat za moške celo privlačna.

Odgovarjam ti kot možki, ko si me že vprašala. Estetska pa porasčenost ni, zato bi na tvojem mestu odstranil dlake, ki so najbolj vidne. Ohraniš pa lahko tiste, ki so samo mikavne in se tako izogneš buljenju vate, če te to res moti. Natureč mnoge moti to, da nihče ne »balji« vanje.

igor

SKOČIL ČEZ PLOT

SKOČIL ČEZ PLOT, bi rad, pa se bojim, da bi žena zvedela. Potem bi bil vik in krik v hiši, jaz pa si tega ne želim. Samo rad, tako rad bi malo spremembe. Moja žena je blaga in dobra duša, a kaj, ko me s tem ne zadovolji. Je takšna sprememba res tolikšen greh, da si ga ne bi smel privoščiti?

Janez s Pohorja

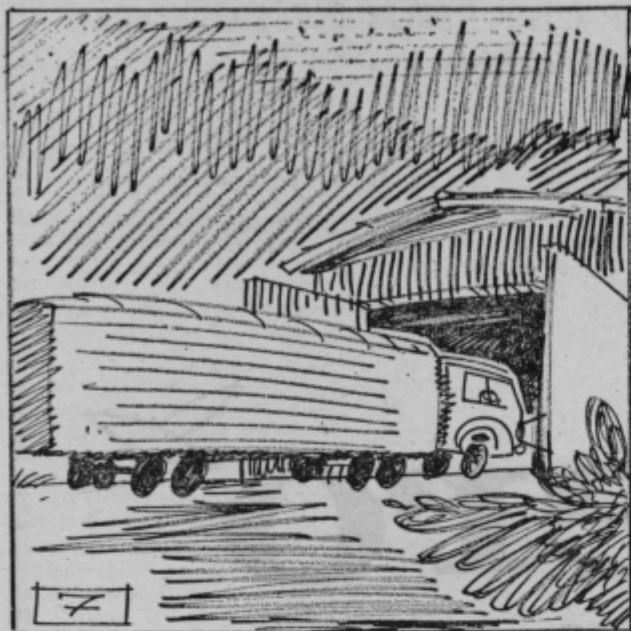
Dragi Janez,

ne vem, zakaj sprašujete mene, ko pa imate doma ženo, ki je tako blage narave, da bi vam skok čez plot prav gotovo odpustila, pri tem pa z zadovoljstvom ugotavlja, da ima Janeza, ki ima le še malo vesti, saj se pokesa in ji vse pove. Tako poskusite napraviti prvič, ko boste skočili čez plot. V drugo pa si boste najbrž premislili!

nataša

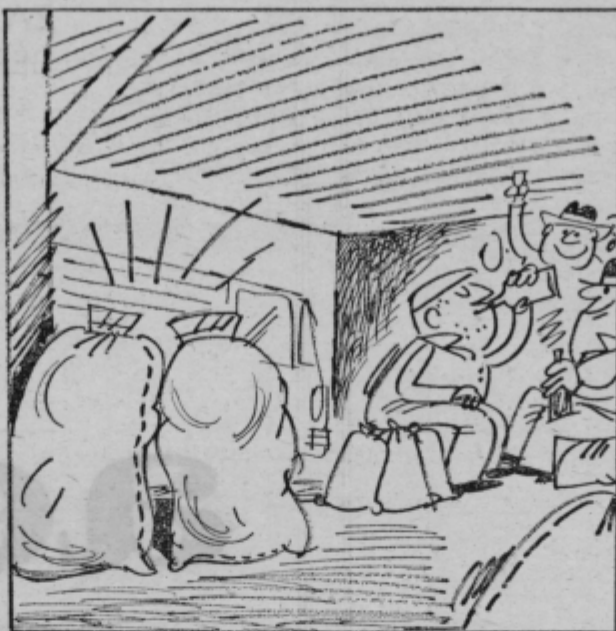
MED NEBOTIČNIKI

PIŠE IN RIŠE MARJAN BREGAL

7. Stenilo se je. Tovornjak je hrumel po avto cesti skozi neznano pokrajino. Po dolgih urah vožnje je zavil na samotno cesto in se ustavil pred napol razpadlim poslopjem. Gangsterji so razmaknili škripajoča vrata in tovornjak je izginil v temo.

Kaj se je hip nato dogajalo v podrtiji, si lahko predstavljamo! Rokomavhi so delili vreče z denarjem. Njihov

šef je dobil največji dve. — Vemo, dragi bralci, kaj je bilo v njih!

Zmikavti so zalili svoj uspeh s krepko pijačo, poglavarjevi vreči pa sta se medtem sklonili druga v drugi. »Klara, zdaj je čas!« je šepnil Paradižnik. »Ti se pomakni k onemu kupu vreč, jaz pa se zavlečem k tistimle vrečam tamle...«

Rečeno — storjeno!

Razbojniki so slednjič odvrgli prazne steklenice in odšli vsak k svojemu kupu, da naložijo plen na avtomobil. »Kdo mi je izmaknil vreči?« je tedaj zatulil poglavar rdeč v lica — od pijače in od silne jeze.

»Tako jo bomo videli!« je zarobantil razjarjeni šef in potegnil pištolo...

radio

VSAK DAN: poročila ob 5.00, 6.00, 7.00, 8.00, 10.00, 11.00, 12.00, 15.00, 18.00, 19.30 in ob 22.00. Pisan glasbeni spored od 4.30 do 8.00

PETEK, 26. NOVEMBRA: 8.10 Glasbena matineja; 9.05 Radijska šola za nižjo stopnjo — Zgodba iz NOB; 10.20 Pri vas doma; 11.00 Poročila — Turistični napotki za naše goste iz tujine; 12.30 Kmetijski nasveti — Inž. Vilko Stern: Kmetija kot stranski obrat in vir dodatnega zasluga; 12.40 »Čez polja in potoke«; 13.30 Priporočajo vam — 14.35 Naši poslušalci če-

stajajo in pozdravljajo; 15.30 Napotki za turiste; 16.00 »Vrtljaka«; 17.10 Človek in zdravje; 18.15 »Signal«; 19.00 Lahko noč, otroci! 19.15 Petnajst minut za EP; 20.00 Slovenski zbori tekmujejo; 20.30 »Top-pops 13«; 21.15 Oddaja o morju in pomorščakih; 22.15 Besede in zvoki iz logov domačih.

SOBOTA, 27. NOVEMBRA: 8.10 Glasbena matineja; 9.05 Pionirski tednik; 10.20 Pri vas doma; 11.00 Poročila — Turistični napotki za naše goste iz tujine; 12.30 Kmetijski nasveti — Inž. Franček Šivic: Uspehi opazovalne službe o gozdnem medenju v 1971 letu; 12.40 »Po domaču« z domačimi vizami; 13.30 Priporočajo vam — 14.10 Sobotno popoldne za mladi svet; 15.30 Glasbeni intermezzo; 16.00 »Vrtljaka«; 17.10 Gremo v kino; 18.15 Iz operetnega sveta; 19.00 Lahko noč, otroci! 19.15 Minut za našimi trideset leti; 22.20 Oddaja za naše izselence.

NEDELJA, 28. NOVEMBRA: 6.00

do 8.00 Dobro jutro! 8.05 Veseli tobogan; 9.05 Srečanje v studiu; 10.05 Se pomnite, tovariši! France Škerlj: »Država v državi«; 10.25 Pesmi borbe in dela; 11.20—13.00 Naši poslušalci čestitajo in pozdravljajo; 13.30—15.30 Nedeljsko športno popoldne; 15.30 Nedeljska reportaža ob 29. novembru; 16.00 Z domačimi ansambli in pevci; 16.30 Humoreska tega tedna — Trideset let v anekdotah; 17.05 V svetu opernih melodij; 17.30 Radijska igra — Michel Suffran: Mala nočna glasba; 19.00 Lahko noč, otroci! 19.15 Glasbene razglednice; 20.00 V nedeljo zvečer; 22.20 Vedre in vesele melodije za predvečer našega praznika

PONEDELJEK, 29. NOVEMBRA: 8.05 Radijska igra za otroke — Aleksander Marodić: Mak; 9.05 Vedri zvoki za prijetno razvedrilo; 10.05 Pesmi o republiki; 10.20 Viktor Konjar: Delegati na II. zasedanju AVNOJ-a (reportaža); 11.15 »Čuje se odmev korakov«; 12.10 Čestitke za praznik; 13.30

Zvone Križanič: Povezanost Slovencev z drugimi jugoslovanskimi narodi; 14.20 Pojo najbolj znani operni pevci našega časa; 15.15 Retija pevec in ansamblov domačih napevov; 16.00 Partizanski filmski junak; 16.30 Iz jugoslovanske filmske glasbe; 17.05 Prijubijeni jugoslovanski pevci zabavne glasbe; 17.30 Radijska igra — Dozorca Čosić: Odkritje; 19.00 Lahko noč, otroci! 19.15 Godala v ritmu; 20.00 Spoznavajmo svet in domovino; 21.15 Vedre melodije; 22.15 Zaplešite z nami.

TOREK, 30. NOVEMBRA: 8.05 Radijska igra za otroke — Karl Heinz Gies: Ko sem šel po snegu; 9.05 Parada popevk in zabavnih zvokov; 10.05 Simfonični ples in tapsoadi; 11.15 Po domače, vesele poskočnice; 12.10 Od melodije do melodije; 13.30 Od para žuljavih rok do gospodarskega giganta (reportaža); 14.05 Naši vokalni ansambli pojo narodne pesmi; 14.30 Z našimi majhnimi ansambli; 15.05 Rana šuklje: Orfej brez Evridike; 16.30 Lahka glasba; 17.05 Ples ob petih; 18.00 Vetr s sedmih strani neba; 19.00 Lahko noč, otroci! 19.15 Petnajst minut za EP; 20.00 Pol ure z našimi opernimi pevci; 20.30 Radijska igra — Ivan Cankar—Vasja Ocvirk: Aleš iz Razora; 22.15 Z jugoslovanskimi pevci zabavne glasbe

SREDA, 1. DECEMBRA: 8.05 Glasbena matineja; 9.25 Vedno lepe melodije; 10.20 Pri vas doma; 11.00 Poročila — Turistični napotki za naše goste iz tujine; 12.30 Kmetijski nasveti — Jože Kregar: Vrtna opravila v decembru; 12.40 Od vasi do vasi; 13.30 Priporočajo vam — 14.35 Naši poslušalci čestitajo in pozdravljajo; 15.30 Glasbeni intermezzo; 16.00 »Vrtljaka«; 17.10 Jezikovni pogovori; 18.15 Poročke s slovenskih festivalov; 19.00 Lahko noč, otroci! 19.15 Glasbene razglednice; 20.00 Simfonični orkester RTV Ljubljana v stereo studiu; 21.30 Od melodije do melodije; 22.15 S festivalov jazz

CETRTEK, 2. DECEMBRA: 8.10 Operna matineja; 9.05 Radijska šola za višjo stopnjo; 10.20 Pri vas doma; 11.00 Poročila — Turistični napotki za naše goste iz tujine; 12.30 Kmetijski nasveti — Inž. Tone Zafornik: Obnova matičnikov; 12.40 Pihalne godbe; 13.30 »Vrtljaka«; 14.30 Z ansambli Mojmir Soseca; 15.30 Glasbeni intermezzo; 16.00 »Vrtljaka«; 17.10 Koncert po željah poslušalcev; 18.15 Cetrt ure z ansambli Atila Sosa; 19.30 Iz katsetne produkcije RTV Ljubljana; 19.00 Lahko noč, otroci! 19.15 Petnajst minut za EP; 20.00 Cetrtkov večer domačih pesmi in napevov; 21.00 Literarni tokovi sedmih desetletij — X; 22.15 Iz sodobne evropske glasbe

NEDELJA: 9.30 ZDAJ ZAORI PESEM (Ansambel Milice) (Ljub) 10.00 KMETIJSKA ODDAJA (Zgb) 10.45 MOZAIK (Ljub) 10.50 OTROŠKA MATINEJA: Doktor Dolittle, Svet, v katerem živimo (Ljub) 11.40 MESTEC PEYTON (Ljub) SPORTNO POPOLDNE 18.00 MUCI ME, TODA LJUBI ME — italijanski film (Ljub) 20.00 TV DNEVNIK (Ljub) 20.35 STARE BAJTE — zadnja oddaja (Bgd) 21.25 VIDEOFON (Zgb) 21.40 SPORTNI PREGLED (JRT) PONEDELJEK 10.10 PESMI IN PLES NARODOV JUGOSLAVIJE (Bgd) 10.40 RISANKE (Ljub)

11.00 RADOST EVROPE — nastop učencev ljubljanskih glasbenih šol (do 11.45) (Bgd) 18.05 KLJUKCEVE DOGODIVSCINE — 9. del (Ljub) 18.35 RISANKA (Ljub) 19.00 MAKSIMETER (Bgd) 20.00 TV DNEVNIK (Ljub) 20.35 R. Meglič: MAJOR, USTRELJENI BOSTE — TV drama (Ljub) 21.20 DANES DRUŽINE VCERAJSNIH KOLONOV (Ljub) 22.10 GALA UNICEF — II. del (Ljub)

TOREK 10.10 SLOVENSKE LJUDSKI PLESJI (JRT) (Ljub) 10.40 P. Golia: JURCEK — mladinska igra (do 11.50) (Ljub) 18.15 OBZORNIK (Ljub) 18.30 ZABAVNE MELODIJE 45/46 (Ljub) 19.00 MOZAIK (Ljub) 19.05 SPANCI PRIPOVEDUJEJO — dokumentarna oddaja (Ljub) 20.00 TV DNEVNIK (Ljub) 20.35 ODPORNISKA GIBANJA V FILMSKI UPODOBITVI — GOL MED VOLKOV — vzhodnonemški film (Ljub)

SREDA 8.15 TV V SOLI (Zgb) 17.05 DOKTOR DOLITTLE — serijski barvni film (Ljub) 17.30 OBZORNIK (Ljub) 17.45 »KEJ JESENICE«: RADENA — prenos (Ljub) 19.30 NAS EKLAN (Ljub) 20.00 TV DNEVNIK (Ljub) 20.35 PRIX JAPON 71 — Carobna noč v prodajalni instrumentov (Ljub) 20.55 MONITOR (Ljub)

CETRTEK 17.45 VESELI TOBOGAN: Ljutomer — I. del (Ljub) 18.15 OBZORNIK (Ljub) 18.30 SVET, V KATEREM ŽIVIMO

MO (Ljub) 19.00 MOZAIK (Ljub) 19.05 ENKRAT V TEDNU (Ljub) 19.20 VSE ŽIVLJENJE V LETU DNI (Bgd) 20.00 TV DNEVNIK (Ljub) 20.35 CETRTKOVI RAZGLEDI (Ljub) 21.35 F. Zibek: NAPRAVITE SI TO DEŽELO SPET NEMŠKO — II. del (Ljub) 22.35 SIMFONICNI ORKESTER RTV VAM PREDSTAVLJA C. Franck: SIMFONICNE RIJACIJE ZA KLAVIR IN CESTER (Ljub)

PETEK 9.30 TV V SOLI (Zgb) 11.00 ANGLESCINA (Bgd) 14.40 TV V SOLI — ponovitev (16.10) (Zgb) 16.30 SMUK ZENSK ZA SVETO NI POKAL — barvni posnetek iz St. Moritza (Ljub) 17.45 I. Suhodolčan: NAOČNIK OČALNIK — III. del (Ljub) 18.15 OBZORNIK (Ljub) 18.30 GLASBENA ODDAJA (Bgd) 19.00 MESTEC PEYTON (Ljub) 20.00 TV DNEVNIK (Ljub) 20.35 SLAVNA IMENA: Audri Hepburn v filmu: LJUBI ZEN OPOLDNE (Ljub)

SOBOTA 16.30 MOSKAR OLIMPIJA: ZDAJ — prenos (JRT) (Ljub) 18.00 PO DOMAČE (Ljub) 18.15 OBZORNIK (Ljub) 18.30 MALI VITEZ — serijski film (Ljub) 19.20 MOZAIK (Ljub) 19.25 TV KAZIPOT (Ljub) 20.00 TV DNEVNIK (Ljub) 20.35 Stravinski-Bajart: POSVETEV POMLADI (Ljub) 21.25 FILMSKA BURLESKA (Suhodolčan) (Ljub) 21.45 ODDELEK S — serijski barvni film (Ljub) 22.35 POROČILA (Ljub)

POSLUŠATE JIH NAJRAJE

Pozdravljeni, dragi prijatelji zabavne glasbe. Pr

in upamo, da ste ji v soboto prishli. Precej nivoje je bilo, preden je vse steklo. In ker je pač vsak začetek težak, upamo, da nam ne boste prestrogi kritiki. Radi bi da bi bila naša oddaja resničen odraz sodelovanja z vami, zato vas še enkrat prosimo za pomoč. Več kuponov boste poslali, boljše bodo naše oddaje. In če nam poleg pošljete še kako kritiko ali predlog, kako oddajo še izboljšati, ga bomo zelo veselili.

Ze v soboto, 27. novembra bo ob 17.30 na sporedu radia Celje naša druga oddaja, ki bo nekakša vez med lestvicami. To bo, kot že veste, velika plošča, za katero je prišlo največ glasov.

Pa pogledimo, kako ste glasovali!

Največ glasov je prišlo za LP ansambla T. Rex z naslovom »Hot Love«. Povedali vam bomo, ne kaj več o tej zanimivi skupini. Skupaj z vami pa bomo seveda prishli niti kakim desetim pesmim s te plošče.

Na drugo mesto se je tokrat uvrstila najbolj iskana plošča lanskega leta, LP Neila Younga »After Gold Rush«, tretja je bila plošča iz letošnje slovenske popevke, četrti so bili Yes, peti pa je bil »Tarkus« grepu EL&P. Veliko je bilo glasovnic za plošče z narodnozabavno glasbo, ki pa jih nismo upoštevali, saj je naša oddaja namenjena izključno zabavni glasbi. Toliko za danes! Ne pozabite nam poslati novih kuponov in v soboto na ravnanje svojih sprejemnikov na našo valovno dolžino.

Vaš Branko.

Združeno podjetje za distribucijo električne energije Slovenije

ELEKTRO CELJE
Celje

čestita vsem svojim odjemalcem za 29. NOVEMBER.

tekstilna tovarna in konfekcija celje

Ob dnevu republike 29. NOVEMBRU čestita m o vsem poslovnim sodelavcem in občanom

Tovarna eteričnih olj
CELJE

čestita vsem poslovnim prijateljem za DAN REPUBLIKE.

TOVARNA VOLNENIH ODEJ ŠKOFJA VAS PRI CELJU

čestita občanom ob prazniku republike in se priporoča s svojimi izdelki.

EKSPLOZIJA V KOPALNICI

Vlekolikokrat smo že po-
gali in opozarjali na ne-
most pri praju z benci-
ni, toda kljub temu ne-
me mesec, da se ne bi zgo-
la nesreča.

Pred dnevi je strahovito
čilo v stanovanju STAN-
JANCICA v Selcah. 19-
na hči Marija je kopali-
ni prala delovno obleko z
beninom. Vključen je bil tu-
pralni stroj. Nenadoma se
je zazdelo, da stroj čudno

šumi. Stopila je k njemu in
odprla vrata, kjer se v stroj
siplje pralni prašek.

Povečala je, da je zagleda-
la iskricke, trenutek za tem
pa je močno počilo. Marijo
je vrglo v vrata kopalnice.
Zaradi opeklin so jo morali
odpeljati v celjsko bolnišni-
co. Škodo v stanovanju —
eksplozija je precej poško-
dovala stene, vrata in okno
pa so ocenili na približno
15.000 dinarjev.

VLOM V AGROTEHNIKO

Neznanec je ponoči skozi
straniščno okno vlomil v
skladišče poslovalnice Agro-
tehnika v Aškerčevi ulici v
Celju. Iz izložbenega okna v

prodajalni je ukradel motor-
no žago, vredno približno
5.000 dinarjev in po isti poti
zapustil trgovino.

SMRT V PREDORU

IVANA ZUPANICA, 53, iz
Bobovega pri Ponikvi so le-
tos upokojili. Pred tem je
delal pri železi.

Pretekli teden je obiskal
še železniško postajo na Po-
nikvi in se potem v slabem

vremenu vračal domov. Pre-
dvidevajo, da je hotel ob že-
lezniški progi skozi predor
v Lipoglavu. Ta pot pa je bi-
la zanj usodna. Pripeljal je
vlak in ga povozil. Bil je
mrtev na kraju nesreče.

PREVORČANI VLAMLJALI V CELJU

Od avgusta sem je mar-
terega lastnika avtomobi-
v Celju krepko bolela gla-
ko je zjutraj opazil, da
njegovo vozilo ponoči obli-
al neznanec in pokradel
je bilo vrednega. Vsi
edovi številnih vlomov v
ebne avtomobile so kazali,
je na delu premetena
specializirana skupina ta-
ev.

V teh dneh je delavcem
prave javne varnosti Celje
postaje milice Sentjur
pelo odkriti povzročitelje
avobolov. Celotna skupina
iz okolice Prevorja in šent-
rski občini, vlamljali pa so
avtomobile parkirane za
ležniško postajo v Celju,
Cuprijski in Kocenovi uli-
na Cesti na grad in na
mem Starem gradu.

V skupini so bili MARJAN
UPAN, 19, iz Straške gorce,
OZE POLSAK, 20, iz Lopa-
s, MARJAN KROFL, 18, iz
trivice, FRANC GERZINA,

20, iz Prevorja in mladolet-
nik N. N.

Vlamljali so pričeli mese-
ca avgusta. Njihova pot se
je končala 18. novembra. Iz
avtomobilov so kradli pred-
vsem tehnične predmete več
je vrednosti, zadovoljili pa so
se tudi z manjšimi stvarmi.
Verjetno je skupina izvršila
kar 25 vlomov v avtomobile,
seveda pa bo to dokazalo še
le sodišče. Osumljeni so tudi
več tatvin avtomobilskih de-
lov, tako da število kazni-
vih dejanj znaša 37 vlomov in
tatvin.

Na Upravi javne varnosti
v Celju so nam povedali, da
nekateri oškodovanci niso pri-
javili vlomov v avtomobile,
saj so pri skupini našli več
materiala, kot je prijav. Za-
to si lahko tisti, ki tatvin ni-
so prijavili, ogledajo pred-
mete na UJV Celje.

Pri približnih cenitvah zna-
ša vrednost odtujenega bla-
ga 30.000 dinarjev.

»MINERVA« — ŽALEC tovarna za predelavo plastike in kovin Zabukovica

razpisuje
prosto vodilno delovno mesto

TEHNIČNEGA VODJE PODJETJA

Poleg splošnih pogojev se za delovno mesto zahteva še:

- visoka izobrazba — tehniške smeri in 2 leti de-
lovni izkušnji ali
- višja izobrazba tehniške ali organizacijske smeri
in 4 leta delovnih izkušenj
- poznavanje tehnologije kovin
- organizatorske sposobnosti

Vloge s podrobnim opisom dosedanjih zaposlitev
z dokazili o izobrazbi sprejema 10 dni po razpisu
Minerva Žalec — Zabukovica 63310.

poznamo zdravilna zelišča?

MATERINA DUŠICA - THYMUS SERPYLLUM

Majaron je do 20 cm vi-
soka rastlina z močno ole-
senelo koreniko, iz katere po-
ganjajo številna tanka, le-
žeča ali plazeča, gola ali dia-
kava pa tudi kocinasta ste-
bla. Obrastla so z listi raz-

aromatični vonj in malo gre-
nak okus. Planinske rastline
imajo močnejši vonj. Rast-
lina ima rada suhe, sončne
prostore vse do visokih pla-
nin. Raste po travnikih, na
nasipih, nabrežinah ob su-
kih gozdovih, ob potih, po
skalah in zidovju. Vsa rast-
lina vsebuje poleg eteričnega
olja še grenko snov serpinin,
čreslovine, saponine ter rud-
ninske snovi.

V domačem zdravstvu ra-
bijo čaj kot zdravilo za slabe
žilve, želodec in zasiljena
dihala. Materina dušica me-
hča sluz in pospešuje njego-
vo izločanje, zato je ume-
stna njena uporaba pri kašlju,
oslovskem kašlju, bronhial-
nem katarju, naduhi itd.
Zaradi grenkih snovi poma-
ga pri neredni prebavi, po-
manjkanju apetita, pri na-
penjanju ter pri nespečno-
sti odraslih in otrok. Na
splošno se čaj iz materine
dušice pripravlja v obliki
preliva, ena čajna žlička za
eno skodelico kroga in ga
pijemo po potrebi večkrat
na dan. Čaj iz materine
dušice dajejo tudi živini proti
kašlju in črevesnim boleznim,
pri trebušnih krčih pa da-
jejo tudi obkladke.

BORIS JAGODIČ

ličnih oblik in velikosti, ki
so skoraj usnjati ter večinoma
pokriti z žlezastimi pikami.
Rožnati do temno škrlatni
cvetovi so združeni v
podolgovata socvetja. Cveti
od maja do septembra. Ma-
terina dušica ima značilen,

horoskop

21. marec
20. april

24. sept.
23. okt.

Načrt vam bo spodletel, ker
v odločilnem trenutku ne bo-
ste imeli dovolj volje, da bi
ga uresničili. Možnosti v po-
ključu.

V prihodnjih dneh boste ime-
li ogromno dela in nobene
koristi. Finančni izdatki vas
bodo spravili v veliko zadre-
go.

21. april
20. maj

24. okt.
22. nov.

Prijatelj vam jo bo zagodel,
a se bo kasneje izkazalo,
kdo je imel prav. Denarnica
bo prazna, a se boste iz-
vlekli.

Zdaj se ni čas, da bi raz-
mišljali o izboljšanju svojega
položaja. Najprej bi morali
navsezati stare stike.

21. maj
21. junij

23. nov.
21. dec.

Svojega partnerja preveč za-
nemarjate, to pa se vam
lahko maščuje. Izkoristite
velikodušno ponudbo in si
oddahnite.

Ovira, pred katero ste, ni
tolikšna, da je ne bi mogli
preskočiti. Pazite le, da ne
boste skočili predaleč.

22. junij
22. julij

22. dec.
20. jan.

Predlog v zvezi s službo
vas bo navdušil, vendar ga
dobro premislite. Pričakujete
lahko obisk in povrhu še
presenečenje.

Deležni boste mnogih kom-
plimentov, ki pa vsem ne
verjemite preveč lahkomišel-
no. Prišlo bo do zapletov
srčne narave.

23. julij
23. avgust

21. jan.
18. febr.

Imate nekaj težav, ki bi jih
z lahkoto premagali, če bi
videli vse okoliščine. Ob kon-
cu tedna boste vedeli, kaj
storiti.

Preganjaj vas bo občutek,
da ste ga polomili, a stvar
dobro premislite. Vse vaše
odločitve bodo v resnici edi-
ni izhod.

24. avgust
23. sept.

19. febr.
20. marec

V družinskem okolju bo pri-
šlo do nesoglasja, a ne po
vaši krivdi. Ne vračajte part-
nerju milo za drago, raje
stvar prespite.

Dnevi, ki so pred vami, vam
bodo v marsičem razjasnili
položaj. Ne nasedajte govori-
cam, sprejmite pa dober na-
svet.

humor.

Mladi komponist je prine-
sel Händlu svoje najnovejše
delo. Ta je vzel zvezek in ga
pazljivo prelistal od začetka
do konca.

— Zares prekrasno! je
zklklkl.

— Oh, maestro, presrečen
sem, je odvrnil komponist in
se hotel še naprej zahvalje-
vati.

— Prekrasno! ga je prekl-
nil Händel. — Le kje ste do-
bili tako dober notni papir?

VSAM MESEC 100 NAGRAD

ŽREBANJA 15. decembra 1971, 15. januarja 1972

VSAMOKRAT:

- 1 avtomobil VW 1200
- 1 pony expres
- 3 radijski sprejemniki
- 5 ročnih ur Darwill
- 50 kartonov piva Pils, v vsakem tudi 6 kozarcev
- 15 long-play plošč
- 25 pivskih garnitur, v vsaki 3 litrski vrčki

Na notranji
strani
kronskih zamaškov
posamezne črke
vaše velike sreče,
v časnikih
pa objavljamo
nagradne kupone.

VSAM DAN pivo talis

Priimek
Ime
Ulica
Pošta, kraj

Zberite
po 9 zamaškov
talis Pils
Obenem
z ustreznim

številom
izpolnjenih
kuponov
jih pošljite
na naslov:
talis, Maribor,
Meljska 10.

Priimek
Ime
Ulica
Pošta, kraj

Priimek
Ime
Ulica
Pošta, kraj

Priimek
Ime
Ulica
Pošta, kraj

Priimek
Ime
Ulica
Pošta, kraj

Priimek
Ime
Ulica
Pošta, kraj

Priimek
Ime
Ulica
Pošta, kraj

VELIKA NAGRADNA IGRA

sledite

OD 5. NOVEMBRA DALJE V

VELEBLAGOVNICI

IN V

**13. PRODAJALNAH
TRGOVINE NA MALO**

Pri nakupu za vsakih polnih 100 din dobite kupon

NAGRADE:

- barvni TV sprejemnik Gorenje
- pralni stroji
- hladilniki
- štedilniki
- moške in ženske obleke itd.

ZATO

sledite

VEDNO IN POVSOD

TRGOVSKO PODJETJE NA VELIKO IN MALO
TEHNO-MERCATOR
CELJE

ŽREBANJE KUPONOV »T« — 29. DECEMBRA 1971
BARVNI TELEVIZOR IN VRSTA LEPIH NAGRAD

cetis celje

GRAFIČNO PODJETJE

Čestitamo vsem delovnim ljudem
in poslovnim prijateljem
ob PRAZNIKU REPUBLIKE
29. NOVEMBRU

GOZDNO GOSPODARSTVO CELJE

z gozdnimi obrati:

CELJE, LAŠKO, ROGAŠKA SLATINA,
VITANJE, SLOVENSKE KONJICE, ŠENT-
JUR, ŽALEC, PODČETRTEK, VRANSKO
ter obratom za gradnje,

Šestita vsem
občanom ob prazniku republike 29.
NOVEMBRU.

mali oglasi

Vsaka oseba v našem oglaševanju stane 0,30 din za naročnike N tednika, 0,80 din pa za ostale. Za oglase pod šifro pa je treba doplačati 2,00 din.

PRODAM

POSTELJI in pisalni mizici za šolarja ugodno prodam. Na Otoku 1 pritličje desno.

EDILNIK električni in hladilnik »HIMO« poceni prodam. Korošec Jožica Cesta na Dobravo 51 Celje.

RAVO mlekarico s teličkom in kolesa za gumni voz 13 col z nabirami prodam. Korošec Rudi, Glinsko 7 a Ljubljana Skofja vas.

ISO z nekaj zemlje pri cesti poceni prodam. Stanislav Kalčić Liboje 52, Petrovče.

ENO prodam. Ponudbe pod »Senov«.

VE zazidalni parceli z gradbenim dovoljenjem 6 km iz Celja idealna lega — malo proč od hrupa motorizacije prodam. Informacije Glavač Rajko, Kersnikova št. 28 Celje od 13.—15. ure.

RABCU pri Labinu (ob morju) napredaj, novozgrajeno trosobno stanovanje. Cena ugodna. Priložnost za delovne organizacije. Ponudbe pod »Rabac«.

VTO Union DKW F-11 prodam po ugodni ceni. Jernej Alojz Grajska vas 41 Gomilsko.

UHINJSKE elemente »Marles«, oljni štedilnik, električni štedilnik, televizor »Grand«, radio in hladilnik prodam. Ramšak Milojka, Market Dolgo polje Celje.

RZNE plašč bizam skoraj nov za visoko osebo in švicarski dvovrstni tkalski in pletilni stroj prodam. Vprašati vsak dan od 19.—21. ure pri Pinc Henrika, Celje — Trubarjeva 2.

RAKTOR opremljen za gozdarsko prodam. Pačnik, Resnik 21 Zreče.

MECKI mlin, mlatilnico in vajavko vse v dobrem stanju prodam. Cena ugodna. Pušnik Ivan, Glinsko 2 Skofja vas.

ENISKE ovčarje 8 tednov stare prodam. Rečica 14 Laško.

IAT 750 dobro ohranjen prodam. Smole Jože Pređenca 4 Šmarje pri Jelšah.

ARMONIKO — klaviško 80 basno prodam. Teharje številka 25.

OSKVIC — letnik 1964 v voznem stanju prodam. Informacije telefon 20-63 Celje.

ISO z vrtom prodam. Stokir Milena Jamova 18 Celje.

EDILNIK — levi »Proleter« prodam. Kranjčeva 4 Polule Celje.

OBILO primerno za vsa dela prodam. Špes Ignac, Ljubljana 71 Skofja vas.

TROSKI voziček — globok, dobro ohranjen prodam. Šuster — Trubarjeva 53 a Celje.

LIN (žrnjle) za žito — nov — premer kamnov 22 col, prodam. Gorišek Matevž, Goričica 2, Sentjur pri Celju.

EC STO kostanjevih drogov prodam. Dostop možen s tovornjakom. Čremožnik Stanko, Lokavica, Šoštanj.

ALNICO kompletno ugodno prodam. Ogled od 17. ure dalje. Jesenek, Slance št. 6, Teharje.

ADIO znamke RIZ UKV prvovrsten vsled selitve takoj ugodno prodam. Vprašati in ogled Ulica 29. novembra št. 38, prvo nadstropje.

OVO leseno montažno garažo prodam. Alojz Plahuta, Lopata 24, Celje.

OZD izmere 2,5 ha v okolici Celja ugodno prodam. Re-

be pod Bližina Celja.

ODDAM ogrevano garažo in več sob dekletom. Na Rebru 13 a Celje.

ISCEN garažo na Dolgem Polju ali v centru. Informacije telefon 39-11 interna 48.

KMETIJSKI kombinat Hmezd — Sadjarstvo »Miro-sana« prodaja vse vrste sadnih drevesc in vrtnic vsak dan od 14. ure. Vsak torek pa od 7. do 17. ure. Priporočamo jesensko saditev.

PETELINČKE — brojlerje naravno pitane si lahko nabavite vsako soboto popoldan. Valilnica Šmarjeta — Skofja vas.

STANOVANJE

MLAD zakonski par brez otrok išče sobo in kuhinjo ali večjo sobo s souporabo kopalnice v Celju ali bližnji okolici. Ponudbe pod »Zima«.

ODDAM sobo tistemu dekletu, ki bi v popoldanskem času varovalo štiriletnega otroka. Zglasite se v popoldanskem času na naslov Gregorčič Hedvika, Zdravstveni dom Celje (Vložiče).

SOBO centralno ogrevano oddam starejšemu moškemu. Ponudbe pod »Poseben vhod«.

DEKLE išče ogrevano sobo v centru mesta. Ponudbe pod šifro »Center«.

OPREMLJENO sobo s tremi posteljami ugodno oddam. Plečnikova 11.

MIREN, pošten starejši fant išče opremljeno sobo v centru ali na Otoku po možnosti s posebnim vodom. Nudim nagrado 400.00 din. Ponudbe pod »Čimpreja«.

NA stanovanje sprejemem so-stanovalko, Mariborska 178 Celje.

ZAPOSLITEV

DRUŠTVO upokojencev občine Slovenske Konjice razpisuje prosto delovno mesto vodje — točaja v Klubu upokojencev v Slovenskih konjicah. Prednost imajo upokojenci z gostinstvo vodje — točaja v delovnega mesta po dogovoru. Upravni odbor Društva upokojencev Slovenske Konjice.

SNAILKO za eno uro dnevno (honorarno) sprejememo takoj. Zglasite se v Bife »Park« Celje — Maistrova 2.

FRIZERSKO pomočnico in vajenka sprejemem. Ber-

nad Peter, Frizer, Nazarje.

BRIVSKO frizersko pomočnico in vajenka sprejemem takoj. Hrana in stanovanje preskrbljena. Doravec Ivi-

ca Gor. Straža 111 Novo mesto.

VAJENKO za cvetličarno sprejemem. Hrana in stanovanje preskrbljena. Mlajč. Cvetličarna Velenje — Sa-

leška 22.

GOSTILNA blizu Celja išče poštenega dekleta srednjih let za pomoč v kuhinji — večja nekaj kuhanja. Ponudbe pod »Zanesljivaa«.

LESNA INDUSTRIJA

BOHOR

Sentjur pri Celju

Čestita vsem poslovnim prijateljem za
DAN REPUBLIKE 29. NOVEMBER.

ELEKTROTEHNA

TRGOVSKO, UVOZNO IN IZVOZNO PODJETJE
Z ELEKTROTEHNIČNIM MATERIALOM

NUDI

v svojih prodajalnah:

CELJE — Stanetova ulica 16

VELENJE — Prešernova ulica

SLOVENJ GRADEC

- ves elektroinstalacijski material
- elektromotorji, hidroforji
- vodovodni in sanitarni material
- keramične ploščice
- akustika, radio in TV sprejemniki z nadomestnimi deli
- kuhinja GORENJE
- gospodinjski aparati: hladilniki, štedilniki, pralni stroji

VABIMO VAS K UGODNEMU
NAKUPU!

KUPIM

FIAT 750 od 1969 letnika naprej ali VW od 1967 letnika naprej kupim. Ponudbe pod »Devize«.

MANJSO hišo v širši okolici Celja kupim. Ponudbe pod »Nujno«.

STARE oljnate slike in okvirje ter starinsko pohištvo kupim. Maček, Prežihova 54, Celje.

FIAT 750 kupim. Ponudbe pod »Fiat«.

ENOSOBNO vseljivo stanovanje v Celju kupim. Ponudben pod »Plačam v gotovini«.

ISCEN do 3 sobno stanovanje ali novejšo hišo z vrtom do 150.000,00 din. Plačam tudi z devizami. Informacije Lučvik Brečko, Ulica 1. maja 40, Hrastnik.

RAZNO

SPREJMEM žensko za osem urno varstvo otroka na domu. Kalafatič Dragica, Slandrov trg 23 Zalec.

ISCEN posojilo 250.000 S. din — avgusta 1972 oddam stanovanje. Naslov dobite v Trafiki pri Avtobusni postaji.

VDOVEC s svojim stanovanjem želi spoznati sebi — primerno žensko od 24 do 28 let. Ponudbe pod »Resno se mi oglasi in dobro Ti bo«.

ZIDARSKI obrtnik s solidno skupino prevzame dela ob obali čez zimo. Ponudbe pod »Solidno«.

DNE 10. novembra dopoldne sem v Celju od Stanetove ulice do Avtobusne postaje izgubila očala z zlatim okvirjem. Poštenega najditelja prosim, da mi sporoči svoj naslov. Plešnik Marija, Lipje 10 Velenje.

ISCEN gospo, ki bi pazila dojenčka štiri ure dopoldan. Plačam 200,00 din. Ponudbe pod »Jenkova«.

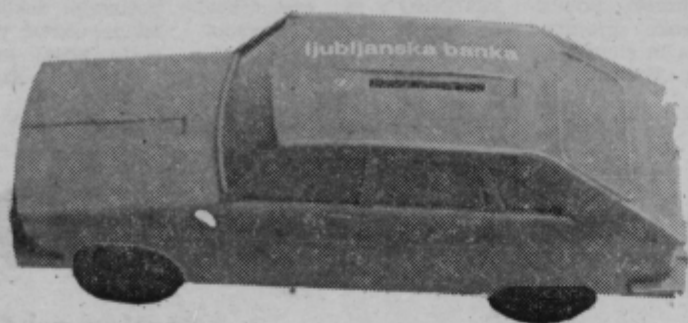
SOBO in kuhinjo oddam za osem urno varstvo otroka. V pošte pridejo upokojenke, ali ženske, ki so v popoldanskem času proste. Lahko tudi dve ženski, ki sta izmenično zaposleni ali zakonci z otrokom. Ponud-

REKLAMNA PRAZNIČNA PRODAJA

V VSEH **merx** MARKETIH

Mesni narezek	150 g Carnex	2,80 din
Mesni narezek	100 g Carnex	2,00 din
Dimljena pašteta	100 g 29. nov.	2,30 din
Vino Veseli Martin Šmartno	1 l	6,40 din

ter velika izbira ŠAMPANJCEV — KK G. Radgona
po znižanih cenah

**AVTOMOBILČEK
VESELJA
NAJMLAJŠIM**

LJUBLJANSKA BANKA
podružnica Celje
pravi naslov za denarne zadeve

V naših enotah pričakujemo mlade varčevalce.

KOVINOTEHNA
EXPORT
IMPORT

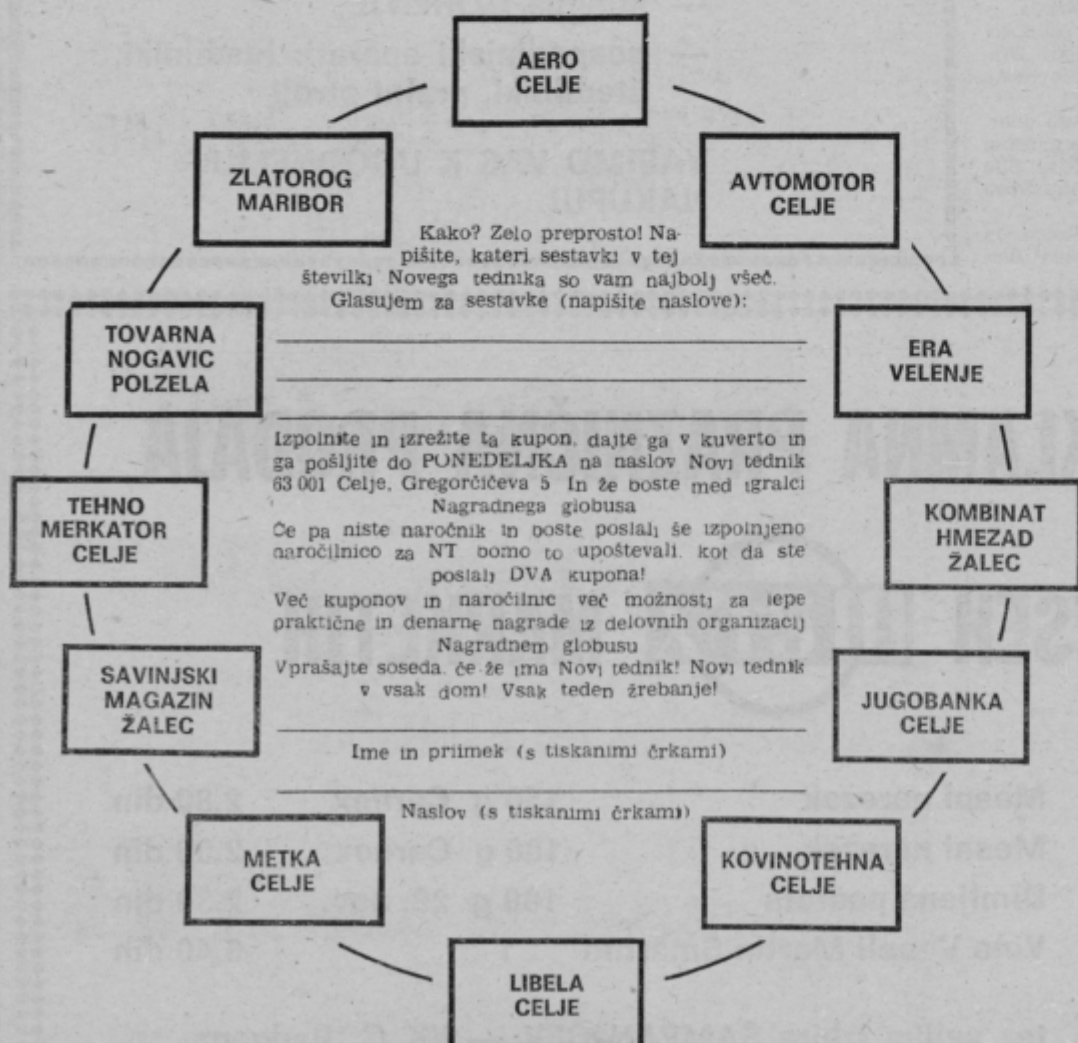

Vse tehnično blago od orodij in strojev
nudi **BLAGOVNICA**
IDEAL CELJE

V NOVI TRGOVSKO-POSLOVNI HIŠI PODJETJA,
MARIBORSKA 7

*Vsem svojim odjemalcem in poslovnim
prijateljem čestitamo ob DNEVU
REPUBLIKE 29. novembru*

KUPON 10

NAGRADNI GLOBUS DANES NAGRAJUJE TEHNO - MERCATOR

IZŽREBANCİ SAVINJSKEGA MAGAZINA

Nekateri bralci se pritožujejo, češ da ne bi smeli dovoliti udeležencem naše nagradne igre poslati po več kuponov. Ampak, da bi lahko vsak poslal le po enega. To se seveda ne da. Pri vseh igrah na srečo velja, da imajo igralci na voljo obilo možnosti za uspeh. Po drugi strani pa tudi mi želimo, da bi časnik popularizirali. Vendar ste najbrž opazili, koliko naših igralcev se je že oglasilo v uradništvu po nagrade! Na koncu igre pa jih bo nekaj sto. Pa še to vam zaupamo — že razmišljamo o novi igri. Tako boste res imeli še mnogo, res mnogo možnosti za uspeh. Za nagrado! V uradništvu seveda iskreno želimo, da bi prišlo na vrsto čimveč bralcev!

Kajti res ni še nič prepozno.

Za deveto kolo smo prejeli 795 kuponov. Vidite — število igralcev se nenehno dviga.

Izžrebanci Savinjskega magazina so tila:

Fanika Hudej, Radeče 69
Martin Jug, EMO, Celje
Toni Badovinac, Petrovče
Marija Hernavs, Sentjur 133
Marta Golob, Topolšica 26

Vsi izžrebanci prejmejo darilne pakete Savinjskega magazina v Zalcu.

Iskrene čestitke. Dobimo se v ponedeljek, 6. decembra 1971, ob 17. uri v uradništvu.

Danes nagrajuje Tehnomercator — z bogatimi darilnimi paketi.

Naslov izpolnite
s tiskanimi črkami

NAROČILNICA

Podpisani

kraj _____ ulica _____ št. _____

pošta _____ naročam časopis

»NOVI TEDNIK«
začnite mi ga pošiljati dne 197

Obvezujem se, da bom v redu plačeval naročnino.

V _____ dne 197

podpis naročnika

TEHNO -
MERCATOR

Audi 100: športne lastnosti. Audi 100: komfort. Audi 100: tehnika.

V športni, komfortni razred avturicamo tri tipe vozil Audi 100: Audi 100 s 80 KM, Audi 100 s 90 KM ter Audi 100 s 115 s 100 KM.

Vsi trije Audi 100 imajo udobne sedle za pet oseb,

velik prtljžnik s prostornino 650 litrov,

ventilacijo širokega obsega,

ki omogoča zamenjavo zraka v 15 sekundah,

lahko s pogonom na prednja kolesa.

Najcenejši v športnem komfortnem

razredu je Audi 100 s 80 KM,

od 0 na 100 km v 13,5 sek., hitrost 170 km/h,

poraba 8,9 l navadnega bencina

na 100 km (DIN).

Po naročilu z ali brez avto.

Vse informacije in preizkusne vožnje pri
AUTOCOMMERCE, Ljubljana, Trdinova 4
in pri predstavništvih: Beograd — Kataničeva 18,
Zagreb — Varšavska 4, Sarajevo — Kralja Tomi-
slava 19, Novi Sad — Bul. M. Tita 9, Skopje — Orce
Nikolov 29, Reka — J. Polić Kamova 19, Split —
Ulica prvoboraca 101, Koper — Verdijeva 2, M. So-
hota — Trstenjakova 1, Titograd — Bratstva i Jedin-
stva 12

AUDI NSU

Trgovsko podjetje na veliko in malo

TEHNO-MERCATOR CELJE

čestita vsem svojim potrošnikom
za DAN REPUBLIKE 29. NOVEMBER
in jih vabi k nakupu

Nagradno žrebanje kuponov

29. decembra 1971

Barvni televizor in vrsta lepih nagrad
naše novoletno darilo

ZA 29. NOVEMBER, DAN REPUBLIKE
ČESTITA

OBRTNO PODJETJE ELEGANT CELJE

VSEM SVOJIM ODJEMALCEM IN
POSLOVNIM PARTNERJEM.

ZDRUŽENO PODJETJE SLOVENSKE ŽELEZARNE LJUBLJANA

ŽELEZARNA ŠTORE

LESNA INDUSTRIJA

„BOR“ LAŠKO

ČESTITAMO OB DNEVU REPUBLIKE
29. NOVEMBRU IN SE PRIPOROČAMO
S SVOJIMI IZDELKI.

ČESTITA VSEM POSLOVNIM PRIJATE-
LJEM IN VSEM DELOVNIM LJUDEM
ŠIROM DOMOVINE ZA DAN REPUBLI-
KE 29. NOVEMBER.

NOVI tednik

29. XI. V SLAVNOSTNEM RAZPOLOŽENJU

Vse je nared za proslavo osemindvajsete obletnice naše republike. Ne gre samo za proslavo. Gre za dosti več. Tu di na stisk rok, za šopke cve-

tic, za dobro in vedro razpoloženje in ne nazadnje za priznanja tistim, ki so v tem ob-

dobju dali največ za mlado republiko.

Večina proslav in prireditvev v občinskih središčih in v krajih širšega celjskega območja bo v petek, 26. t. m. To rej jutri.

ODLIČJA IN AKADEMIJA V CELJU

Prvi del osrednje proslave v CELJU se bo začel jutri ob štirih popoldne, čeprav v manjšem krogu. To bo sprejem za vse tiste, ki jim je predsednik Tito namenil odlikovanja za njihovo dolgoletno delo. Devetindeset odlikovancev!

Osrednja celjska proslava pa se bo začela ob šestih zvečer v veliki dvorani Narodnega doma. To bo izredna kulturna in telesnovzgojna prireditev, saj bo hkrati posvečena dvajseti obletnici Partizana. Prav zato bo predsednik Partizana Slovenije, Julij Novljan, izročil skoraj stotim telesnovzgojnim delavcem v partizanskih organizacijah celjskega območja posebna priznanja. Ta del sporeda bodo izpopolnili še člani gabskega Partizana s petimi akademjskimi sestavami.

V kulturnem delu sporeda bodo nastopili: orkester glasbene šole pod vodstvom profesorja Valterja Rateja, ki se bo predstavil s Santlovo »Belokranjsko suito«, Arničevimi »Tremi pravljicami« in Mendelssohnovo »Slavnostno ko-

račnico«. Poleg tega bodo še nastopili Hinko Haas in Milica Nikolić pri klavirju štiri-ročno, pevka Lidija Zohar (pri klavirju prof. M. Sancinova), violinist Radovan Marvin (pri klavirju prof. M. Fišer) in končno še recitacijski krožek celjske gimnazije pod vodstvom prof. Tanje Knezove.

Vtem ko bo imel slavnostni govor predsednik občinskega sindikalnega sveta Ivan Kramer, bo proslavo zaključil Saleški oktet.

SLAVNOST V GRIŽAH IN ŽALCU

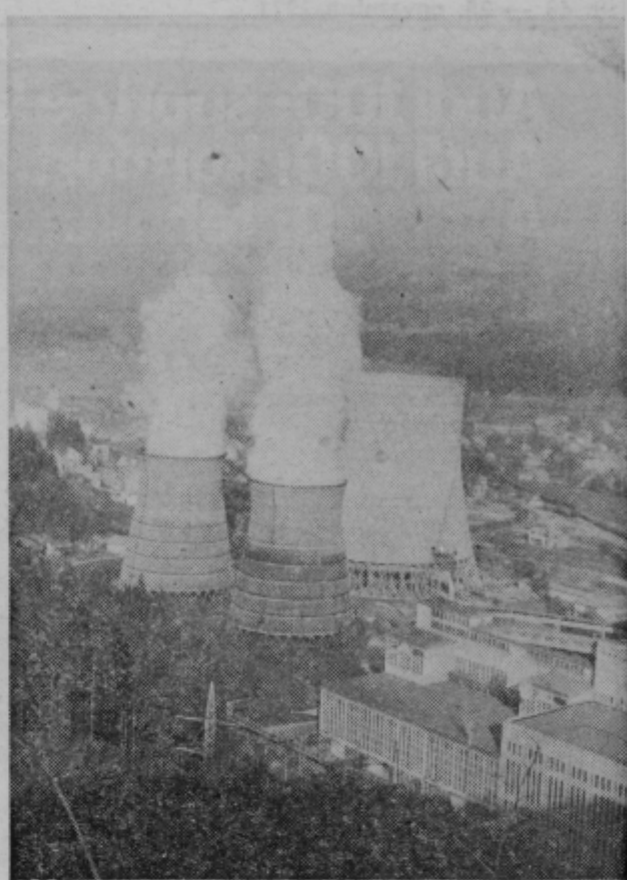
Izreden spored so pripravili tudi v ŽALCU. Tudi tu bodo začeli proslavljati jutri, v petek. Tako bo letošnja slavnostna seja žalske občinske skupščine ob osmih zjutraj v Grižah. Domača krajevna skupnost pripravlja za odbornike poseben sprejem, v načrtu pa je tudi obisk nekaterih delovnih organizacij in obrtnikov. Popoldne ob petih bo v domu Svobode v Grižah slavnostna akademija. Žalska proslava se bo nadaljevala v soboto, 27. novembra v občinskem središču, kjer bo popoldne ob treh v dvorani Kmetijskega kombinata akademija, ki bo združena s proslavo 90-letnice žalskega gasilskega društva. Ta dan bodo izročili namenu tudi novo gasilsko avto cisterno.

RAZGIBANO TUDI DRUGOD

V LASKEM bo osrednja proslava, jutri, v petek ob 19. uri, poleg tega pa bo več proslav v večjih krajih občine. Podobno bo v SENTJURJU in ŠMARJU pri JELŠAH, kjer bodo imeli poleg osrednjih proslav zlasti več krajevnih prireditev.

V SLOV. KONJICAH bo jutri slavnostna seja občinske skupščine. Več proslav pa bo v drugih krajih. Prav tako so se odločili v MOZIRJU, kjer bo glavna proslava jutri popoldne ob petih. Isti dan in pozneje pa se bodo zvrstile še proslave v vseh večjih krajih občine.

Osrednjo prireditev na čast dneva republike v VELENJU pripravlja občinski svet Zveze kulturno prosvetnih organizacij. To bo srečanje sedmih odraslih domačih pevskih zborov in zbora iz Mozirja, ki bo gostoval. Prvo srečanje bo drevi v Velenju, drugo pa jutri v šoštanjskem kulturnem domu.

Pogled na šoštanjsko termoelektrarno, kjer bo kmalu začel obratovati njen tretji del z močjo 275 MW.

(Foto: B. Mlinar)

Preteklo nedeljo je bilo tekmovanje mladinskih aktivov Saleške doline v orientacijskem pohodu. V moški konkurenci so zmagali velenjski gimnazijci, med ženskami pa so se odlikovala dekleta osnovne šole »Biba Röck« iz Šoštanja, ki so zasedle prvo in drugo mesto. Poleg tega so udeleženci iz te šoštanske osnovne šole dobili priznanje za najbolj številčno udeležbo.

B. Mlinar

Novinarčki poročajo

OH, TA MUCA NAŠA!

Nisem še hodila v šolo, ko sem bila s starim atom in staro mamo na počitnicah.

Vsepovsod me je bilo polno. Trgala sem rožice na travniku, igrala sem se v peskovniku, pomagala sem zalivati vrt, najraje pa sem bila pri sosedovih, kjer so imeli muce. Izmed vseh muc pa mi je bila vseč najmanjša. Zdela se mi je najlepša, najbolj razigrana in vedno je bila poleg mene. Dala sem ji ime Mika. Po stali sva zelo dobri prijateljici. Če je stara mama skuhalo kaj dobrega, posebno pa, če je bilo na mizi meso, sem vedno prihranila kosček tudi zanjo. Toda počitnice so se bližale h kraju. Prosila sem sosedo, naj mi proda muco. Ona pa se je nasmešnila in mi muco prodarila. Vsa vesela sem pritekla z muco domov. Stari ata mi je napravil posteljo iz škatle. Pred odhodom domov sem Miko položila v škatlo ter jo zavezala s pentljo. Vso pot proti domu je bila Mika pridna. Na križišču v Ljubljani, kjer je bil največji direndaj, je Miko skočila iz škatle. V skoku je splezala staremu atu za vrat. Obe s staro mamo sva imeli dosti dela, preden sva jo spravili v škatlo.

Z Miko sva postali najboljši prijateljici in še danes jo imam rada.

Damjana Počakaj,
3. b, I. osnovna šola Celje

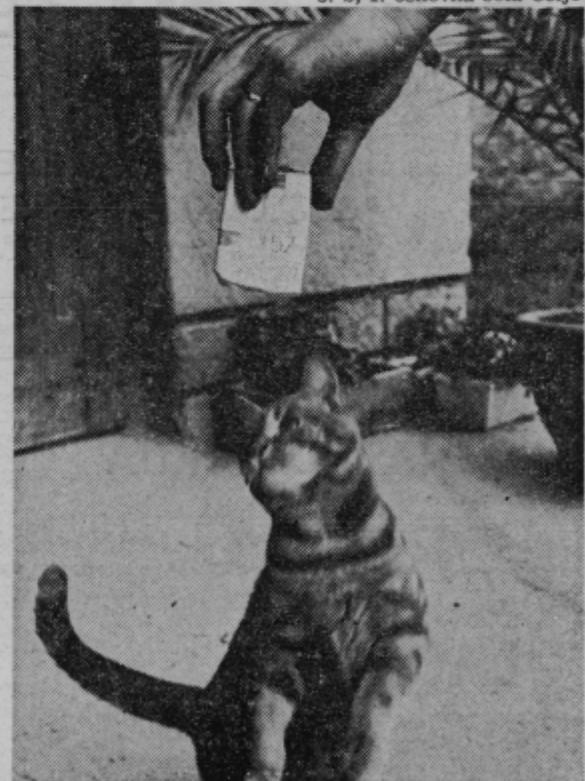

Foto: B. Strmčnik

sosed sosedu

POROKA ZA STO LJUDI

Srečala je gospodinja Mica služkinjo Maco.

»A veš«, je začela brez običajnega pozdrava Mica, »pri Krompirčkovih so imeli poroko. Veš, takšno veliko poroko, kjer se je zbralo čez petdeset ljudi. Sami bogati. Novci so padali po mizi, da se je bolj šibila od njih kot od jedače in pijače.«

Mica je vse to povedala v enem zamahu, samo da bi najbolje seznanila prijateljico Maco, ki pa ji ni ostala dolžna in ji je takoj vrnila:

»Hja, pa to še ni vse. Zdaj se pa ženi hčerka Fišolovke. Komaj je zlezla

iz plenice, pa že kar naravnost in mimo stop znaka, tega so kar podrli, v zakon. Samo to še tudi ni vse. Konkurali bodo Krompirčkovim. Da, konkurrali. Pa veš kako?»

»Ne, ne, ne vem. Povej, hitro mi povej,« je godljala gospodinja Mica in skora, seveda od radovednosti, zlezla v prijateljico Maco. Ta je zamahnila z rokami, z očmi zajela nebo in nadaljevala:

»Sto ljudi bodo povabili. Prav si slišala, STO! Vidiš, to je konkurenca!»

Mica: »Joj, kako jih bodo zašili. To se bodo pri Korenčkovih pošli.«

Mica: »Nič se ne bodo pošli, saj imajo še enega za oženiti. Tam lahko pričakuješ kar 150 ljudi. In še nekaj: ker so Krompirčkov pripravi svatovski no v osrednji krajevni krčmi, jo bodo seveda tudi Fižolarjevi. In vino bodo pripeljali s seboj. Pravi jo, da ohcet izpod milijona sploh ne sme biti, pa pika.«

Mica: »Vidiš, tako se govori, ne sme biti izpod milijona.« Slednje je še posebej poudarila s krepkim trkanjem po Micinih ramah, da se je ta opotekla.

Mica: »Jaz bi tudi pri-

pravila ohcet za 200 ljudi, pa nimam otrok.«

Mica: »Jaz bi jo tudi, pa nikakor ne zmoremo zbrati več kot štirideset žlahtnikov, pa še ti so po večini slabo stoječi. Pa ne, da bi jih bolele noge, ampak, saj veš...« in nadaljevanje misli je pokazala v drgnjenju kazalca ob palec.

Posebna nauka iz tega ni treba potegniti, vsa kor pa imajo ljudje kaj čudno panogo, v kateri poskušajo postati šampioni. Ostajajo pa kljub vsemu še vedno samo oni, oni...

teve